

Dục Vọng Độc Chiếm Của Ma Vương

Contents

Dục Vọng Độc Chiếm Của Ma Vương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	29
6. Chương 6	35
7. Chương 7	41
8. Chương 8	48
9. Chương 9	54
10. Chương 10	59
11. Chương 11: Kết Thúc	65

Dục Vọng Độc Chiếm Của Ma Vương

Giới thiệu

Hắn bề ngoài thân phận là một thư sinh nho nhã, ăn nói lịch sự lễ phép nhưng chỉ che mắt được với

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duc-vong-doc-chiem-cua-ma-vuong>

1. Chương 1

Cô không khác chế được run rẩy, muốn thoát đi chỗ này.

Hoa hồng vây quanh khu nhà cao cấp Lý gia kéo dài ra tới cửa hiên, chung quanh đại trạch là những cột đá được trang trí bởi gấm vóc màu vàng kim cùng màu xanh dương, đèn treo thủy tinh cùng ánh nến chiếu rọi lẫn nhau, mô hình dàn nhạc giao hưởng loại nhỏ đang diễn tấu, ở trên ban công bên trái của đại trạch, người hầu bưng khay xuyên qua các bàn, và qua những nam nữ quần áo hoa lệ, sang trọng..

Mà cô, cảm giác mình tồn tại như một người ngoại tộc gốc gác.

Hai tay Nguyễn Yến Hi gắt gao nắm chặt chiếc váy, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi. Các ngón tay bởi vì dùng sức mà trở lên trắng bệch. Trái tim kịch liệt đập nhanh, làm cô cảm thấy chóng váng, mệt mỏi.

Khi cô cùng em họ Nguyễn Nhạc Ny, thiên kim Lý giá- Lý Mỹ Kỳ làm bạn đi ra đại sảnh, trừ bỏ âm thanh từ dàn nhạc diễn xướng, tất cả thanh âm rõ ràng được hạ thấp xuống, mọi ánh mắt đều tụ lại hướng về phía cô. Cô biết trong lòng mọi người đối với cô sắp bay lên cảnh thành phượng hoàng, là cô bé lọ lem đã túm được Đại công tử của Tập đoàn tài chính Lý Thị.

Những lời ca ngợi lần lượt được nói ra, nhưng không thể làm Nguyễn Yến Hi nhẹ nhõm hơn, lời khen ngợi này chỉ làm cho cô cảm thấy cả người mình như bị người ta xoi mói.

Nàng nhìn về phía vị hôn phu đường đường chính chính của mình, Lý Triết Kỳ rất có phong thái vương tử, đều là tình nhân trong mộng của những thực nữ danh giá trong đại sảnh. Nhưng mà từ thời khắc Nguyễn Yến Hi bước vào đại sảnh kia, tầm mắt hắn chưa từng rời khỏi cô.

Hắn chờ vị hôn thê xinh đẹp đi về phía hắn. Nguyễn Yến Hi lại cảm giác hai chân như đeo đá nặng trĩu.

Hết thấy tốt đẹp, tương lai của cô đều là những thứ mà mọi cô gái vẫn hay hâm mộ ghen tỵ.

Cô không nên muốn chạy trốn.

Đặt tay vào lòng bàn tay của Lý Triết Kỳ. Hắn vốn định lấy đồ ăn cho cô, Nguyễn Yến Hi lại lắc đầu.

Cô giờ không thể nuốt trôi cái gì cả.

Vì thế, Lý Triết Kỳ bắt đầu đưa cô đi giới thiệu với những khách hứa trong đại sảnh, thần thái cực kỳ sùng nịnh, động tác rất che chở.

Hôn sự này thành là do một tay Lý lão thái gia giật dây. Nguyễn cha mẹ vô cùng hưng phấn đáp ứng rồi. Hai người đã chính thức công khai thành một đôi. Chỉ còn chờ hôn lễ đúng hạn cử hành sẽ oanh động cả Đài Loan mà thôi.

Cũng bởi vậy, Nguyễn Yến Hi mới gia nhập xã hội thượng lưu đã được tiếp nhận rồi. Ít nhất ngoài mặt là như thế. Là người mà lý lão thái gia đã chỉ đích danh, không một ai keo kiệt lời khen đối với Nguyễn Yến Hi, xinh đẹp xuất trần. Nhưng đối với gia thế bối cảnh của cô, tất cả đều ăn ý mà không đề cập đến.

Sống trong một đội hình khổng lồ thân tộc Lý thị cùng các vị quan chức là hảo hữu của các trưởng bối. Rồi sau đó là những hảo bằng hữu của Lý Triết Kỳ, toàn là những người miệng ngậm thìa vàng thìa bạc, gia thế hiển hách. Nguyễn Yến Hi nhất thời cảm thấy dạ dày một trận cuộn trào, cảm giác ngực khó chịu hít thở không thông.

Vấn đề tồi tệ cùng là nằm ở nơi nào? Vì sao cô luôn muốn chạy trốn.

Có lẽ là bởi vì cô không thuộc về nơi đây, cho dù có phủ thêm xiêm áo hoa lệ, cho dù có thêm nhiều lời khen ngợi thiết tình hay giả dối, cô vẫn cảm thấy chính mình không hợp với chỗ này.

Mọi người thường nói, giấc mộng của mỗi cô gái đơn giản là gả cho một vương tử.

Có lẽ trước kia cô cũng từng giống các cô gái khác, cùng đợi vương tử của mình. Nhưng mà thẳng đến giờ khắc này, cô mới hiểu được, kỳ thật tương lai mà cô mong muốn đơn giản hơn nhiều lắm.

Nhưng cô cũng đã không có quyền chọn lựa nữa rồi.

“Tôi rất cực biết cậu vì cái gì bỏ rơi Trác Linh.” Tiểu Khai của Tập đoàn Kim thị, ngay tại trước mặt mọi người nhắc tới bạn gái mình tình duyên ngắn ngủi ngày hôm trước của Lý Triết Kỳ.

“Nói bậy bạ gì đó?” Lý Triết Kỳ dường như không có việc gì cùng bằng hữu trên đùa, không dấu vết quan sát phản ứng của vị hôn thê.

Nguyễn Yến Hi không biết khuôn mặt tươi cười của cô có thể duy trì bao lâu. Nếu không phải trên má đã được đánh phấn hồng, chỉ sợ khuôn mặt tái nhợt của cô đã dọa sợ mọi người rồi.

Minh tinh điện ảnh nổi danh, tên tình địch được nhắc tới, cô chỉ cảm thấy xấu hổ, quanh thân mình rất khấn trương và bài xích, không hề có một chút ghen tuông.

Thanh mai trúc mã của Lý Triết Kỳ, tiểu công chúa của xí nghiệp Vương thị, không cho là đúng cười nói: “Tôi chỉ biết đàn ông con trai các cậu, khi kết giao thì thích hoa hồng diễm lệ, không bằng Tiểu bạch cúc trong nhà nhìn.”

*tiểu bạch cúc: cô vợ nhỏ.

Thanh âm tiểu công chúa Vương thị thanh thúy như chuông bạc, hiển nhiên trong đại sảnh này là một công chúa đứng đầu, không chút nào che dấu địch ý, cũng không làm cho mọi người trong đại sảnh kinh ngạc. Mọi người hiển nhiên đều hiểu được, mãi cho đến ngày hôm qua, trước khi Lý lão thái gia tuyên bố tin tức Lý Triết Kỳ đính hôn, tiểu công chúa Vương thị còn ôm hy vọng, chưa bao giờ cho rằng Trác Linh có tư cách bước vào cửa lớn Lý gia.

“A! Hóa ra đó là Tiểu bạch cúc động lòng hơn là hoa hồng kiều diễm sao, tôi đây cũng tình nguyện muốn có tiểu bạch cúc a!” Người mẫu mới nổi công tử tướng quân lập tức lên tiếng giải hòa.

Tiếp theo là một nhóm công tử người một lời ta một câu, nghiêm nhiên đem Nguyễn Yến Hi vây trong một vòng cung đông người. Trong lời nói khen tặng vẫn có ít nhiều khinh miệt hỗn loạn. Những công tử nhà giàu này có thể dùng ánh mắt gì đánh giá một cô gái đến từ nhà bình dân hám làm giàu đây. Có khen tặng là thật tâm sao, hay toàn những lời dối trá nói một đằng nghĩ một nẻo.

Thẳng đến tiểu công chúa của Vương thị rốt cuộc không chịu được khi tâm điểm của nam nhân nằm ở trên người Nguyễn Yến Hi. Thiên Kim Vương gia dần dần có động tác: “Triết Kỳ ca, không lâu nữa ca ca sẽ thoát kiếp độc thân, điệu nhảy đầu tiên hôm nay, phải nhảy với em nha!” Nói xong, không cho Lý Triết Kỳ cơ hội phản ứng liền hướng chỗ dàn nhạc, đi đến chỗ đại sảnh. Các cô gái khác cũng bắt chước, các vương tử công chúa thành cặp đi khiêu vũ.

Nguyễn Yến Hi tuy rằng không bị bỏ rơi, bởi vì còn có ba vị thiên kim xí nghiệp khác không có đi khiêu vũ. Có lẽ là bởi vì bạn nam đều bị lôi đi, nhưng còn cô thì tình nguyện không đi khiêu vũ. Ba vị thiên chi kiều nữ trò chuyện với nhau, cùng đề tài thưởng thức cuộc sống sang quý. Nguyễn Yến Hi hoàn toàn không muốn tiến tới nói chuyện cùng, mà là muốn một mình ly khai thì có chút không lẽ phép.

Cô đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lý Triết Kỳ. Chỉ thấy vị hôn phu lúc này chuyên tâm trấn an mình, giờ tiểu thư Vương thị đã độc chiếm được ôm ấp của anh, các vị thiên kim lộ ra vẻ muốn chết. Anh ôm lấy cô ấy khiêu vũ ở trung tâm. Còn em họ của Nguyễn Yến Hi thì ở một đầu khác của đại sảnh, đang cùng một đám công tử tán gẫu thật sự tận hứng.

Tình cảnh trước mắt có chút khó khăn, nhưng chân chính làm cho Nguyễn Yến Hi khổ sở, là vì cô sợ hãi cuộc sống tương lai của cô chỉ là một hình người di động, cuộc sống mà cô phải dung nhập. Cá nhân cô nhất gan, cùng việc nguyện ý đều là không trọng yếu., mà quan trọng là... cô nên làm thế nào để trở thành kỳ vọng của Lý lão thái gia, là vợ hiền của Lý Triết Kỳ, chủ nhân tương lai của Lý gia? Cô làm sao mới không cô phụ sự chờ mong của thúc thúc và thẩm thẩm đây? Như thế nào mới có thể dung nhập vào vòng luẩn quẩn mà nàng vẫn không được tự nhiên và vô cùng quẩn bách đây?

Cô cảm thấy thật mệt mỏi, thật bất lực, trước mắt là cuộc sống cô không có quyền lựa chọn. Cô cũng không rõ vì sao Lý lão thái gia lại cho rằng cô sẽ đảm đương được vị trí chủ mẫu của Lý gia? Nhưng cô vẫn kiên trì đi tiếp, cho dù cô vẫn sợ hãi và muốn chạy trốn.

Không biết khi nào bên người Nguyễn Yến Hi đã không có người nói chuyện phiếm. Nguyễn Yến Hi mới phát hiện, cô cuối cùng cũng được một mình, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô vội vàng tìm một nơi có thể né tránh hết thảy.

Anh tuần mỹ như vị thần Apollo, đủ khiến cho mọi người bị ảnh hưởng chìm trong âm đạm, anh ta xuất hiện luôn làm cho mọi người phải than lên sợ hãi.

Nam nhân Hắc gia luôn được coi như ma quỷ hóa thân, các thiên thần đã quá mức thiên vị cho họ. Tướng mạo của bọn họ còn hoàn mỹ hơn những tác phẩm của các nghệ nhân điêu khắc tuyệt kỹ. Mỗi cái giờ tay

nhắc chân của bọn họ thực sự là trời sinh vương tử giữa những người phạm phu tục tử trần gian.

Những thế hệ Hắc gia đều lấy chữ “Thứ” làm đầu, răn dạy đời sau phải biết khoan dung, tha thứ, bao dung là đức tính tốt đẹp (mỹ đức). Chỉ tiếc, những người quen với huynh đệ Hắc gia đều nghi ngờ, hiện giờ, người phụ trách tập đoàn khổng lồ, Hắc Thứ Khoan, thật sự có giống với tên của anh ta hay không?

Còn với những người ngoài mà nói, người đứng đầu trẻ tuổi này, như một vị thần hoàn mỹ cao thượng. Không ai có thể biết, tại nơi tao nhã nhưng lại không cho phép kháng cự và không được sơ ý, kỳ thật là ngôi sao thần bí phương Đông buổi sáng sớm, và Thiên sứ hắc ám sa đạo Lộ Tây Pháp. (kiểu như: kết hợp giữa thần và quỷ đó, giữa ánh sáng và hắc ám đó)

Cho dù quá trình tiếp đãi các trưởng bối thật vô vị đối trá. Hắc Thứ Khoan vẫn phong độ thoải mái có lẽ, không thể nghi ngờ, ngay sau khi kết thúc các nghĩa vụ lễ tiết, anh ta tựa như gió lốc rời khỏi bàn tiệc.

Trên thực tế, Hắc Thứ Khoan xuất hiện ở đây cũng đã khiến nhiều người kinh ngạc. Lý lão thái gia ở trong xã hội người Hoa là người có lực ảnh hưởng lớn tới chính trị và kinh tế, mà Hắc thị lại có tác phong thần bí, là một Hoa kiều thế gia giàu có. Lý gia và Hắc gia từ thế hệ trước đã có giao tình, nên yến hội hôm nay, Hắc gia tự nhiên cũng có nhận được thiệp mời.

Mọi người đều biết Hắc gia có đại bản doanh sản nghiệp ở nước Mỹ. Thành viên Hắc gia hầu như cư trú ở nước ngoài. Chẳng lẽ Hắc Thứ Khoan đặc biệt từ Mỹ trở về sao, hỏi ra mới biết, nguyên lai Hắc Thứ Khoan có công việc ở Đài Loan vài ngày.

Nhưng Hắc Thứ Khoan xã giao tài ba, không làm cho Lý lão thái gia phát hiện anh ta thực ra là tiện công việc nên mới có thể tham dự. Hiện tại Hắc gia còn có người ở Đài Loan lâu dài, nhưng không phải anh ta mà là Tam đệ với Tứ đệ của anh ta và Hắc Thiện Chân. Khi thiệp mời của Lý gia đưa đến đại trạch của Hắc gia ở Đài Loan, Hắc Thiện Chân đang tham gia triển lãm tranh ở Nhật Bản. Còn lão Tam thì xuất ngoại, không liên lạc nửa năm lão Tứ chắc đã say ngã vào chốn phù dung nào rồi.

Còn các thành viên khác của Hắc gia đương nhiên không có khả năng từ xa bay trở về Đài Loan, kết quả cuối cùng, chỉ có anh ta mới đi tham dự được.

Sau khi hàn huyên với các trưởng bối xong, Hắc Thứ Khoan đang muốn rời đi. Đôi mắt tuấn mỹ nhìn vào đại sảnh một chút, tiếp theo nói cho trợ lý vài chuyện quan trọng cần làm, đôi chân thon dài liền xoay bước rời đi.

Khi anh vừa tới, Lý lão thái gia kiêu ngạo mà giới thiệu với anh người vợ của tầng tôn.

Cô gái kia rất khấn trương. Khấn trương tới mức chưa từng ngẩng đầu lên nhìn người khác một cái. Hắc Thứ Khoan nhìn chăm chăm nhanh chóng khuôn mặt cô gái e lệ kia, kéo khoe miệng, cười nham nhảm, không làm cho bất luận người nào phát hiện ánh mắt hẩn trở nên thâm thúy và nguy hiểm.

(muanho: có mùi âm mưu nha)

Lý lão thái gia đại khái là chờ mong cô gái búp bê làm động lòng người này có thể chế ngự con ngựa hoang của Lý gia. Vài năm trước Hắc lão gia cũng tìm cho lão Tam với lão Tứ một người vợ dịu ngoan nhu thuận, đến một ngày cái tính ăn chơi dẫn một người về nhà sống buông thả...., chuyện xưa ở Hắc gia là việc Hắc lão đã bại trận.

Đàn ông Hắc gia làm sao có thể dễ dàng bị bài trí như vậy, phải làm từ khi anh ta còn ở trong bụng mẹ mới có thể thành công.

Hắc Thứ Khoan đi qua một hành lang dài, nện từng bước không chút do dự. Làm cho bồi bàn và tân khách hoàn toàn không nghĩ tới, Hắc Thứ Khoan như là đang đi trong nhà mình tới phòng bếp nhà anh ta. Trừ bỏ những ánh mắt kính trọng và kính sợ, hoàn toàn không có ai dám ngăn cản đường đi của anh ta.

Là cái gì khiến anh thay đổi hành trình, theo dõi một cô gái – danh hoa đã có chủ? Hắc Thứ Khoan tin tưởng người đàn ông của cô so với mình kém cõi hơn, coi như là một lý do tốt.

Cô gái kia làm cho cả phòng, danh sĩ ăn mặc hoa lệ, bản tính đối trá. Không phải thấy cô có bao nhiêu khờ dại thiện lương, mà là nọ họ đối với hoàn cảnh quần bách vô thổ của cô coi như không thấy mà thôi, sau

là âm thầm trào phúng. Mà bên trong một người ngạo mạn, sài lang , gia tôn hỗn đản của Lý gia liệu có thể nhận cừ non thành một phần tử gia đình mình hay không.

Nửa đời dùng vật chất cùng lễ giáo xây dựng để vào cửa danh môn sau này. Chỉ là một tầng phù phiếm bột phấn hoàng kim, bất quá cũng chỉ là một đám linh hồn ngạo mạn vụn vụn.

Cô gái kia lay động như viên ngọc trai dưới biển sâu, không thể đoán trước, nhìn thấu tâm tư của cô. Ngay cả Hắc Thứ Khoan trong lúc nhất thời cũng không thể lý giải.

Tới gần hoa viên, anh ta thả chậm cước bộ. Cuối cùng đứng lại, nhìn bóng dáng mềm mại kia ở dưới ánh trăng.

Có lẽ anh cố tình đuổi theo cô tới đây, là muốn xác định cô không bị ăn sống nuốt tươi đi? Hắc Thứ Khoan tự cười trào phúng chính mình.. Nếu trong phòng là một đám sài lang, thì anh chính là một con sài lang cực kỳ đói khát và nguy hiểm, chẳng lẽ còn vọng tưởng anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Trong hoa viên, Nguyễn Yến Hi thông thả bước chân, hoa viên trồng rất nhiều giống hoa hồng, ít nhất có một thứ cô thích để có thể chuyên chú ngắm nhìn, tâm tình cô đã bình tĩnh hơn nhiều rồi.

Giống như là cảm ứng bình thường, cô đột nhiên xoay người nhìn về phía ngoài đại trạch, có thể nhìn thấy bóng tối dưới ngọn đèn.

“Ai đang ở đó?” Cô cảm thấy kinh ngạc, và bị dọa một chút, nhưng không sợ hãi. Cô tin tưởng ở đại trạch Lý gia này không ai dám làm chuyện xằng bậy.

Chắc chắn nơi đó có người, không biết vì sao cô có thể khẳng định như vậy.

Hắc Thứ Khoan chậm rãi đi ra khỏi bóng tối che dấu, ngọn đèn chiếu ra một bóng dáng một tầng mừng lung viền sáng màu vàng, ánh trăng thì soi sáng ngũ quan tinh mỹ và yêu nghiệt của anh.

Anh từ chỗ tối đi tới chỗ cô, giống như ma quỷ hiện thân từ bóng đêm. Hô hấp của Nguyễn Yến Hi cơ hồ như ngừng lại. Đây là ấn tượng duy nhất trong mắt nàng, khiến nàng sợ hãi, hay là mê muội đến mức bị đóng đinh tại chỗ.

Nếu đây không phải thời đại văn minh, có lẽ cô đã nghĩ mình bị anh ta dùng pháp thuật.

Anh đi tới, không có gì kiêng dè, thẳng tới khi cô có thể ngửi thấy mùi thuốc lá cùng mùi hương tự nhiên trên người anh, anh mới dừng lại cước bộ, liền đứng gần cô như vậy.

Nguyễn Yến Hi rốt cục biết mình từ vừa rồi vẫn chú ý tới người từ trong bóng tối, là do bản năng của cô, cảm ứng được tồn tại của một mối nguy hiểm mơ hồ, có một hương vị muốn săn mồi ở đây.

Anh ta chính là người săn bắn, ngay cả ánh mắt đều tràn ngập nguy hiểm.

“Vừa rồi chúng ta đã làm quen rồi Nguyễn tiểu thư.” Anh biểu hiện là một người thân sĩ, không muốn dọa sợ con mèo nhỏ dễ thương mẫn cảm trước mắt.

“Tôi...” Cô lộ ra điệu bộ quẫn bách và bất an.

Nên nói với người đàn ông này như thế nào, mới vừa rồi trong đại sảnh cô căn bản không để ý lắm, không nhớ rõ những người mình gặp qua là ai, lại được giới thiệu với ai.

“Tôi là Hắc Thứ Khoan.” Anh cũng không vì phản ứng của cô mà buồn rầu.

“Hắc tiên sinh.” Nguyễn Yến Hi bắt đầu tự trách, anh ta là một vị khách mà cô phải ghi nhớ, và cô thì không nên rời đi sảnh đường như vậy mới phải, bởi vì tương lai cô phải sắm vai vai diễn nữ chủ nhân hoàn mỹ, cô phải...

“Tôi không phải là một nhân vật quan trọng, Nguyễn tiểu thư cũng không cần phải hao tổn tâm tư ứng phó với tôi.” Hắc Thứ Khoan trêu chọc nói, vẻ mặt cùng giọng điệu ôn nhu trấn an cô.

Nguyễn Yến Hi cảm giác được lời trêu chọc của anh không có nửa điểm trào phúng hay chỉ trích. Một lúc lâu sau, cô rốt cục nở nụ cười, cơ thể cô đang buộc chặt cũng thả lỏng đi không ít.

“Thực xin lỗi, tôi không có biện pháp để làm hết trách nhiệm của nữ chủ nhân.” Thanh âm của cô lộ vẻ cô đơn.

“Như vậy cô đừng để trong lòng.”

Anh thông cảm cho Nguyễn Yến Hi Yển làm cho từng tầng phòng bị của cô dần dần tan rã.

“Tôi cũng hy vọng như vậy.” Cô khôi phục tư thái cước bộ chậm rãi. Chỉ là cước bộ lúc này của cô không hề có cảm xúc. “Nếu anh thật sự không ngại như trong lời nói, có thể hay không chỉ dạy cho tôi. Làm thế nào mà trong những trường hợp thế này có thể giống mọi người thông dong như vậy?” Vấn đề của cô sẽ không làm cho anh ta cảm thấy đột ngột chút, bởi vì cô cảm thấy thực uể oải, mà thái độ của anh ta làm cho cô thấy tín nhiệm anh..

Tuy rằng lúc mới bắt đầu, cô quả thật bị hơi thở nguy hiểm của anh làm cho kinh sợ. Nhưng biểu hiện của Hắc Thứ Khoan làm cho cô thấy bản thân cô do thần kinh căng thẳng mà lâm vào ảo tưởng, thần hồn nát thần tính.

Hắc Thứ Khoan cười cười, cùng cô đi dạo từng bước chậm chậm. Đôi mắt rũ xuống đầy lười biếng, chỉ vì làm cho con mèo nhỏ hoàn toàn thả lỏng.

“Mới bắt đầu thì đặc biệt khó khăn.”

“Anh là nói, không chừng có một ngày sẽ thành thói quen?” Ít nhất cô có thể tự an ủi chính mình, có lẽ một ngày sau này mọi chuyện sẽ có chuyển biến tốt đẹp. Cuối cùng cô có thể thích ứng với hoàn cảnh mới.

“Trên thực tế, cho dù có sinh trưởng trong hoàn cảnh này, cũng không phải ai cũng có thể thích ứng hết.” Ít nhất Hắc gia bọn họ, có một đồng lớn người chán ghét xã giao. “Nhưng kỳ thật cũng không phải không có phương pháp học cấp tốc. Hãy coi những người trong kia chỉ như những nô lệ, đem mũi mình nâng lên, thay ánh mắt sợ hãi né tránh bằng ánh mắt nhìn thẳng mỗi người.” Anh nói lời khó nín trên tức, đương nhiên là nhắm vào những người trong phòng kia.

Sau một lúc, Nguyễn Yến Hi mới nghe ra ý tứ trào phúng trong lời nói của anh, nhin không được nở nụ cười.

“Không cần phải mặc quần áo hoa lệ, bản chất của mỗi người đã có sự bất đồng.” Hai mắt Hắc Thứ Khoan cơ hồ không chớp xem xét cô. Đáy mắt là một ánh nguy hiểm, nhưng được anh cực lực che dấu, hòng muốn làm cô tin tưởng anh là một người nho nhã lễ độ, khí độ cao thượng của người đứng đầu Hắc thị. “Ồ trong mọi đám đông đều như nhau, càng lùi bước, càng nhận định chịu khi dễ, lại càng dễ dẫn dụ bản tính bạo lực của mỗi người phát ra ngoài.” Anh bảo trì khoảng cách ba bước với cô, nhất cử nhất động đều đứng đắn chuẩn mực, tính kế, cũng sẵn sóc cô, dụ dỗ cô tín nhiệm anh.

Thanh âm của anh nhu hòa nói chuyện, , giống như lời của những nhân tình bình thường,... Nguyễn Yến Hi mệnh lệnh chính mình không được miên man suy nghĩ, cô hy vọng ánh trăng không cần làm cho anh phát hiện hai má cô đã ửng hồng.

“Dù sao bảo hộ kẻ yếu là hanh vi văn minh được dạy dỗ, bản tính động vật có lúc mạnh lúc yếu. Có đôi khi yếu đuối vẫn có thể tiếp nhận, đối với những dã tính lại là một loại dụ dỗ. Càng phân rõ giới tuyến của mình cùng dã nhân, thường cũng là một phương thức quyến rũ trí mạng.”

Đôi mắt trong trẻo của Nguyễn Yến Hi kinh ngạc nhìn anh, Hắc Thứ Khoan thật sự không giống một người hận đời, rồi có một tư tưởng như vậy, người như vậy sao lại có thể đồng thời là người quý tộc tao nhã lễ độ đây?

Hay là anh đang ám chỉ cô, anh có bao nhiêu trong ngoài không đồng nhất...

Hắc Thứ Khoan nhìn phản ứng của cô, lại lộ ra mỉm cười.

“Vì cái gì mà lộ ra biểu tình như vậy? Thấy sợ hãi sao?”

Hai người đi ra khỏi bóng che, ánh trăng chiếu trên mặt anh nguy trang vô hại, Nguyễn Yến Hi lại chỉ nhìn thấy anh đối cô tràn ngập ôn nhu cùng thương tiếc.

Lòng của cô chậm mất nửa nhịp, tiếp theo thì khó có thể tưởng tượng tốc độ rung động.

Tại sao cô lại có phản ứng như vậy với một người xa lạ? Nguyễn Yến Hi tự trách rồi kim lòng không được. Thật sự có người, khi bị người khác nhìn chăm chú sẽ hóa thành một vũng nước. Toàn thân nóng lên, sau đó giống như đường bị tan chảy thành nước ngọt lịm... (muanho: nghe có vẻ mập mờ nha)

“Sợ tôi sao?” Anh nghiêng người, tay anh cơ hồ sẽ nắm lấy mặt cô, anh không làm vậy. nhưng vẫn làm cho Nguyễn Yến Hi cảm thấy nhiệt độ từ lòng bàn tay anh, ngón tay ở gần gò má cô, như lông chim, như gió nhẹ, hình như không có vuốt nhẹ má cô..

Tiếng nói của anh trầm thấp, như có ma lực thôi miên cùng thúc giục tình, động tác của anh vô cùng mềm nhẹ. Phảng phất cầu xin không tiếng động.

Cô cơ hồ nhìn thấy trong ánh mắt anh bóng dáng cô, đôi mắt anh như muốn nói, khẩn cầu cô đừng sợ, đừng sợ anh.

Là cô tự tương tượng một tác phẩm hài linh tinh đi? Nguyễn Yến Hi nói với chính mình như vậy, lại không ngăn cản được trái tim mình bằng phẳng như mặt hồ, bị anh thổi ngọn gió vào làm gợn sóng, từng vòng từng vòng lan tỏa ngày càng rộng.

Một lúc lâu sau Nguyễn Yến Hi mới tìm lại được thanh âm của chính mình, lúng ta lúng túng. Mông lung nói lời vô nghĩa: “Không, tôi không sợ anh.” Anh bình dị gần gũi hơn so với những người trong phòng kia, khi anh mỉm cười, cô có thể thấy độ ấm cùng thân mật trong mắt anh, là thật tâm tiếp nhận cô.

Lời nói của cô như một kiểu mời gọi.

Hắc Thứ Khoan lại phát hiện, anh không có thỏa mãn vì dụ bắt được con mồi nhập lưới, bởi vì anh phát hiện suy nghĩ của anh, khác xa so với cái mục đích trước mắt nhiều lắm.

Anh nâng cằm của cô lên, đầu ngón tay mơn trớn nhẹ nhàng cánh môi mềm mại của cô. (muanho: anh định làm gì? Cả nhà che mắt lại.. Phi lễ chờ nhìn... ^^)

Ngực Nguyễn Yến Hi vì động tác thân thiết vô cùng của anh mà xao động, vì chấn động mà cô trở lên nhuyễn (yếu ớt), cô cũng không nghĩ muốn kháng cự.

Đụng chạm như vậy, anh đối với đôi môi mềm mại của cô đã yêu thích không buông, Hắc Thứ Khoan tin rằng khi anh nhắm nháp chúng nó, tư vị nhất định là tốt đẹp điên cuồng, anh thậm trí có thể trả giá đại giới để được làm điều đó.

Cho dù, sẽ đối địch với Lý gia sao?

Khó có thể phát hiện ý cười quỷ mị, thâm thúy ác ma ở đáy mắt anh chợt lóe rồi biến mất.

Có gì là không thể đâu?

Nguyễn Yến Hi không thể phát hiện tâm tư của anh, người trước mặt là kẻ sẵn sẵn nguy hiểm, mà cô chính là tiểu thú ngây thơ khờ dại, hoàn toàn đối người đàn ông trước mắt tắt đi tâm phòng bị. thậm trí không nhận ra chính cô đã bị lâm vào bên trong cơn lốc xoáy ý loạn tình mê, đôi môi đỏ tươi hé mở, dụ dỗ người phạm tội.

Hắc Thứ Khoan bị bất ngờ, hô hấp chợt cứng lại.

A! Con mèo nhỏ này không biết mình đang ở trong hoàn cảnh nào sao? Như thế nào mà đối với người đàn ông muốn chiếm giữ cô, lại lộ ra tín nhiệm và biểu tình khờ dại như vậy? Cô đã quên lời cảnh cáo của anh sao? Người yếu thế, chính là người đi tín nhiệm và ỷ lại.... sẽ làm những kẻ dã man kia phát cuồng muốn hành hạ cô, bắt giữ cô. Thân mình Hắc Thứ khoan buộc chặt vì thành lình xảy ra dục vọng, cơ hồ ngay tại một khắc này, anh sẽ kết lên thù địch giữa Hắc gia và Lý gia... bắt Nguyễn Yến Hi đi. (muanho: sao mưanhồ cứ nhầm thành Nguyễn Hi Yến vậy ta....)

“Thậm trí còn nhận thức ta.” Anh có nên cảnh cáo cô hay không? Vì con mèo nhỏ chọc người triu mến này, cô không nên rơi vào cái bẫy đầy tham lam và nguy hiểm của anh.

Nguyễn Yến Hi muốn mở miệng, Hắc Thứ Khoan lại lấy ngón trỏ dán sát vào môi cô, tiếp theo thấy anh ngẩng đầu, trên mặt ôn nhu của anh bị lạnh băng thay thế, đôi mắt sắc bén lợi hại quét về phương hướng nhà chính, khi cô chưa kịp phản ứng, đã kéo cô trốn vào bụi hoa hồng.

Lại có một đôi nam nữ đi vào hoa viên, Nguyễn Yến Hi nghe được thanh âm nước nổ đứt quãng.

“Vì sao anh lại đáp ứng...” Thanh âm cô gái có chút khàn khàn vì khóc, nhưng vẫn có thể phân biệt, đó là giọng của Đại tiểu thư Vương gia.

Tiếp theo là thanh âm dỗ dành của người đàn ông, tuy rằng không nghe rõ lắm, nhưng Nguyễn Yến Hi cùng Hắc Thứ Khoan chiếm được vị trí tốt, ở chỗ có mảng lớn bóng đêm che phủ, ẩn mật mà lại có tầm nhìn rõ ràng.

Nguyễn Yến Hi thấy tim mình đập chậm nửa nhịp, không phải bởi vì phát hiện Vương Đại tiểu thư gắt gao hôn môi nóng bỏng với vị hôn phu của cô, Lý Triết Kỳ thì không có cự tuyệt, ... mà bởi vì cánh tay của Hắc Thứ Khoan đang nắm chặt vai cô. Tay anh ôn nhu nhưng không cho phép phản kháng, làm cho trán cùng hai mắt của cô dựa vào ngực anh, tựa hồ không muốn cho cô nhìn một màn kia.

Một khắc này, lòng của cô đập thật nhanh, tiếp theo cô kinh ngạc cùng không dám tin, phát hiện chính cô đã không khắc chế được, cô không muốn rời xa ôm ấp của anh.

Cô muốn thời gian có thể dừng lại, đừng bắt cô phải quay lại cái phòng ở lạnh băng hoa lệ kia, cô căn bản không muốn đối mặt với tương lai.

Đôi nam nữ vừa trình diễn một màn nóng bỏng kia không biết đã rời đi từ lúc nào, thậm chí bọn họ đợi bao lâu, Nguyễn Yến Hi cũng hoàn toàn không ấn tượng, cô giống như một con mèo nhỏ ôn thuần, thỏa mãn trong hơi thở cùng cái ôm của Hắc Thứ Khoan.

Sự thả lỏng và ỷ lại của cô đốt lên ngọn lửa rừng rực, tay Hắc Thứ Khoan đang áp trán của cô giờ phủ lên cằm tuyệt đẹp của cô.

“Em thật sự không sợ tôi sao, àn?” Hỏi theo lẽ nghĩa, cũng như ác ma thì thâm.

Hai gò má của cô hồng hồng, trái tim cô vì khuôn mặt anh áp tới gần mà kinh hoàng, cô nghĩ mình đã say, rõ ràng khi ở đại sảnh cái gì cô cũng không uống.

Nguyễn Yến Hi biết, cô đối với Hắc Thứ Khoan, có cảm giác.

Lý Triết Kỳ đối đãi cô thủy chung vẫn duy trì lễ độ. Anh ta cơ hồ là lần đầu tiên thấy Nguyễn Yến Hi liên khát vọng cô, nhưng châm chọc thay người cô sợ hãi nhất chính là vị hôn phu của chính mình, nhưng với Hắc Thứ Khoan mới hàn huyên mấy câu, lại không có sợ hãi giống như vậy.

“Không sợ.” Cô lắc đầu, khóe môi nở một nụ cười tươi tắn, như một bông hoa chum chím nở, Hắc Thứ Khoan hút một ngụm khí, động tác gần như là cuồng dã, hôn trụ lấy đôi môi mà anh đã khát vọng vô số lần.

Hành động của anh không làm cho Nguyễn Yến Hi kinh hoàng, thẳng đến lúc này cô mới phát hiện chính cô đang chờ mong điều này.

Hắc Thứ Khoan hôn tuyệt không thân sĩ (tức là không nhẹ nhàng đó), cô tựa hồ từ cái hôn này, nhìn thấy cái bản tính ma mị bên trong của anh được che dấu bởi bề ngoài thiên thần hoàn mỹ, nhưng là cô lại tuyệt không sợ hãi, thậm chí không để ý tới sự tình có thể phát sinh.

Cô gái nguyện ý vì nụ hôn này buông tha tất cả, ít nhất Nguyễn Yến Hi tin tưởng mình sẽ nguyện ý.

Thật lâu sau, anh rốt cục rời đi cánh môi của cô, như một sự kiện khó khăn nhất thế giới, bởi vì bọn họ không muốn rời đi hơi thở của nhau.

Sau này, cô có vì hành vi đêm này mà tự trách chính mình? Nhưng Nguyễn Yến Hi lại phát hiện, cô không thể che dấu sự vui sướng, giống như một điều gì cấm kỵ, môi hôn khiến lòng người say ngọt, đời này chưa bao giờ cô có thể nghiệm tuyệt vời như thế.

Hắc Thứ Khoan yêu thương, vén những sợi tóc bị rơi tán loạn bên mặt cô ra sau tai, đầu ngón tay lướt qua đôi môi đỏ tươi ướt át của cô.

“Chúng ta trở về khiêu vũ đi.” Anh đột nhiên nói.

Về mặt Nguyễn Yến Hi chợt như bừng tỉnh, tràn ngập vô thức, trở lại bữa tiệc là trở lại với sự sợ hãi của cô, Hắc Thứ Khoan mãnh liệt nghĩ muốn xua đi nỗi bất an của cô..

Nếu là anh, anh sẽ làm tất cả để sự sợ hãi của cô biến mất! Anh nghĩ tới mang cô rời đi ngay lập tức.

Nhưng mà không phải lúc này... Đành phải để con mèo nhỏ đáng thương nhẩn nhện chịu đựng một thời gian ngắn nữa.

“Tôi sẽ vào cùng em.” Anh cam đoan, mà những lời này quả nhiên trấn an được cô. “Làm như chúng ta cùng trở lại chiến trường vậy, phải lấy lại mặt mũi chứ.” Anh khẽ cười nói, theo lễ tiết đưa tay kéo cô.

Nguyễn Yến Hi không rõ ý tứ trong lời nói của anh, thẳng đến khi hai người trở lại đại sảnh, Hắc Thứ Khoan đã khiến cô trở thành đối tượng mà tất cả nữ nhân phải hâm mộ, anh giống như kỵ sĩ bảo hộ bên người cô, ôm lấy cô khiêu vũ, cúi đầu lặng lẽ nói chuyện chọc cho cô cười vui vẻ.

Cô không biết, người Hắc gia luôn nho nhã lễ độ, nhưng mà không bao giờ công khai ân cần đối đãi với một phụ nữ như vậy, vì thế khiến cho mọi người một trận thì thầm bàn tán.

Khi anh và cô tiến vào sàn nhảy, Hắc Thứ Khoan dẫn cô khiêu vũ điệu Van, tuy Nguyễn Yến Hi chỉ biết những bước nhảy Van cơ bản, nhưng là đêm nay, Hắc Thứ Khoan động tác cao nhã thuần thực, anh nhanh nhẹn dẫn dắt từng bước nhảy của cô, rồi xoay tròn quanh cô, cô liền thấy mình vui cười như một tiểu nữ sinh đang chơi một trò chơi trong vườn, thường thức chén cà phê, lại nghịch ngợm với tính trẻ con.

Cô nghĩ mình hẳn phải biểu hiện như một tiểu thư khuê các, một thực nữ xứng với thiếu gia của Lý gia, cố gắng thu liễm tiếng cười quá mức, tiếp tục ở giữa đại sảnh khiêu vũ xoay tròn. Nguyễn Yến Hi ngẩng đầu, cô lại phát hiện trong mắt Hắc Thứ Khoan có một loại sùng nịnh, khiến cô tâm động.

Đêm đó, như có một nguồn ánh sáng chiếu vào hai người bọn họ, trong đại sảnh ai cũng dành ánh mắt hâm mộ nhìn chăm chú hai người.

Sợ hãi cùng bất an của Nguyễn Yến Hi đã biến mất, cô thậm chí còn không phát hiện ra vị hôn thê của cô cùng Vương Đại tiểu thư ở trong đám người nhìn cô, còn cô , trong lòng, trong mắt cô giờ đây chỉ có say mê một người đàn ông...

Hắc Thứ Khoan.

2. Chương 2

Để có được hạnh phúc là phải trả một cái giá thật lớn.

Ngày hôm sau, thím giáo dục cô bằng cách phê bình nhưng cũng tha thứ cho việc cô “Ngang nhiên” khiến Lý gia cùng Nguyễn gia mất mặt.

Cô đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy, cô thẳng thắn thừa nhận, cô đã không hẹn mà gặp anh, tuy rằng ngăn ngừi, tuy là ít như vậy nhưng cô cẩn thận suy nghĩ cất sâu trong trí nhớ, trong lòng cô chỉ có thỏa mãn.

Tuy vậy, cô thừa nhận cô vẫn có chút sợ và e rằng còn có một chút chua xót khi rời đi. Cô cảm thấy nước mắt của mình rơi xuống rất nhanh.

Cô tự nói với mình, nếu cô làm bất cứ việc gì để cùng anh tiến tới mộng đẹp, đó là do cô tình nguyện.

Nhưng là nụ hôn của anh? Ở hoa viên, bọn họ.

“Tiểu Yến, cháu rút cuộc có nghe thím nói hay không?” Thím thấy cô lại như đi vào cõi thần tiên xa xôi, không nhin được gọi cô.

Nếu Lý lão thái gia nhìn trúng con gái mình thì thật tốt? Nguyên lai vợ chồng họ thậm quyết định trong lòng, ai ngờ người tính không bằng trời tính, Lý lão thái gia cùng thiếu gia lại vừa mất với cô con gái duy nhất của bác cả.

“Cháu xin tiếp thu ý kiến, thím, thật xin lỗi đã gây rắc rối cho mọi người.”

Nguyễn Yến Hi ôn nhu nói. Chú, thím chất vấn thực ra là đem cô đối mặt dễ dàng qua cửa ải, điều làm cho cô khản trương cùng lo lắng là Lý Triết Kỳ cùng Lý lão thái gia, đặc biệt là người thứ hai Lý lão thái gia.

Nguyễn Yến Hi lúc học cấp ba cũng bởi vì chú có quan hệ cùng Lý gia và cũng làm trong công ty của họ, tiền học của cô được trừ vào tiền lương tháng của chú, thím trả tiền thuê nhà, còn phải thay ba cô trả món nợ khi còn sống của ba cô.

Thế nhưng Lý lão thái gia thanh toán hoàn toàn nợ nần, còn vì cô lấy danh nghĩa công ty bồi dưỡng nhân tài để giúp cô xuất ngoại đi du học, thậm chí ở trong công ty còn sắp xếp cho cô một chức vụ tốt...

Trong mắt bất cứ người nào, Nguyễn Yến Hi giống như nhặt được lễ vật của ông trời ban tặng.

Thế nhưng món nợ ân tình làm sao mà trả! Cô không thể nào nhận lấy ân huê to lớn này, giá phải trả là nửa đời tự do cùng mơ ước, như vậy có đáng không?

Theo thường lệ, khi đi làm cô thường tới thăm Lý lão thái gia, không ngờ, Lý lão thái gia cũng không có trách cứ cô, đêm qua Lý lão gia sớm trở về phòng nghỉ ngơi, cho dù có người bên ngoài thì thăm, Lý lão thái gia vẫn là tin tưởng những gì mắt thấy.

“Ông tin tưởng cháu là một đứa trẻ ngoan, ” Lý lão thái gia nói như vậy, “Ông vẫn tin tưởng con mắt của mình, cháu sẽ không làm ông thất vọng.”

Yêu thương vô về, nhưng lại không hề nghĩ tới Nguyễn Yến Hi có gánh nặng về việc mất đi tự do.

Nguyễn Yến Hi bước ra từ thư phòng của lão thái gia, uất ức cả một đêm. Lý Triết Kỳ xông vào phòng hỏi ông cùng với cô đã nói những gì, cô dựa vào tình hình thực tế đem từng việc trả lời.

“Ông tin tưởng lời giải thích của cô?” Anh phiền não nắm nắm tóc, dường như đang cố gắng khống chế giọng điệu của chính mình, không thể hiện rõ sự không vừa lòng.

Lý Triết Kỳ lần đầu tiên thích cách chọn vợ cho anh của ông cố, tuy rằng, ngày trước anh thích Trác Linh tài trí, thậm chí cả Vương muội muội cùng nhau lớn lên, nhưng Trác Linh không thích hợp làm vợ, mà Nguyễn Yến Hi đem so sánh với thiên kim Vương gia, tuy rằng không có thế lực của nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, nhưng diễm đam biết nghe lời, trên thực tế cũng bởi vì điểm này, anh không nghĩ sẽ hù dọa cô —— anh ngày hôm qua đã tốn quá nhiều thời gian ở bên người Vương gia muội muội.

Anh có thể buông tha cho Trác Linh, dù sao đoá Mân Côi diễm lệ luôn khó có thể trấn an, thanh mai trúc mã hướng anh có tâm, Vương gia muội muội, cùng vị hôn thê ngoan hiền có chỗ bất đồng, như vậy hai nữ nhân, nam nhân nào cũng khó có thể lựa chọn, khó có thể trách hấn quá tham lam? (muanho: chỉ biết ngụy biện, ta phi... Thiện: muanho không được nói bậy)

Nguyễn Yến Hi nhìn anh, trong lòng chỉ có khó xử, không có một chút tức giận, nếu cô cường ngạnh một chút, cô đã chất vấn chuyện anh cùng thiên kim Vương gia ở hoa viên, nhưng đó không phải là cá tính của cô.

“Đúng vậy, anh không tin sao?” Cô vô tội hỏi, vốn không có cái gì mà không thể nói ra, chỉ trừ nụ hôn kia.

Nguyễn Yến Hi không giỏi nói dối, giấu diếm như vậy, trong lòng cô đã cảm thấy áy náy khó chịu.

Thế nhưng cô cũng chỉ có thể nói như vậy ! Chỉ dám nhớ lại nụ hôn kia, trở thành mộng đẹp trong lòng cô, vì thế cô có một chút ích kỷ, cất dấu ở đáy lòng.

Lý Triết Kỳ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, chỉ có thể nghĩ một đằng nói một nẻo: “Tất nhiên anh tin.”

Bằng không còn có thể như thế nào? Dù sao cũng tha thứ cho việc rời đi Đài Loan.

“Nếu không có việc gì cần nói, ta nghĩ đi làm”

“Chúng ta cùng đi đi.” Lý Triết Kỳ lập tức đuối kíp. Trải qua ngày hôm qua, có thể đoán trước, ở trước hôn lễ một chút tự do của Nguyễn Yến Hi cũng đã không còn.

Nam nhân bình thường cho rằng mua đồ dùng kết hôn là cực kỳ phiền toái lại mệt mỏi, tuy Nguyễn Yến Hi cũng mệt rã rời, nhưng mà Lý Triết Kỳ lại còn có vẻ mặt áy náy nói cho cô, không thể bởi cô đến Zehder, thì Nguyễn Yến Hi lại cảm thấy sung sướng nhưng không có biểu lộ trên mặt.

Ít nhất trước mặt người khác không được.

“Anh trai thực quá đáng.”

Trên trục thẳng, xung phong đảm nhận giúp đỡ việc mua sắm, Lý Mĩ Kỳ cùng Nguyễn Nhạc Y một bên xì xào bàn tán, một bên bắt an len lén liếc Nguyễn Yến Hi, người sau đành phải giả bộ chuyên tâm đọc tạp chí.

Tiểu cô cùng đường muội sợ cô biết Lý Triết Kỳ là vì bồi thiên kim của Vương gia đến Seattle “Xem phòng ở” mà không thể đi cùng cô, trên thực tế những tin đồn đó cô sớm có nghe thấy, cô thậm chí âm thầm cảm ơn vị thiên kim tiểu thư họ Vương kia chưa từ bỏ ý định, bởi vì chỉ có cô ta mới có thể đem vị hôn thê giám thị cô gần như hai mươi tư giờ lôi đi, cô có thể thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì Lý Triết Kỳ không thể cùng đi, Lý Mĩ Kỳ cùng Nguyễn Nhạc Y mừng rỡ tìm lý do đồng hành, tuy rằng người nào cũng biết, hai người này vô địch tiêu tiền như rác, hai nha đầu đánh cái chủ ý gì, các cô ấy ngày đầu tiên đến La Mã, ngủ lại ở khách sạn đã đặt trước, Nguyễn Yến Hi bởi vì đi đường mệt nhọc mà ngủ một chút, khi tỉnh lại, mới phát hiện đường muội cùng tiểu cô thể nhưng lưu lại tờ giấy, hai nha đầu không ngừng tiến tới Zehder, bắc bộ Milan đi.

Nguyễn Yến Hi hiểu được các cô ấy sợ cô trở thành cơ sở ngầm của các trường bồi, cho nên bỏ chạy lấy người, tranh thủ một ngày không chịu gò bó, điên cuồng vứt bỏ, để tự do, nhưng vẫn là cảm thấy đỡ khóc đỡ cười, La Mã đến Milan đường xá quá xa, cô thật sự bội phục hai nha đầu tràn đầy thể lực này, việc này bắt đầu dính vào hành trình tuy rằng bao gồm Milan, nhưng cô không nghĩ vội vàng, trên thực tế, đối với mua sắm cô không có hứng thú.

Vì thế sáng sớm, hai nha đầu ở khách sạn Milan gọi điện thoại cho Nguyễn Yến Hi chịu đòn nhận tội, thì nhóm ba người các cô đều vui vẻ quyết định....

“Chị nghĩ chị bị cảm mạo rồi, dù sao, chị đối với hành trình các chuyến đi đều không rõ, không bằng hai em toàn quyền quyết định đi, ta ở La Mã chờ hai em trở về.”

Nguyễn Yến Hi rất rõ ràng, ở đầu bên kia điện thoại, thanh âm hai nha đầu hưng phấn hoan hô, có thể hô bay cả nóc nhà khách sạn, chính cô cũng lộ ra mỉm cười.

Ngoài ý muốn, cô có một tuần tự do, ở nơi xa lạ, Lý gia sẽ không tiện can thiệp.

Cô rất nhanh rửa mặt rồi chải đầu xong, bữa sáng vốn là do nhân viên phục vụ của khách sạn mang lên, nhưng cô quyết định tới nhà ăn.

Nếu là ngày nghỉ được tự do, nếu ở trong phòng dùng cơm thì thật chán ngán.

Khách sạn này có hai nhà ăn phục vụ bữa sáng. Tự mình lấy thức ăn sáng thì ở lâu một, còn nhà ăn ở tầng cao nhất phục vụ đồ ăn không chỉ cho khách của khách sạn mà cả người bên ngoài, có thể tìm một góc yên bình hưởng thụ bữa sáng.

Nhà ăn tầng cao nhất được xây dựng chủ đạo bằng thủy tinh, ánh sáng tự nhiên tràn ngập cả nhà ăn, nóc nhà nghiêng nghiêng cùng bề mặt tường tạo thành một đường sáng nhỏ, khiến người ta liên tưởng đến một công trình nổi tiếng của một đại kiến trúc sư người Hoa kiều.

Dùng cơm ở đây, có thể quan sát một thành thị phồn thịnh với hơi thở nồng hậu của văn hóa phục hưng, ánh sáng mặt trời chiếu soi và phân tán nhiều chỗ, thức tỉnh cả thành thị chưa huyền ảo, chưa sôi trào, nhưng yên tĩnh, cũng chứa đựng một loại sức sống mà nhiều người chờ mong.

Ở trên giá để đồ gần chỗ ngồi là một vài chậu hoa cảnh, để những khách nhân dùng cơm có thể thưởng thức, và cũng trở thành vật che chở tạo khoảng không riêng tư cho khách hàng, bồi bàn ân cần vì cô mà tìm một vị trí có tầm thật tốt, khi Nguyễn Yến Hi đến gần, phát hiện khăn trải bàn có màu vàng ngà, và trên bàn cơm có một đóa hoa hồng tím lẳng lẳng nằm đó.

Cô nhìn những chỗ ngồi khác xung quanh, ở mỗi cái bình trên bàn đều cắm một bông bách hợp màu vàng, đồng dạng như nhau, nhưng bàn của cô lại không giống vậy, điều này đem lại sự ngạc nhiên và vui vẻ tới cho cô.

“Đây là do vị khách trước lưu lại sao?” Cô dùng tiếng anh hỏi.

Không biết là có phải vì không hiểu tiếng anh hay sao, mà người bồi bàn cười lắc đầu, đem bữa sáng tới cho cô.

Nguyễn Yến Hi trong lòng suy nghĩ buồn bực, đây chính là khách sạn hàng đầu cấp quốc tế hay sao. Nhân viên phục vụ nhưng lại không hiểu tiếng anh? Bất quá cô vẫn là bắt đầu dùng bữa sáng của mình.

Sau khi bồi bàn rời đi, Nguyễn Yến Hi nhin không được, cầm bông hồng lên, cô thích các loài hoa, tuy rằng cô chưa từng nghiên cứu qua về hoa, nhưng cô biết bông hoa nhỏ xinh này có một cái tên thật tuyệt vời dễ thương... Angel Face - “Thiên sứ chi nhan” (dung nhan thiên sứ). Bông hoa hồng tím có vài phần giống một cô gái yêu kiều, viền cánh hoa phấp phồng cuộn tròn như sợi tơ, thân hoa không có gai, hơn nữa mùi thơm rất nồng nàn, quả là hoa giống như tên.

Có lẽ đây là khách sạn chuẩn bị điều ngạc nhiên cho khách hàng đặc biệt sao? Cô nghĩ vậy.

Khi bữa sáng được đưa lên, trên bàn ăn lại xuất hiện thêm một đóa Angel Face nữa, làm cho cô tin tưởng ý nghĩ như vậy, nhận được hoa luôn khiến cho con người ta vui vẻ, cô bắt đầu tin rằng ngày nghỉ tự do này của cô sẽ có một bắt đầu tốt.

Sau khi ăn xong, trà lại được đưa đến, như cũ, có thêm một đóa Angel Face.

“Rất ngon...Cảm ơn”. Ít nhất câu tiếng anh thông dụng này người bồi bàn hẳn hiểu đi.

Người bồi bàn kia lại chỉ cười, chỉ hướng phía trước bên trái của cô, lưu loát nói tiếng anh: “Hoa hồng này là do vị tiên sinh kia gửi tặng cô.” Nguyên lai, người bồi bàn là được nhờ vả mà thôi.

Nguyễn Yến Hi cảm thấy kinh ngạc, không biết là do thấy tiếng anh lưu loát của người bồi bàn, hay là ngoài ý muốn được người khác chú ý.

Từ chỗ cô nhìn về hướng bồi bàn chỉ, quả thật có thấy một người, nhưng lại bị ngăn cách bởi một giàn chậu hoa che khuất, cô chỉ có thể nhìn ra đó là một bóng dáng cao lớn.

Bồi bàn thu dọn chén đĩa rồi rời đi, người đó một chút chủ ý muốn tiến tới bắt chuyện cũng không có, đương nhiên Nguyễn Yến Hi cũng không mong chuyện tình dị quốc xảy ra, nhưng cô cảm thấy kỳ quái. Cô lại nghĩ có thể đối phương còn đang dùng cơm đi? Bất quá đã nhận lễ vật, mà lễ vật đó cô lại rất thích, nếu không ý kiến gì lại, có vẻ như mình thật thất lễ.

Nơi này không phải Đài Loan, cô không cần lo lắng, khi nhận hoa của một người đàn ông xa lạ sẽ không mang lại điều rắc rối cho gia thế vị hôn phu, vì thế Nguyễn Yến Hi hít sâu, cố gắng lấy dũng khí, đi về phía người tặng hoa thần bí.

Cầm hoa ở trước ngực, cước bộ của Nguyễn Yến Hi có vẻ chần chừ, cô dù sao vẫn là một cô gái ngoan, rụt rè và ngại ngùng.

Đối phương cũng không quấy rầy cô, cũng không giống những kẻ sắc lang không rõ lai lịch cố ý tặng đồ uống cho cô, nghĩ tới, hẳn là một người thật biết chăm sóc người khác, cho nên cô chỉ cần nói lời cảm tạ, sau đó sẽ rời đi, không thể tạo thông tin sai lầm để người xa lạ có cơ hội mơ màng, bởi vì cô đã có vị hôn phu....

“Hy vọng một chút tâm ý nho nhỏ của tôi, không làm phiền tới tâm tình dùng cơm của Nguyễn tiểu thư.”

Thanh âm đàn ông tao nhã mà thông dong, Nguyễn Yến Hi thề sẽ vĩnh viễn trân quý, trí nhớ đã chôn sâu trong lòng lại xôn xao lên.

Tiếng nói trầm thấp mà cảm tính như vậy, cô nghe qua một lần liền vĩnh viễn không thể quên được.

Một thân Hắc Thứ Khoan nhàn nhã mà vẫn ăn vận phong cách quý tộc, khi cô tới gần, anh chỉ ưu nhàn khuấy nhẹ ly cà phê.

Chỉ là mộng thôi sao? Cô phát giác mình như một cô gái đang hoài xuân, tim đập nhanh hơn, không thể áp chế vui sướng trong lòng, như vũ điệu của hoa và bướm, bay lượn, xoay vòng.

“Không nhớ tôi sao?” Hắc Thứ Khoan nhếch môi lên, buông chén cà phê.

“Không! Tôi không...” Cô khẩn trương đến nỗi nói lắp, giống như học sinh tiểu học: “Tôi muốn nói, là tôi còn nhớ rõ anh.”

Hắc Thứ Khoan đứng dậy, “Vậy cùng nhau uống chén cà phê, được chứ?” Anh đi về phía cô, thay cô nhắc chiếc ghế ngồi phía đối diện. (muanho: Ước ao đó là muanho quá...)

Giờ khắc này Nguyễn Yến Hi cảm giác lâng lâng như vẫn ở trong mộng, cô nhẹ nhàng vén tóc, ngồi xuống, vẻ mặt vẫn mang theo một sự kinh ngạc không dám tin, ở trong đôi mắt của cô khó nén sự vui sướng.

“Em có thể ăn gì nữa không? Điểm tâm ở đây cũng không tồi, hai em gái của tôi đều là những khách hàng trung thành với nơi này, có thể chỉ vì muốn uống một ngụm trà, mà hai đứa nó đáp máy bay tới đây luôn.”

Nguyễn Yến Hi gật gù đầu, vì vừa nãy ăn không nhiều lắm, với lại anh nhắc tới người nhà, khiến cô cảm thấy tò mò.

Hắc Thứ Khoan gọi bồi bàn, bảo họ chuẩn bị cà phê cùng chút điểm tâm cho cô.

“Hắc tiên sinh có tình cảm thật tốt với huynh đệ tỷ muội.” Nghe lời anh nói, cho cô cảm giác được anh là người như vậy, giống như một anh trai tri kỷ yêu thương che chở em gái của mình. Điều hấp dẫn cô không chỉ là như thế, trước kia đối với cô, anh như một vị thần xa xôi, cô chỉ biết đến tên của anh, cô khi ấy không thể tìm tòi nghiên cứu anh, để có thể say mê anh.

Hắc Thứ Khoan mỉm cười, “Tôi là con cả, dưới có bảy người em trai và em gái, từ nhỏ tới lớn, mấy nhóc em của tôi quả thật là thường khiến tôi phiền não.” Nhìn bộ dạng anh thuật lại việc nhà rất nhẹ nhàng, tựa như anh trai cả nhà bên, giờ đây anh đã khiến Nguyễn Yến Hi có cảm giác chân thực.

“Bảy?” Nguyễn Yến Hi khó có thể tưởng tượng, cô là con gái một, tuy cô có tình cảm không tồi với em họ, nhưng bị thẩm thẩm ngăn cấm, em họ của cô không dám thân mật cùng cô.

“Thực dọa người như vậy sao?”

Cô lắc đầu, “Anh em nhà anh khi ở cùng một chỗ, nhất định rất náo nhiệt.” Khẩu khí của cô khó nén được hào hứng.

“Chỉ sợ không giống tưởng tượng của em đâu.” Trên mặt anh cười tự giễu, cũng là bất đắc dĩ. “Chúng tôi rất ít khi tụ tập cùng một chỗ, trừ bỏ một số ngày tiệc hội. Trên thực tế, tôi thấy may mắn khi những ngày tiệc hội trọng yếu như vậy không nhiều, khi mấy tiểu ác quỷ đó ghé đầu tụ vào một chỗ, tôi lại hận không thể cho bọn nó biến mất.”

“Tuy anh nói như vậy, nhưng tôi cảm giác được Hắc tiên sinh là một vị anh trai tốt.” Bởi vì khi anh nhắc đến em trai, em gái, trong mắt anh khó nén được ý cười.

Ngày tiệc đó, sau khi trở lại đại sảnh, cô luôn ở bên cạnh anh, không ngừng có người tới bắt chuyện với anh, anh tuy rằng khách khí có lẽ nghĩa cùng họ hàn huyên, trên mặt luôn mỉm cười, nhưng ánh mắt anh lại lạnh lùng xa cách.

Anh trai tốt? Hắc Thứ Khoan bật cười.

Anh hội nghĩ, mấy ma đầu chuyển thế kia sẽ không nghĩ như vậy đâu, mỗi khi anh quay về xử lý công việc, mấy ma đầu đó chỉ sợ anh biết đóng tai họa mà mấy ma đầu đó gây ra.

“Đừng gọi tôi là Hắc tiên sinh, chúng ta giống như những bằng hữu nói chuyện phiếm với nhau, sao lại cứ gọi xa lạ như vậy?” Anh mỉm cười, mọi cô gái hay phụ nữ đều không thể chống cự lại được với nụ cười của anh. “Hãy gọi tên của tôi, vậy cô cũng cho phép tôi gọi cô là Yến Hi, được không?”

Hai má Nguyễn Yến Hi nóng lên, cô thầm trộm gọi tên anh trong lòng, chỉ điều này thôi, đã khiến cô cảm thấy mình tự đa tình, thật muốn kêu tên anh ra khỏi miệng, nếu kêu tên anh, có lẽ cô sẽ biểu lộ nhiều cảm xúc không cần thiết.

“Được anh.” Cô lo lắng khiến cho khuôn mặt càng thêm đỏ, liệu anh có phát hiện tâm tư lòng cô?

“Đúng rồi, tôi quên không hỏi em, em như thế nào ở đây một mình?” Hắc Thứ Khoan biết rõ còn cổ hủ, muốn tạo bất ngờ: không hẹn mà gặp cô.

Anh biến mất hỏi Đài Loan, biến mất khỏi phạm vi cảnh giới người của Lý gia, nhưng đàn ông Hắc gia chưa bao giờ dễ dàng buông tha con mồi.

Bọn họ rất có kiên nhẫn, cũng có quyết tâm săn bắn. Thông minh mà giả dối, hiểu được không nên ở chính diện cùng tranh đoạt con mồi, mà là chậm rãi thuần hóa, thận trọng, từ từ dần dần chinh phục...

Nguyễn Yến Hi thở dài, cố gắng không tiết lộ cảm xúc ra ngoài.

Hắc Thứ Khoan dựa người vào lưng ghế dày, hai mắt giống như su tử quan sát nhất cử nhất động của con mồi, trong mắt cô đơn của cô làm anh chợt buồn, trên mặt lại chưa từng gợn sóng. “Vị hôn phu không thể đi cùng em, nên thoát nhìn em chẳng có tình thần gì cả.”

Cô và vị hôn phu không giống như trong lời nói của mọi người, chỉ là vì một cái báo ân mà thúc đẩy hôn nhân. Trong mắt cô vẫn mang bóng ma này.

“Không, không phải...” Lời biện giải thoát ra, cô lại phát hiện mình nhưng nghĩ muốn nói thẳng thắn những lo âu của mình trong cuộc hôn nhân này, vì thế cô vội vàng ngậm miệng không nói.

Cô có thể nói ra sao? Tâm sự của cô, cô không dám nói cho bất kỳ ai, cô có thể thổ lộ với anh sao? Anh sẽ nghĩ gì về cô đây? Bọn họ chưa quen biết lâu, anh cũng chưa chia sẻ phiền não gì với cô.

Hắc Thứ Khoan yên lặng nhìn cô, cảm nhận được cô đang giấu một điều gì đó.

Không còn cách nào, bọn họ cần là thời gian.

“Giống như ngày đó, em lại có tâm sự sao?” Để con Én nhỏ này có thể bay vào ôm ấp của mình, anh cần kiên nhẫn thêm chút nữa, có lẽ phải có chừng mực. “Không nói cũng không sao, vị hôn phu của em không thể đi cùng em, tôi cũng không muốn nghỉ phép một mình, có lẽ chúng ta có thể làm bạn.”

Nguyễn Yến Hi nghe anh đề nghị mà một trận rung động.

Mộng đẹp trở thành sự thật, cũng chỉ như thế, nguyện vọng của cô không nhiều lắm, mà anh chính là cực kỳ xa xăm và cũng là điều cô khát vọng nhất.

“Như vậy có làm phiền anh không?” Anh là một Đại lão bản của công ty Hắc gia. Tuy rằng ngày đó ở yến tiệc, cô căn bản không rõ lai lịch của anh, nhưng mà ai cũng muốn tới bắt chuyện với anh, như vậy sự nghiệp của anh chắc hẳn rất thành công, là ột đại nhân vật, như thế sẽ không rảnh đi giải sầu cùng cô?

Có lẽ cô đã cao hứng quá sớm, anh sẽ không có khả năng bồi cô mỗi ngày....

“Tôi rất mong cô đáp ứng và tiếp nhận? Cô có nguyện ý không?”

“Tôi nguyện ý.” Nói ra rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng cả lên.

Hắc Thứ Khoan dự cô nói ra ba chữ lời thề kia, trên mặt cười ôn nhu vô hại, trong lòng, dự vọng cùng quyết tâm càng mãnh liệt. Nguyễn Yến Hi tâm động và run rẩy không thôi.

“Không bằng, từ hôm nay bắt đầu đi.” Anh dự dỗ thế giới đơn thuần của cô, xa vào vòng tình anh quảng ra.

“A...” giọng mảnh mai đủ để khiến nam nhân cả người tê dại, trong không gian nhỏ tràn ngập mùi hoa hồng cùng mùi vị mùa xuân nhộn nhạo, dự vị ngọt ngào như đường như mật, tinh tế quấn quanh.

“A...” “ngâm nga nhiệt tình, ai nghe thấy đều mặt đỏ tim đập.

“Oa ...” cuối cùng là một tiếng reo hò, giống như quỷ khóc thần gào, kinh tâm động phách, so với âm thanh trong phim kinh dị còn đáng sợ hơn, tới mức tè ra quần.

“Mĩ Kỳ, có tất yếu cần làm như vậy không?” Thực mắt mặt a!

Mắt Lý Mĩ Kỳ khẽ nhếch lên, nhìn bạn tốt đang nằm một bên, “Từ từ bạn bắt đầu làm điều đó , sau đó bạn sẽ biết, a...” Cậu nói biến mất sau một trận kinh suyền.

Nguyễn Nhạc Ny mang vẻ mặt kinh hoàng nhìn về phía hàng ghế bành phía trước của cô, một cô gái đang mát xa rất có lực.

“Mĩ Kỳ, nghĩa phổ thông của câu “xin ôn nhu một chút” được giải thích như thế nào?” Thanh âm của cô run run không ngừng.

Bạn tốt bên cạnh chỉ lo phát âm truyền tin với người khác: “Ki... moji...ii...”

Nguyễn Nhạc Ny đầu đầy hắc tuyến, câu hỏi của Mĩ Kỳ hoàn toàn không đúng, câu chữ có ý nghĩa đen tối như vậy, có phải hay không Mĩ Kỳ nên xem phim A!

“Lực đạo quá nhỏ làm sao có thể tiêu trừ mệt nhọc!” Các cô đã đi dạo cả một ngày rất mệt nhọc a.

“Nhưng là...” Nguyễn Nhạc Ny nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm động tác của người mát xa trên thân người, hai mắt trừng lớn như chuông đồng.

Cô toàn tâm toàn ý xem người kia, Nguyễn Nhạc Ny mặt mày xanh mét, cảm thấy đối mặt với mình là một nữ quyền anh mà không phải người mát xa.

(muanho: chắc là hai nàng này đi mát xa... mà muanho beta đoạn này cũng thấy khó hiểu ghê á.)

Tiếng chuông ngoài cửa giải cứu Nguyễn Nhạc Ny đang muốn sùi bọt mép, một cô gái mát xa ở trước tấm bình phong đi ra mở cửa, một người hiền nhiên là nhân vật quản lí câu lạc bộ, nhàn nhã bước những bước giày cao gót trên nền gạch vào gian phòng VIP rộng ba mươi bình.

(bình: thước đo của Nhật. 1 bình = ba mươi thước vuông)

“Hai vị tiểu thư có vừa lòng với sự phục vụ của chúng tôi không ạ?” Mỹ nữ quản lý, trên mặt lộ vẻ tươi cười chuyên nghiệp, lấy một giọng tiếng trung lưu loát hỏi.

Lý Mĩ Kỳ cùng Nguyễn Nhạc Ny nhìn về phía mỹ nữ tới.

“Câu lạc bộ của chúng tôi đã phối hợp với hãng thời trang nổi tiếng Milan, tổ chức khuyến mãi tìm kiếm những vị khách may mắn để nhận thưởng, và hai vị thật may mắn đã trúng thưởng giải nhất của chúng tôi.” Nguyễn Nhạc Ny cùng Lý Mĩ Kỳ nhìn nhau á khẩu, mỹ nữ tiếp tục giải thích nội dung của giải nhất, chính là có nguyên bộ Spa phục vụ trong bảy ngày cho hai người, cùng với chương trình học chuyên nghiệp để trở thành ngôi sao Hollywood, ngoài ra còn cung cấp phòng năm sao, phòng bếp danh tiếng Lam sẽ lo liệu phục vụ các bữa ăn hay trà chiều...

Nguyễn Nhạc Ny cảm thấy như chính mình đang ở trong mộng, Lý Mĩ Kỳ đang hoài nghi chẳng lẽ vận khí của mình tốt như vậy, cô lập tức đáp ứng với mỹ nữ quản lý của câu lạc bộ cao cấp này sẽ vì các cô chuẩn vị phòng.

“Mình cần gọi điện điện cho chị họ, nói chúng ta thay đổi khách sạn.” Nguyễn Nhạc Ny vừa đứng lên.

“Từ từ!” Lý Mĩ Kỳ giữ tay bạn tốt, “Mình cảm thấy đừng nói cho chị dâu biết sẽ tốt hơn.”

“Vì sao?”

Lý Mĩ Kỳ chần chờ vài giây, mới lặng lẽ nói vào tai của Nguyễn Nhạc Ny.

Nguyễn Nhạc Ny càng nghe, sắc mặt càng thay đổi, thẳng đến mức cô muốn giơ chân đá cho Mĩ Kỳ một cái: “Lý Mĩ Kỳ, đồ bán nước, uống phí chị họ ta đối tốt với người như vậy, thế mà...”

“Thế thì như thế nào?” Lý Mĩ Kỳ không phục cãi trở lại, “Đừng quên người vừa hưởng thụ tắm phao và spa thật thoải mái nha, còn được nhà ăn danh tiếng phục vụ bữa tối, cho nên người bán nước... người cũng có một phần nha.”

“Mình...” Nguyễn Nhạc Ny nghĩ muốn biện hộ như một người vô tội, nhưng nhớ tới bữa tối đêm nay, cô nhận không được tràn ra nước miếng.

“Cậu cần hiểu rõ a! Nếu chúng ta ở nơi này, bảy ngày đều được ăn ngon ngủ ngon, dù sao cậu không nói, mình không nói, chị dâu sẽ không biết.”

“Nhưng mà... gọi điện nói cho chị họ sẽ liên lạc với chúng ta như thế nào, thế sẽ tốt hơn.”

“Không được! Câu lạc bộ này rất nổi tiếng, chị dâu chỉ cần tra điện thoại một chút sẽ biết chúng ta ở đâu, huống chi thành viên của câu lạc bộ này, người Đài Loan cũng chỉ có vài người, mình không phải, cậu không phải, chị dâu cũng không phải, nhưng chị họ Vương từ nhỏ lớn lên cùng mình vừa vặn có, nói ra chúng ta bán nước ... chị dâu mà phát hiện,... càng khiến chị dâu thương tâm khổ sở sao?”

(*bán nước: vì lợi của mình, chỗ này mưa cũng ko hiểu nổi)

“Nhưng là...” Cô cảm thấy Nguyễn Yến Hi sẽ không nghĩ nhiều như vậy.

“Nguyễn Nhạc Ny!” Đại tiểu thư phát giận.

“Được rồi!” Chị họ, em xin lỗi chị! Nguyễn Nhạc Ny nhất gan thật không nghĩa khí, sám hối trong lòng.

Như vậy, hai nha đầu này thất liên lạc với Nguyễn Yến Hi trong bảy ngày sắp tới.

3. Chương 3

Tình tiết điện ảnh kinh điển phát sinh ở trên người chính mình, đáng tiếc cô không phải là công chúa, mà Hắc Thứ Khoan là quý tộc hàng thật giá thật, làm cho cô có được ngày nghỉ độc nhất vô nhị ở La Mã.

Khi cô quay về khách sạn, đêm đã khuya, ở trước cửa phòng, anh cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô.

“Muốn nghỉ ngơi sớm sao?” Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô, như một loại hấp dẫn, nhưng cũng giống như lời thỉnh cầu.

Nguyễn Yến Hi lắc đầu, không muốn hôm nay chấm dứt quá sớm.

“Phòng của anh ở bên kia.” Tầng cao nhất ở đây chỉ có hai căn phòng (căn hộ), anh mở cửa một căn phòng cho cô, đưa thẻ mở cửa cho cô, ở đây mỗi căn phòng đều có hai thẻ mở cửa. “Hôm nay đi rất nhiều nơi, em vào tắm trước đi đã, thả lỏng chính mình một chút, nếu em không mệt mỏi, có thể đến tìm anh.” Anh nghiêng người hôn lên trán cô, trong khi cô đang thần thờ. “Anh ở phòng bên, ngoài sân phơi đồ điện nội thành, chúng ta có thể cùng xem cảnh đêm và nói chuyện phiếm, được không?”

Anh tươi cười rất nhã nhặn và lễ độ, bộ dáng hoàn toàn không có ý đồ bất chính, lời mời lại chính đáng mười phần...

Ít nhất là trong mắt nữ nhân đơn thuần thì đó là đúng đắn, chính nhân quân tử sao có thể nửa đêm nửa hôm mời nữ nhân đến phòng đâu?

Nguyễn Yến Hi tin lời nói của anh, mặt vẫn đỏ lên, trong lòng như có con nai con chạy loạn.

“Được”. Cho dù mệt mỏi, cô vẫn muốn nhìn thấy anh. Nguyễn Yến Hi không thể khắc chế cảm xúc chờ mong không nên có này, cảm giác mình như là con chim được bay ra thoát khỏi lồng giam, những quy củ, rụt rè cùng quá khứ, tất cả đều quên đi.

Hắc Thứ Khoan rũ mi mắt, cười nhẹ.

“Anh sẽ chờ.” Anh nói trầm thấp, cơ hồ làm Nguyễn Yến Hi nghĩ mình đang ảo tưởng, tưởng như anh đang thổ lộ lời yêu đối với cô.

Khép cửa phòng xong, lòng của cô vẫn còn hỗn loạn.

Nguyễn Yến Hi không có nhiều không gian để có thể tĩnh táo lại, hôm nay cùng Hắc Thứ Khoan đi du lịch, cùng thưởng thức, cảm nhận anh chiếm cứ trong óc cô, bóng dáng anh cũng chiếm cứ hết lòng của cô, cô thậm chí đã quên đi cô em chồng cùng cô em họ ước định mỗi đêm liên lạc với nhau.

Tắm rửa xong, thay đổi quần áo thoải mái, tại sao cô lại hao tổn tâm trí, sợ ăn mặc quy củ quá, có vẻ quái dị, lại sợ ăn mặc tùy tiện, sẽ có vẻ lỗ mãng.

Thời gian sẽ vĩnh viễn không như lỗi của máy móc, tích tắc từng giây trôi qua, cô kinh ngạc phát giác mình đã cọ xát lâu lắm, anh có còn kiên nhẫn chờ cô, hay đi ngủ rồi?

Hắc Thứ Khoan đã cho cô thẻ mở cửa, cô cầm miếng thẻ mỏng kia, tim chợt đập loạn

Đứng ở trước gian phòng của Hắc Thứ Khoan, nhìn thẻ mở cửa, suy nghĩ một lúc, vẫn là ấn chuông cửa. Nơi bọn họ ở tuy gọi là “Phòng” kỳ thật bên trong như một nhà ở, gỗ cửa chưa chắc đã nghe thấy.

Trong chốc lát, cửa gỗ được mở ra.

“Em đến rồi.” Hắc Thứ Khoan tươi cười càng sâu, cố gắng dấu đi cảm xúc để không dọa chạy cô gái nhỏ trước mắt.

Nguyễn Yến Hi cảm giác được một cỗ nhiệt khí nhanh chóng lan tràn ra toàn thân.

Anh còn mặc áo tắm, giống như tùy hứng ra nghênh đón tình nhân, tóc đen còn hơi ẩm ướt, cổ áo tắm hơi trễ xuống, lộ ra xương quai xanh cùng cơ ngực rắn chắc.

“Em...” Cô nhanh chóng hạ mi mắt, thanh âm run rẩy, hai tay nắm chặt lại. “Thực xin lỗi, em không biết anh đang bận tắm.” Cô sao lại lựa chọn đến đúng lúc này chứ.

Hắc Thứ Khoan cười thầm cô gái nhỏ ngốc nghếch trước mặt, nếu cô khôn khéo một chút, nên nghĩ tới thời gian, từ khi cô ấn chuông cho tới khi anh ra mở cửa, khoảng thời gian đó là bao lâu, không lâu.

Anh có ý định chờ cô,... vẫn là không yên tâm.

Anh nâng tay, năm ngón tay mềm nhẹ tham tiến vào áo choàng nửa mở trên vai cô, nghiêng người hướng về phía cô. “Mùi hương hoa hồng.” Tiếng cười trầm thấp dừng ở bên tai cô, đã rất muốn, bộ dáng khẩn trương của cô gái nhỏ trước mắt khiến anh thương yêu, anh một tay nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, đem cô mang vào trong phòng.

Đây là loại phòng tổng thống của khách sạn, trang trí theo phong cách nghĩa thức ba Locker, nhìn qua là một màu vàng xanh rực rỡ, lâu đài hoa lệ làm người ta thở không nổi, nhưng ngọn đèn nhu hòa cùng điệu nhạc nhẹ làm con người ta thả lỏng thần kinh, Hắc Thứ Khoan tiến lên mở rộng hai cánh cửa ra ban công, bóng đêm đem lại sự yên lặng cho căn phòng, có chút gió nhẹ thổi, một chút tia ánh trăng chiếu vào, hòa quyện vào nhau chế tạo khắc sâu cảm giác và không khí mập mờ.

Trái tim Nguyễn Yến Hi đập nhanh và loạn nhịp, không dám nhìn thẳng Hắc Thứ Khoan, thậm chí còn không dám nhìn về phía anh.

Ngoài ban công đã dọn lên một cái bàn, khách sạn cũng đã chuẩn bị điếm tâm, bình thủy tinh cắm hoa tường vi bị ánh nến chiếu rọi thành màu ngọt cam, Hắc Thứ Khoan nắm tay cô đi ra phía ban công, tao nhã mà thông dong, cứ như trên người anh không phải đang mặc áo tắm, mà là trang phục quý tộc.

“Đẹp quá.” Nguyễn Yến Hi than nhẹ, cảnh đêm bên ngoài ban công rất đẹp, có một loại ma lực khiến ai cũng phải nín thở. Trong nội thành, những ngọn đèn bị những mây màu xám vờn quanh, giống mặt hồ, đáy hồ là bọn hải tặc cướp vàng bạc châu báu, lờ lờ tỏa sáng, mặt hồ sóng nước rập rờn, ngân hà được mặt hồ chiếu hình ảnh ngược, hoặc là chính là ngân hà... (mưa cũng không hiểu miêu tả làm sao luôn)

Có lẽ cảnh sắc như vậy, bên ngoài cửa sổ gian phòng của cô cũng có, nhưng là cô không có lòng dạ nào tìm hiểu.

“Nếu anh nói, sáng sớm mai cảnh sắc còn đẹp hơn, em có muốn lưu lại không?” (Mưa: cáo già đang dụ dỗ nai tơ... Chị dễ bị dụ lắm) Cô nghe thấy thanh âm mềm nhẹ của anh, ngay ở phía sau cô, gần gũi khiến cô phát run.

Tim Nguyễn Yến Hi đập lạc nửa nhịp, xoay người, giằng co hơi thở với anh, tim càng đập kịch liệt hơn.

Trong lời nói của anh rất rõ ràng, anh hiểu được, giảo hoạt che dấu ý cười không hảo ý, liền biểu lộ sự ôn nhu cùng sủng nịnh. “Nhưng mà, nếu em phải thức đêm, anh sẽ đau xót.” Anh nâng tay, đầu ngón tay

giống lông chim nhẹ lướt qua lông mi của cô, xuống tới khuôn mặt, giúp cô vén vài sợi tóc bị gió thổi loạn, giống như lông của cô bị anh cố ý hay vô tình vuốt ve,... cô thờ ơ như thế nào đây?

Nguyên lai ý tứ của anh.... Nguyễn Yến Hi suýt chút nữa nói ra lời những điều mà cô đang suy nghĩ, vội vàng lảng tránh tầm mắt của anh, nhiệt độ hai má tăng lên lại tiết lộ suy nghĩ của cô.

“Có lẽ tìm một ngày, mời em đến ăn bữa sáng cùng với anh.” Giọng nói của Hắc Thứ Khoan vẫn ôn nhu như trước, như nhân tình thì thâm với nhau, cô vội vàng né tránh tầm mắt anh, không phát hiện ra trong mắt anh lóe lên, lướt qua tia cười.

“Vâng” Thanh âm của nàng hư nhuyễn, cảm thấy chính mình thật giống như một cục bột vậy. Trái tim còn kinh hoàng không thôi, trong đầu cô cơ hồ còn hiện lên hình ảnh khiến phải đổ mặt thẹn thùng... những hình ảnh anh và cô.... Hắc Thứ Khoan rõ ràng không phải có ý tứ đó, cô thật hy vọng có cái động nào để cô có thể chui vào.

“Bởi vì muộn, anh không cho họ chuẩn bị trà hay cà phê.” Nếu còn đùa cô nữa, anh sợ cô gái nhỏ này sẽ thẹn thùng đến sốc mắt... Tuy rằng anh không ngại giúp cô hô hấp nhân tạo, hoặc là “việc đặc biệt” hơn...

Anh lấy từ trên bàn một cái lọ có đường cong độc đáo, bình rượu có chứa một chất lỏng màu đỏ, mở nắp bình, rót ra hai ly rượu, mỗi ly tầm một phần ba.

“Rượu anh đào.” Anh đem một ly đưa cho cô.

Hai người ở bên lan can, Nguyễn Yến Hi nhấp một ngụm nho nhỏ, phát hiện tư vị ngọt ngào, uống ngon cực kỳ, nhịn không được uống thêm một ngụm nữa, lại thêm một ngụm nữa.

Hắc Thứ Khoan lấy tay chắn miệng ly của cô, nhưng đã không còn kịp rồi, anh không nhịn được bật cười. “Yến Yến”, bất tri bất giác, anh vô cùng thân thiết sửa lại cách gọi, thật tự nhiên. “Tuy đó không phải là rượu mạnh, nhưng uống nhiều cũng sẽ bị say đó.”

Nguyễn Yến Hi vô tội nhìn anh, “Em chỉ uống một chút mà.”

Anh cười cười, lại giúp cô rót ly rượu.

“Đừng uống quá nhanh, rượu cần phải nhấp nháp chậm rãi.” Tuy nói như vậy, nhưng động tác rót rượu của anh lại không có một tia chần chờ.

Nguyễn Yến Hi gật gật đầu, đang cầm cái ly, không biết có phải do còn không, cô bắt đầu miễn cưỡng nhận thấy Hắc Thứ Khoan đứng ở bên người, nhiệt độ cơ thể anh làm nhiều loạn lòng của cô, làm cô bị say mê trong đó.

“Thật hy vọng, ngày mai vĩnh viễn đừng tới.” Không ý thức được, cô đã nói ra lời những điều suy nghĩ trong tim.

Ngày mai vĩnh viễn không cần đến, như vậy cô cũng vĩnh viễn sẽ không phải coi ngày nghỉ này chỉ là một ngày trong quá khứ, vĩnh viễn có thể ở một chỗ với anh...

Nguyễn Yến Hi vì ý nghĩ này mà khẩn trương nắm chặt ly rượu, nếu biết tâm tư này của cô, Hắc Thứ Khoan sẽ nghĩ cô như thế nào? Cô lại có hôn ước với người ta rồi.

“Thế sao được, ngày mai anh tính mời em cùng anh đi lang thang.” Tiếng nói của anh mang theo ý cười.

Nguyễn Yến Hi kinh ngạc quay đầu, nhìn nhìn anh, Hắc Thứ Khoan thấy đáy mắt cô đầy chờ mong.

Anh nhấp một ngụm rượu, dòng rượu đỏ từ từ chảy qua yết hầu đang nhấp nhô của anh,... không dấu vết một hình ảnh đầy mỉa mai hoặc khiến người phạm tội, Nguyễn Yến Hi suýt chút nữa bị mất hồn.

“Ngày mai, chúng ta cùng nhau lưu lạc thiên nhai, được chứ?”

Tim cô đập mạnh và loạn nhịp, hoàn hồn, máu mãnh liệt dồn lên mặt.

(Mưa nhỏ: chị Yến Yến cẩn thận đau tim ha... cứ đập nhanh, loạn nhịp rồi lạc nhịp hoài à... Yến Yến: em dám trêu chị... chị đánh a. Mưa nhỏ: *xách dép chạy*)

“Được.” Ngượng ngùng cùng hưng phấn làm cho cô quên cả rụt rè, cũng quên những quy phạm ngày thường cô phải tuân thủ, chỉ đi theo cảm giác chân thật trong lòng mình.

(điều gì sẽ xảy ra đây....)

Hắc Thứ Khoan duỗi tay hướng gò má phiem hồng của cô, giúp cô vén mấy sợi tóc tán loạn ra phía sau tai, mắt cô chợt lóe, lại dường như không có việc gì nói cảm ơn.

Sao lại thẹn thùng quá vậy, hãy cứ nghĩ bọn họ là bằng hữu kết giao bình thường thôi, Hay kỳ thật là,... cô lại lần nữa thuyết phục chính mình, lại không biết cái hôn kia đã làm nhiều loạn hết thấy, bọn họ không bao giờ... có thể kết giao tuân theo quy phạm đạo đức nữa.

Nhưng vô phương, cô nghĩ muốn lảng tránh, anh thủ đoạn cũng rất cao nha.

“Yến Yến,” thanh âm của anh như ma pháp thúc giục tình, làm xuyên thấu lòng cô, “Em biết không? Em đang đùa với lửa đó.”

Nguyễn Yến Hi trợn to mắt, ly rượu trong tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

“Cái gì?” Cô bắt đầu nghe thấy tim mình đập thành thịch.

“Một người đàn ông mời một cô gái uống rượu, mười phần thì có chín phần là có tâm tư.”

Nguyễn Yến Hi ngây người, không phải hoảng sợ mà trừng lớn mắt, cũng không phải là tức giận, mặt cô giờ chắc như quả đào, không biết về mặt mình có bao nhiêu...

Lòng của cô rối loạn, không phải bởi vì anh có thể có hành vi gây rối đối với cô, mà là cô phát hiện là cô cũng đang chờ mong...

(Mưa nhỏ: A... chị Yến Yến chờ mong... aaaa...)

Càng cấm kỵ, lại càng... kích thích sao?

“Em không sợ sao?” Anh cười hỏi, ưu nhân như là không có tia xâm lược nào.

“Nếu anh muốn làm chuyện xấu, vì cái gì lại nói ra ý đồ của mình?” Cô đành phải thuyết phục chính mình, không cần đa tâm.

“Thật ra có tâm tư cùng với việc làm chuyện xấu không giống nhau.” Anh tiến lại sát gần cô, cùng hòa quyện với hơi thở của cô, “Anh nghĩ muốn để em theo anh cả đêm, nhưng lại không muốn em phải thức đêm, như vậy anh sẽ để cho em say rượu một cách chậm rãi.”

Em nghĩ cùng anh, cùng anh ở chung một chỗ. Cô suýt chút nữa thốt ra lời.

Trong lời nói của anh như có cái gì đó, nhưng lại như là không có cái gì cả.

Nguyễn Yến Hi mệnh lệnh chính mình nhìn chăm chăm ngọn hải đăng, làm bộ thưởng thức cảnh đêm, Hắc Thứ Khoan ánh mắt tươi cười thủy chung trời chặt mi nhan của cô.

Lại nhấp vài ngụm rượu, Nguyễn Yến Hi mới cố lấy dũng khí nói: “Chúng ta có thể làm bạn cả đêm mà.” Cô nhìn anh, cảm thấy chính mình tựa hồ đang ngây ngô cười, cũng không biết có phải mình có chút say hay không, lá gan lại lớn hơn một chút.

Hắc Thứ Khoan luôn kiềm chế rất giỏi, ít người thấy được tình cảm chân thật của anh. “Em uống hơi nhiều rồi.” Anh lấy ly rượu của cô, đem hai ly rượu để lên lan can. “Yến Yến, em dễ dàng tin tưởng người khác như vậy sao?” Nhẹ nhàng lôi kéo, anh dễ dàng kéo cô ngã vào ôm ấp của anh.

“Anh tốt lắm...” Nguyễn Yến Hi dụ ngoạn thả lỏng thân thể, thì thào những lời vô nghĩa. “Em tin tưởng anh”. Cô hồi tưởng lại lần đầu tiên nhìn thấy anh, lại nở nụ cười ôn nhu, “Như một kỹ sư rất tốt cứu với em, mỗi lần em có đơn thì anh lại xuất hiện.”

Tin tưởng người đối tốt với cô, vô cùng đơn giản, không cần một suy đoán tâm tư sau cái mỉm cười kia.

Anh giúp cô điều chỉnh tư thế thoải mái trong ngực mình, giống như chăm sóc tình nhân, ở dưới ánh trăng dựa sát vào nhau.

“Anh không phải kỹ sĩ.” Kỹ sĩ à người có tấm lòng cao thượng, vượt qua gian khó chỉ đòi hỏi một cái hôn, mà không còn yêu cầu nào khác, còn anh thì đòi hỏi rất nhiều, và rất tham lam.

“Nhưng chỉ cần em cần anh, anh sẽ vĩnh viễn không cự tuyệt em.” Cô nghe được lời anh nói bên tai, giống một lời hứa kiên định, lại giống như thơ ca đầy ôn nhu.

Nguyễn Yến Hi ngây ngốc nở nụ cười.

Cô không phải người dễ dàng tin tưởng người khác, mà là nguyện ý tin tưởng anh.

Một khắc kia, từ đại sảnh truyền tới âm nhạc, một tiếng ca nữ tính ngọt ngào nhẹ nhàng hát:

Fill my heart with song

Let me sing forever more

You are all I long for

All I worship and adore.

Vô luận đêm bao sâu, em nguyện ý có anh làm bạn, anh nói phải lưu lạc thiên nhai, em cũng sẽ đuổi theo....

Bóng đêm càng đậm, cô thấy một con thuyền màu vàng xuyên phá đám mây mù, ở trong ngân hà đi phiêu lãng, Hắc Thứ Khoan ôm lấy cô gái nhẹ nhàng khiêu vũ, sau đó cô mệt mỏi, anh ôm lấy cô đi sang phía thuyền có thể ngắm trăng, ôm lấy cô gái đang say ngủ.

In other words, please be true

In other words, I love you.

Ngày hôm sau, bởi vì ngày hôm qua quá mệt mỏi lại ngủ muộn, Nguyễn Yến Hi ngủ quên, Hắc Thứ Khoan cũng không đánh thức cô, cho tới gần trưa, cô mới đói bụng mà tỉnh lại, phát hiện chính mình ngủ cả một đêm trên giường, bài trí trong phòng ngủ tuy không sai biệt lắm, nhưng mà kết cấu không giống lắm.

Bên giường, trên ghế nằm có một bộ quần áo mặc hàng ngày, cô cầm quần áo đi qua gian thay quần áo vào phòng tắm, mới phát hiện các dụng cụ rửa mặt chải đầu cho phụ nữ đều được chuẩn bị thỏa đáng.

Bộ quần áo này là hoàn toàn mới, kiểu dáng đơn giản hào phóng, Nguyễn Yến Hi lòng tràn đầy lo lắng ngày hôm qua say rượu, không biết có gây ra chuyện gì xấu hổ trước mặt Hắc Thứ Khoan không nữa, nhất thời không để ý bộ quần áo cô vừa thay rất vừa người.

Nhân viên phục vụ đã chuẩn bị xong cơm trưa ở ngoài ban công.

“Ngủ ngon không?” Hắc Thứ Khoan một thân thần thanh khí爽, cười hỏi cô, vẫn giống như sáng ngày hôm qua cô thấy anh, mặc bộ đồ hưu nhân tùy hứng, nhưng sự tôn quý lại biểu lộ hoàn toàn tự nhiên.

Nguyễn Yến Hi không biết, đó là bởi vì quần áo của anh từ trước đến nay đều được đặt may thủ công đặc biệt, thoạt nhìn bình thường, nhưng từng đường chỉ mũi kim lại không bình thường, nhưng đáng người cùng khí chất của anh cũng đủ để một bộ bình thường cũng có vẻ phi phàm.

Anh nắm tay cô, chậm rãi tới ban công ngồi xuống, vì cô mà phục vụ, mỗi một chi tiết đều chu đáo.

“Ăn cơm xong chúng ta sẽ xuất phát, được không?” Trong lúc ăn cơm, anh hỏi cô.

Nhớ tới lời nói của bọn họ “Lưu lạc thiên nhai”, đêm qua say chuênh choáng thì cảm thấy chẳng có gì là không thể, thanh tỉnh rồi lại thấy có chút khờ dại, nhưng tâm vẫn động. “Nhưng mà, em không biết nên mang theo cái gì?”

“Vậy thì đừng mang cái gì đi cả.” Anh cười nói.

Giữa trưa anh và cô xuất phát.

Thời tiết tốt lắm, sau khi rời khỏi nội thành, Hắc Thứ Khoan đem mũi thuyền mở ra, giọng nam trầm thấp xướng ca khúc nhẹ nhàng “A Summer Place”, bọn họ đi dọc theo con sông Thai Bá, rồi dừng lại một chút, ở giữa phong cảnh này, bọn họ trở thành bạn đi chơi với nhau.

Lã Mã là tòa thành cổ, bọn họ chạy lên phía trên, không vội mà tìm tầm ngắm.

“Khi lưu lạc, tốt nhất là có gì ăn đó, thực ra anh rất ghét những đồ ăn tiện lợi.”

“Chúng ta có thể hái trái cây hoặc câu cá.” Cô nửa đùa giỡn, nửa nói thật, nhìn chăm chăm con sông Thái Bá phía trước, thật hy vọng nhìn tới hình ảnh những con cá.

Hắc Thứ Khoan cười ra tiếng, “Không cần hái trái cây”, anh từ đằng sau đưa tay ra, xuất ra một bọc mà nhân viên khách sạn đã chuẩn bị tốt. “Chúng ta hôm nay sẽ thưởng thức trà chiều cùng điểm tâm, khi bầu trời đã tối đen, có thể tìm một chỗ dừng chân rồi thuận tiện ăn cơm.” Anh tất nhiên không có khả năng nói cho cô, kỳ thật vì một chuyến “Lưu lạc thiên nhai” này, anh đã sớm an bài hết thảy.

Nguyễn Yến Hi tò mò tiếp nhận một bọc đồ màu lam, bên trong khăn có bữa cơm dã ngoại cùng hoa quả, làm mắt của cô sáng lên.

“Chúng ta có thể dừng lại ăn cơm dã ngoại sao?” Cô chưa từng nói với người khác rằng, kỳ thật trong đầu cô cất dấu rất nhiều ý tưởng khờ dại, chính cô biết rằng nói cho người khác biết, họ sẽ chỉ cười nói cô không thực tế, giống một đứa nhỏ ngốc nghếch, làm một cô gái luôn say trong mộng đẹp.

Cô tình nguyện lang thang dưới trời nắng trên bãi cỏ, ăn cơm dã ngoại, mà không muốn ở một vũ hội trong một tòa thành xa hoa.

(Mưanhỏ: Yến Yến tỷ giống mưa quá à ^^...)

“Đi tiếp lên phía trước có một nơi rất được.” Nếu không có kế hoạch tốt từ trước, nhiều ảo tưởng lãng mạn đều sẽ không thể xuất hiện dọc bờ sông, mà chỉ có trong một thế giới hư vô, Hắc Thứ Khoan là một người thực tế, nhưng anh nguyện ý vì cô gái nhỏ này mà hoàn thành tất cả giấc mộng của cô.

(Mưanhỏ: ôi anh Hắc Thứ Khoan. I love you....)

Cho dù giấc mộng trong mắt người ta, chỉ là bé nhỏ không đáng kể.

“Bất quá, hình ảnh những con cá thì có điểm phiền toái.” Anh cười, tay duỗi ra chỉ cái tủ lạnh nhỏ trên thuyền. “Em nhìn xem bên trong có cái gì, anh đang điều khiển thuyền không có phương tiện lấy ra.”

Nguyễn Yến Hi giống như đang tìm trong bảo khố, khom người nhìn thấy, “Có nước trái cây, kem, còn có sandwich cùng sa lạp!” Cô vui vẻ cùng yêu thích nổi lên thần thái sung sướng, “Anh đã chuẩn bị từ lúc nào vậy?” Cô có khờ dại đến mấy cũng không nghĩ rằng anh có cái túi thần, ngay cả thực vật đều dựa vào phép thuật để tạo ra.

“Chuẩn bị không mất bao nhiêu thời gian, mà cũng do nhân viên phục vụ khách sạn chuẩn bị mà, anh chỉ cần mở miệng phiền toái bọn họ một chút thôi.” Hắc Thứ Khoan cười nói.

Nguyễn Yến Hi đang cầm giỏ đựng cơm dã ngoại, khoe môi nở nụ cười ngọt ngào ấm áp.

Chỉ là cơm dã ngoại, không tính là lễ vật hoặc kinh hỉ gì, hưng phấn của cô có vẻ quá lớn đi.

Nhưng là Hắc Thứ Khoan nhớ rõ những lời đó của cô. Ngày hôm qua, khi bọn họ phải rời khỏi Tây Ban Nha, cô nói, nếu có thể ăn cơm dã ngoại ở một nơi xinh đẹp như vậy thì thật tuyệt. Ngay cả chính cô đều cảm thấy ý tưởng này thật trẻ con, nào có người tới quảng trường để ăn cơm dã ngoại đâu? Lúc ấy, cô còn đỏ mặt vì ý tưởng không thực tế của chính mình. Hắc Thứ Khoan lại nhớ rõ lời nói trẻ con đó của cô...

Đơn giản như vậy liền cảm động, cảm giác có vẻ ngốc nghếch, nhưng cô vẫn cảm thấy thực vui vẻ a!

Vùng ngoại thành người ở thưa dần, cảnh sắc cũng không nhiễm bụi trần, thanh tĩnh tú lệ, rời đại lộ không bao lâu, bọn họ nhìn xa xa, một tòa nhà giống như một thanh kiếm đâm vào không trung, quả thật đã thể hiện là một lãnh địa tư nhân, bên ngoài không có một bóng người thủ vệ, đường hẻm hai bên, trong không khí còn nghe được thanh âm làm cho tâm thần người ta thấy yên lặng cùng hương khí độc đáo.

“Nơi này hình như là vùng đất của tư nhân.” Cứ như vậy xông tới được sao? Nguyễn Yến Hi nghĩ muốn hỏi như vậy, nhưng cảm xúc hưng phấn khi lưu lạc làm cho cô không nói ra miệng, cô đoán tòa nhà kia cổ kính như là một giáo đường vậy, bởi vì khi xe tiến vào trong, cô đã có thể thấy nhất thanh nhị sở kiến trúc trên vách tường, đó là một phần của kiến trúc Geothe thức cổ vô cùng độc đáo.

“Anh nghĩ ở trong này ăn cơm dã ngoại, có điều, sẽ không bị quấy nhiễu.” Nơi này là nhà ở của lão Tam, mua được từ buổi bán đấu giá các tác phẩm nghệ thuật, nếu cô đang cùng với anh lưu lạc, thì anh quyết định sẽ tiếp tục cho cô bảo trì ảo tưởng tươi đẹp, lưu lạc mà vẫn còn về nhà ăn cơm dã ngoại, sao có thể xem là lưu lạc đây?

“Nhưng mà, chủ nhân nơi này đáp ứng cho chúng ta tới sao?” Cửa xe mở ra, trước mặt rộng mở trong sáng, Nguyễn Yến Hi cơ hồ phải nhịn không kinh hô ra tiếng.

Ở cuối rừng cây, là một hồ nhân tạo, mặt hồ có ánh lam như màu bầu trời Thổ Nhĩ Kỳ, còn có sắc sậm đỏ là cổ bảo (pháo đài cổ, tòa nhà cổ), trên mặt hồ thiên nga tập trung thành đàn rẽ nước lặn tẩn.

Ven hồ, mặt cỏ xanh biếc như một tấm thảm thật lớn đập vào mắt, cuộn sóng nhẹ nhàng chậm chạp phập phồng, chung quanh là tiếng rậm rì từ rừng cây, tạo thành đường biên giới.

“Yên tâm đi, cổ bảo đang định bán đấu giá, cho nên chủ nhân không ở đây.” Thực ra là anh đã ra lệnh cho mấy chục người hầu tạm thời ly khai cổ bảo, ngay cả lão đầu bếp nữ cũng không lưu lại. “Em vừa thấy rồi đấy, thủ vệ khi chúng ta tiến vào tòa nhà, họ đang ngủ gà ngủ gật ở chòi nghỉ mát.”

Sau này, anh sẽ hảo hảo thưởng cho những người chưa kịp rời đi, nhưng kịp thời ứng biến – thủ vệ giả bộ ngủ, anh hy vọng bọn họ không phải ngủ thật rồi quên không trốn đi

Nguyễn Yến Hi vừa hưng phấn vừa khấn trương, “Nếu chúng ta bị phát hiện thì làm sao bây giờ? Đây là lãnh địa tư nhân đi? Nhưng là...”

Nhưng là cô đột nhiên cảm thấy thật kích thích a!

Biết rõ là không đúng, chỉ là lỡ mồm phản nghịch mà cả đời này cô không dám biểu hiện, đang lặng lẽ thức tỉnh.

Cô là cục cưng ngoan cả đời, có bao giờ từng như hiện tại đâu?

Tựa như lần đầu tiên khám phá ra địa lực mới vậy, đáy lòng Nguyễn Yến Hi cũng nhin không được khấn trương cùng chờ mong.

Vì thế cô trấn an chính mình, không sao cả, bọn họ chỉ là đến một nơi để ăn cơm dã ngoại mà thôi, khi rời đi cô sẽ gột rửa sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không để chủ nhân chế tạo bị phiền toái.

“Cho nên, chúng ta nắm chắc thời gian, nếu bị phát hiện, nhớ rõ phải ở cùng anh, được không?” Anh dừng xe ở bên hồ, cười nhìn cô, thấy cô mở to hai mắt cùng hai gò má phồng hồng.

“Vâng, em sẽ”. Cô tinh thần hưng phấn khám phá.

Bọn họ đem tấm khăn trải lên thảm cỏ ở ven hồ, Nguyễn Yến Hi giống như tiểu thê tử hiền tuệ, đem mọi thứ trong giỏ đựng cơm bày biện lên tấm khăn, cũng thay Hắc Thứ Khoan rót ly nước trái cây.

“Không nghĩ tới em thế nhưng có thể ở phía trước cổ bảo ăn cơm dã ngoại, còn có thiên nga làm bạn.”

“Chỉ có thể ăn cơm dã ngoại, em không thấy như vậy vẫn đáng tiếc sao?” Hắc Thứ Khoan tự tại nhận hầu hạ của cô gái nhỏ, tựa như đôi vợ chồng tự nhiên thân mật, trải qua ngày hôm qua ở chung, anh phát hiện, Nguyễn Yến Hi cũng không phải cô gái được nam nhân chiều chuộng nuông chiều mọi chuyện, cô có cá tính dịu ngoan của một nữ nhân, truyền thống ở nhà thì theo phụ, xuất giá theo phu, nếu không thì, cô cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe theo trưởng bối bài bố hôn nhân cho mình như vậy.

Cô quả thực không hợp với Lý gia, người lừa ta gạt, lục đục với nhau trong cuộc sống nhà giàu, cũng không có cường ngạnh đủ để trở thành mưu gia chủ mẫu, cô chỉ thích hợp trong một gia đình nhỏ hạnh phúc, tiểu thê tử hạnh phúc.

Chỉ là những việc nhỏ không đáng kể, trong mắt cùng khoe miệng cô luôn nở nụ cười ngọt ngào như vậy, cơ hồ làm cho anh thất thần.

“Chỉ cần ăn cơm dã ngoại là được rồi, có được càng nhiều, trách nhiệm cũng càng nhiều.” Âm thầm trong mắt chợt lướt qua, Nguyễn Yến Hi tự trách mình tự dừng lại nghĩ tới những chuyện mất hứng không muốn nghĩ tới, lập tức sáng sủa nói: “Kỳ thật, cũng không sợ anh cười, em trước đây có giấc mộng nhỏ thôi. Không

phải là Đại Thành bảo, mà là phía trước một căn nhà lớn, trên mặt cỏ có thể ngày ngày cùng chồng nghỉ ngơi, còn có nhóm tiểu hài tử cùng nhau chơi đùa, ở ngoài trời ăn cơm dã ngoại hoặc thịt nướng...” Bỗng phát hiện chính mình hơi luống cuống, đem ảo tưởng nho nhỏ về gia đình nhàm chán như vậy nói ra, mặt cô càng hồng, “Anh cảm thấy rất buồn cười đi? Giấc mộng của em quá ngây thơ đi?” Ai, cô xấu hổ tới mức không dám nâng đầu lên.

Năm hai cấp tiểu học, đề mục viết văn là “Chí nguyện của tôi”, các nữ sinh của lớp đều rất lợi hại, chí khí không thua nam sinh, có người muốn làm lão sư, có người muốn làm khoa học gia, ... Chỉ có cô, muốn làm thê tử cùng tân nương, không có chí lớn, bị nhiều nam sinh trong lớp cười nhạo.

Hắc Thứ Khoan ôn nhu nở nụ cười, “Cùng người nhà vào ngày nghỉ, cùng đi ăn cơm dã ngoại, sao lại ngây thơ?” Anh thật tâm nói, một khắc kia trong lòng tràn đầy thương tiếc cô gái nhỏ dễ dàng thỏa mãn. “Chẳng lẽ trở thành phú hào, nổi danh lập vạn, công thành danh toại, mới tính là không ngây thơ sao?”

“Nhưng là người như vậy rất có chí khí cùng dã tâm.”

“Thế giới này nơi nơi đều là dã tâm.” Mà dã tâm khiến người khác thấy buồn nôn, dã tâm tới mức tạo thành tai nạn cho nhân loại, tuy nhiên cũng có những dã tâm vì mưu cầu phúc lợi cho nhân loại. “Có thể làm cho người khác hạnh phúc, mới là giấc mộng thực tiễn có giá trị.” Lúc này, lời nói của anh có thần thái cực kỳ giống một anh trai tin cậy.

Thế giới bình thường của cô, anh đương nhiên cấp cho cô những biểu hiện giả dối.

Anh thực sự là có tâm cơ thâm trầm, một nam nhân dối trá. Hắc Thứ Khoan tự giấu, cũng không áy náy gì...

Sự thật cỡ nào tàn khốc, ai có thể khiến giấc mộng vĩnh viễn trở thành sự thật? Nếu anh có đủ năng lực che trời, vậy sẽ vì cô mà sáng tạo một thế giới đi!...

“Anh thật sự tốt lắm...” Chưa có ai từng đối giấc mộng của cô mà săn sóc cùng nói với cô như vậy.

Nhìn thấy cô lại dùng ánh mắt tín nhiệm mong ngóng nhìn anh, Hắc Thứ Khoan tuy biểu tình không thay đổi, lại trong lòng có một khát vọng đang khuếch đại, một loại mầm móng nguy hiểm đang cố gắng chui lên từ dưới đất.

Anh cảm giác được dục vọng muốn nắm giữ trong tay, nhưng không có né ra, ngược lại giang hai cánh tay, nghênh hường sóng lớn là tình triều đang hướng anh vọt tới, đủ để phá hủy lý trí của anh.

“Yến Yến,” anh lộ ra ý định, mỉm cười nhìn cô, vô cùng thân thiết mà gọi cô, “Em có biết Lý Bạch tại sao lại thấy trong nước có nguyệt không?”

Nguyễn Yến Hi giật mình, gật đầu.

“Thế nhân đều nói Lý Bạch hồ đồ, song anh lại thấy Lý Bạch thanh tỉnh thật sự.” Anh cười, nói từng từ, nhẹ nhàng mà chậm chạp, cho dù đó không phải lời tâm tình, anh cũng muốn dùng thanh âm êm ái nói với cô. “Kỳ thật, trên đời này mỗi người đều muốn ánh trăng nơi chân trời, lại nói cho chính mình nhận định rõ sự thật, thỏa mãn cảm xúc trên tảng đá là được rồi, khi thanh tỉnh mỗi người đều biết ánh trăng cao không thể với, say, cũng chỉ đối chính mình thành thực...”

Anh nói xong, cầm quả anh đào trong rổ lên, đưa tới miệng cô, Nguyễn Yến Hi hai gò má phồng hồng như đào, tim đập giống như muốn thoát ra yết hầu, lại vẫn ngoan ngoãn há miệng ăn.

Rõ ràng là ven hồ có tiếng côn trùng kêu vang làm nhạc vui, cơn gió nhẹ thổi qua thảo nguyên tạo thanh sần sật, giờ khắc này cô lại chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập, còn có tiếng nói như nỉ non của ma vương Hắc Thứ Khoan, cô hoàn toàn không thể nghe thấy bất cứ âm thanh gì khác.

Anh đào nhiều nước mà ngọt, trong miệng cô đều ngọt như mật.

“Nhưng mà Yến Yến,” Hắc Thứ Khoan tiến lại hướng cô, đến gần có thể ngửi được vị ngọt của anh đào trong miệng cô, Nguyễn Yến Hi có thể cảm nhận thấy hô hấp của anh lướt qua mặt cô. “Nếu người anh yêu muốn cái gì, cho dù là ánh trăng trên trời, anh cũng vì cô ấy mà hái xuống.” Dứt lời, anh cúi xuống, hôn hút đi chất lỏng quả anh đào bên môi cô.

Nguyễn Yến Hi có cảm giác cái gì đó nổ tung, rầm rầm, toàn thân bị gió bão chạy tới vây quanh.

Hắc Thứ Khoan hôn trụ cánh môi của cô, nhưng mà chỉ có cô biết, anh hôn cỡ nào ngọt, cỡ nào ôn nhu sủng nịnh.

(Mưa nhỏ: *che mặt, xấu hổ, mơ màng*... cũng muốn...)

Thịt quả anh đào trong miệng cô cùng anh bị cắn nát, chất lỏng ngọt hơn cả rượu làm say lòng người.

Thẳng tới khi lưỡi của anh cuốn đi hột, môi anh mới rời đi môi cô, Hắc Thứ Khoan ngồi dậy, một tay vuốt nhẹ gò má cô, giai nhân mới từ trong cơn say giật mình.

Đây là mê vòng (lưới bắt) thứ hai, Yến Yến...

4. Chương 4

Thần tình yêu luôn trong nháy mắt người phạm tâm động, lén lút trộm đi của bọn họ hô hấp, phẳng phát âm chỉ thể giới nam nữ, bọn họ chiếm được bảo vật vô hình trên đời, khó có thể nắm lấy đầy đủ cái trân quý.

Nguyễn Yến Hi đầu trống rỗng, linh hồn giống như con ngựa xông chuồng, chỉ có thể chạy giữa không trung, ngay cả hô hấp đều bị trộm đi.

Hắc Thứ Khoan chưa bao giờ tin tưởng cái gọi là tình yêu, thần tình yêu đành phải tiến hành bắn thủng thật sâu, còn phải hao chút khí lực, nhưng nam nhân này, một khi đã tập trung mục tiêu, bất kể thủ đoạn gì cũng muốn đạt được, anh muốn trộm đi chim én nhỏ này, làm cho cô khoái hoạt bay về phía anh, thủ đoạn tất yếu là phải khiến cô vui vẻ tự nhiên đến với anh.

Anh lãnh huyết, trong ngoài đều là tâm kế, khi mục tiêu đã được xác định, hành động ngay lập tức, mọi mưu kế được sử dụng hết thảy, không có gì có thể nghi ngờ, con mồi sẽ nằm trong lòng bàn tay anh.

Anh chính là người làm đến nơi đến chốn, thực sự là một người làm ăn. Trong nháy mắt hô hấp bị hỗn loạn kia, chính là di chứng của việc hôn môi chuyên tâm, là người lãnh đạo tập đoàn có sóng to gió lớn nào chưa trải qua, là đứa con cả của Hắc gia giáo hoạt vô tình nhất, sao lại bởi vì một chút hô hấp không thuận mà làm loạn trận tuyến?

Lại nâng lên khuôn mặt hồng hồng như quả đào kia, khóa miệng Hắc Thứ Khoan chứa ý cười thần nhiên, vuốt ve mơn trớn gò má phần non mịn.

“Yến Yến, em chờ anh giúp em hô hấp nhân tạo sao?” Anh cười trêu nói, lập tức lại thay vào đó là khuôn mặt đại ca ca tin cậy nhà bên.

Nguyễn Yến Hi hít sâu một hơi, như tỉnh khỏi giấc mộng, hai má bị nhiệt năng như quả trứng bị luộc chín đỏ.

“Em...” Thật vất vả tìm lại thanh âm của chính mình, cô bắt đầu né tránh tầm mắt của anh, bộ dáng kia như con thỏ nhỏ bị dọa chấn kinh, đang cố gắng lùi lại vào trong động phía sau, thất kinh.

Hắc Thứ Khoan không để cho cô né tránh. “Em không thích anh hôn em, phải không?” Anh thần sắc ôn nhu, lại khó có thể bắt lấy, hết thảy chân thật lại bị cuốn vào biển sâu.

“Không, không phải.” Nguyễn Yến Hi vội vàng nói. “Không phải như anh nghĩ đâu, mà là...” Anh hôn hay không, tình yêu có tồn tại hay không? Cô không dám nghĩ nhiều lắm, bởi vì vô luận có tình yêu hay không, bọn họ không có khả năng.

Không muốn nghĩ tới, lại không thể giẫy thoát, cô muốn trộm một chút tự do, gông xiềng ân tình cùng đạo đức vẫn nặng trĩu trên người cô, khóa cô ở tại Đài Loan, dù cách núi cao cùng biển sâu, vẫn vô cùng nặng.

Bộ dáng thất thường của cô làm anh mềm lòng, ngón trỏ để ở cánh môi mềm mại của cô, bao táp phiền muộn trong lòng kia như biển sâu lại khôi phục một mảnh thanh bình ảm áp.

“Nếu em thấy quá khó khăn, anh sẽ không làm như vậy khiến em khó xử.” Hai tay của anh nhẹ nhàng ly khai khỏi cô, thối lui tạo khoảng cách hợp lễ tiết. “Tha thứ cho anh, được chứ?” Hắc Thứ Khoan thủ lễ làm cho Nguyễn Yến Hi dâng lên cảm giác buồn bã và mất mát. “Em không trách anh.” Tiếng nói ôn nhu, khuôn mặt của cô ảm đạm lại đang nói ra tâm tư của cô.

Anh là như vậy, hình như có tình mà lại như không có lòng dạ nào, làm cô vất vả suy đoán.

Thật là đẹp tuyệt.

Nguyễn Yến Hi cảm thấy mình được ở trong mộng đẹp bảy ngày, buổi sáng mỗi ngày tỉnh lại tại những khách sạn- khách điểm khác nhau, cảm giác ấy lại càng khắc sâu.

Bầu trời đêm hạ tối đen, nhiều hình ảnh lập lờ biến ảo, chưa kịp kinh diễm đã lại biến mất, lờ lờ nhấp nháy, tiếp tục ở trên con thuyền nhỏ lưu lạc.

Ngày thứ bảy, Hắc Thứ Khoan biết thời gian lưu lạc của bọn họ đã hết, những hừng đông về sau sẽ không còn bên nhau nữa.

Hắc Thứ Khoan là người thủy chung chưa từng biểu lộ nhiều cảm xúc ra ngoài, ở mặt ngoài như một thân sĩ làm bạn với Nguyễn Yến Hi, khiến cô vui vẻ, cô bộ dáng e lệ cung mĩm cười ngọt ngào, luôn làm anh tâm vô hạn thoải mái, vui sướng mà lại thấy tuyệt vời.

Một chiếc thuyền khác chứa đầy hoa tiêu ghé sát vào thuyền của bọn họ. Hắc Thứ Khoan hướng người bán hoa rong hỏi mua một đóa hoa ở La Mã, anh đưa cho cô hoa Angel Face.

Nguyễn Yến Hi cười vui vẻ nhận đóa hoa kia, lúc này anh cũng mỉm cười, thản nhiên quên đi ưu sầu.

“Yến Yến,” anh cầm tay cô, kiên định và ôn nhu, “Buổi tối ngày đó ở La Mã, lời nói của anh sẽ không thay đổi.” Nguyễn Yến Hi khẽ run lên, cơ hồ đầu mình muốn nhập vào ôm ấp của anh, cô không muốn những ngày lưu lạc này của họ phải chấm dứt, cô không cần quay về Đài Loan, không cần gả cho Lý Triết Kỳ... Từ một khắc kia bắt đầu, bóng đêm lưu lại bóng ma trên nụ cười của cô, đám sương như dải lụa mỏng bó buộc cô mà đến, cô đã muốn đem cảm xúc này lắng đọng lại.

Sáng sớm, tầng cao nhất của khách sạn là sân bay, chuyến bay đi La Mã, là trực thăng chở Nguyễn Yến Hi đến tụ họp với em chồng và em họ.

“Cảm ơn anh.” Theo giúp em bảy ngày... Cổ họng nổi lên chua xót, làm cô không thể đem lời cảm tạ nói hoàn chỉnh.

“Em hãy bảo trọng.” Hắc Thứ Khoan nhìn cô gái nhỏ trước mắt cố ý không nhìn anh, ngực nổi lên một trận buồn đau, anh cũng không để ý tới, mí mắt nửa mở, áp lực trong cơ thể một cỗ xao động cuồng loạn. “Nhớ rõ, chỉ cần em cần anh, anh nhất định sẽ không cự tuyệt em.” Anh lần nữa cường điệu những lời này. Như thói quen như ám chỉ, đem một ngày trong tương lai ... mở ra.

Nguyễn Yến Hi khắc chế xúc động muốn ôm anh, lời anh nói càng làm cô tan nát cõi lòng, cô chưa từng nghĩ nhiều về cái khác.

“Hẹn gặp lại.” Cô rút cuộc bước đi, thoát đi mà không quay đầu lại, đi hướng phi cơ, rời đi Hắc Thứ Khoan.

Anh không biết hốc mắt cô đã phấp hồng, cũng như cô không biết thời khắc cô xoay người kia, cảm xúc được Hắc Thứ Khoan giấu kín kia, trên mặt anh là một mảnh mưa gió, dự vọng chiếm hữu.

Phi cơ bay đi, bên trong Nguyễn Yến Hi vô cùng mất mát, rốt cục cô vẫn nức nở, giọt nước mắt kìm nén vẫn rơi xuống.

Đêm qua, khi Hắc Thứ Khoan đem đóa hoa Angel Face đưa cho cô, trong lòng cô mãnh liệt lung lay, một khắc kia cô nghĩ chính mình sẽ bỏ xuống hết thấy, chân chính cùng anh lưu lạc thiên nhai.

Nhưng mà cô sao có thể vong ân phụ nghĩa Lý lão thái gia? Như thế nào có thể cô phụ sự chiều cố của thúc thúc thăm thăm nhiều năm qua, cô làm không được dù cô có trộm nghĩ tới, Hắc Thứ Khoan sao có thể giống cô ngu dốt, không thực tế? Anh bình tĩnh nhìn cô rời đi, thậm chí tự mình an bài lộ trình về nhà

cho cô, đã biểu lộ anh với cô là bạn đi chơi với nhau, hôn nhau, giữa bọn họ chỉ là một giấc mộng... Nước mắt cô ứa trong lòng bàn tay, mơ hồ một mảnh, tâm cô chợt xé đau, bỗng một trận cuồng phong đánh úp lại, Nguyễn Yến Hi không giữ kịp, đóa hoa đã bị cuốn đi vào không trung, màu tím nhụy hoa theo không trung rơi xuống, rơi xuống cho tới khi nhìn không thấy.

Hắc Thứ Khoan đứng ở tầng cao nhất của khách sạn, trên mặt là một mảnh hồ hững, hồi lâu chưa dời cước bộ.

“Cậu út gọi tới à.” Diễn bảy ngày làm người qua đường Giáp, khi tất yếu còn phải làm Ninja trốn đi, người trợ lý rất cục không còn gì phải cố kỵ hiện thân, trong tay cầm điện thoại đưa cho Hắc Thứ Khoan.

“Ngũ thiếu gia cùng Thất thiếu gia tìm ca vài ngày nay.” Hắc Thứ Khoan tiếp nhận điện thoại, động tác cùng vẻ mặt không thể hiện cái gì, bình tĩnh mà không hề gợn sóng.

Còn chưa đem điện thoại tới bên tai, một trận quỷ khóc thần gào đã truyền ra “Lão Đại a – nói chuyện với ca a. Chính người cũng không cần chính như vậy a, ca có biết hay không bảy ngày nay chúng ta có bao nhiêu thảm. Ta biết ta cùng Hải ca muốn chết rồi, nhưng ca không cần như vậy ác độc a...” Đầu kia truyền tới tiếng khóc cực kỳ bi ai, so với người lang thang còn bi thương hơn, cơ hồ làm người ta nghĩ là cuộc điện thoại này từ mười tám tầng địa ngục gọi tới.

Hắc Thứ Khoan cười lạnh, cuối cùng hồi phục sự lãnh khốc tao nhã ngày thường. “Bất quá mới có bảy ngày, công việc này hai người các người mới gánh bảy ngày, ta đã phải gánh vác bảy năm đó.” Mà hai xú tiểu tử này, chỉ biết gây rắc rối bắt anh phải thu thập, anh muốn trừng phạt một chút.

“Lão Đại anh minh! Lão Đại thần võ! Lão Đại là kỳ tài hiếm có...” Kế tiếp là một tràng dài a dua nịnh nọt.

Quyết đoán chấm dứt trò chuyện, đem hai hỗn tiểu tử này mang ra thi hành án, thời hạn mà kéo dài thêm chính là muốn bọn họ phá đổ Tập đoàn Hắc thị. Hắc Thứ Khoan cùng trợ lý xoay người rời khỏi tầng cao nhất của khách sạn.

Nhụy hoa tím theo gió bay múa, giống như thiên sứ rơi vào trần gian, bị một trận gió thổi tới bên chân Hắc Thứ Khoan, anh dừng lại cước bộ, nhặt lên đóa hoa, có chút đắm chiêu.

Giảo hoạt, khí phách, nhằm mục đích chinh phục, ý cười hiện trên mặt anh khi anh nhớ lại.

Anh là người làm ăn, không bao giờ xử lý mọi việc theo cảm tính, con mồi mà anh coi trọng chưa bao giờ anh để tuột khỏi tay.

Chiếm được cái mà anh muốn, mà lại làm cho Lý gia không thể nào trách tội, và sau này khiến cho họ không thể tìm anh tính sổ, anh phải tìm biện pháp.

Tiến trình chiếm đoạt, mới đang bắt đầu thôi.

Lý Triết Kỳ được bạn bè tổ chức cho một bữa tiệc chia tay hội độc thân, Lý Mĩ Kỳ đương nhiên chưa bao giờ phóng túng, giờ cùng thết to với các nam nhân, một đám bọn xấu cấu kết với nhau, tìm một Pub sang quý, bao trọn một gian phòng, tính toán điên loạn tới hừng đông.

Trên danh nghĩa Nguyễn Yến Hi là diễn viên, lại bị gạt sang một bên xem tạp chí, Lý Mĩ Kỳ cùng Nguyễn Nhạc Ny sống phóng túng tất nhiên tha cả cô xuống nước, bởi vì Lý lão thái gia đặc biệt tín nhiệm Nguyễn Yến Hi, nên hai nha đầu nghiêm nhiên đem theo cô làm kim bài miễn tử.

“Cụng ly!” Hơn mười ly rượu chum vào một chỗ, Lý Mĩ Kỳ và cả bạn nam bạn nữ, phần lớn giống cô là những đứa con thứ nhà danh môn hoặc những gia tộc xí nghiệp- không giống đứa con cả luôn bị kỳ vọng cao, các trưởng bối đối với những đứa nhỏ từ nhỏ tiêu xài sản nghiệp tổ tiên yêu thì ít, mà dung túng thì nhiều, bởi vậy bọn chúng cứ hưởng lạc mà không kiêng kị gì.

Nguyễn Yến Hi tuy rằng xem tạp chí, nhưng thỉnh thoảng vẫn thăm dò giám sát hai người em chồng cùng em họ có quen ước định của các cô hay không- không dùng thuốc kích thích, không xằng bậy cùng nam nhân, loại cuồng hoan này chỉ sợ nhất là cô gái bị lừa, và không phải chỉ bị một nam nhân đùa bỡn.

Em họ cùng em chồng luôn luôn tiêu pha rất hoang phí, hoang phí trong tiêu pha, thấy các cô đang chuyên tâm chơi đùa, vẫn giữ lời hứa, Nguyễn Yến Hi nghĩ là tạm thời mình có thể ra ngoài hít thở không khí một chút, thuận tiện ra bên ngoài Pub ngắm nhìn một chút.

Pub này nằm ở trên đoạn đường hoàng kim, cùng với Bách hóa Thương Giới nằm ở trung tâm, nhằm vào khách hàng chính là phụ nữ, mà người phụ trách Pub này luôn quảng bá nhãn hiệu, vấn đề an toàn cho khách hàng chưa bao giờ phức tạp (tức là “có khả năng đảm bảo an toàn cho khách hàng”), nghe nói nếu thời gian quá muộn, Pub sẽ cho người bảo an (bảo vệ an toàn) hộ tống khách nhân về nhà, đương nhiên là sự phục vụ này còn hạn chế cho khách hàng là nữ.

Tiệm “Amore” như tên, đèn chiếu sáng không như ánh sáng trong phim kinh dị, càng không có một chút chán nhường nào, quang cảnh giống như dành cho tình yêu, hai bức điêu khắc bán thân A- đam và Hạ Oa được đặt tùy ý, đi vào đại sảnh màu vàng kim, trên mặt tường chính là một bức tranh sơn dầu, cảnh một đôi nam nữ đang ôm hôn nhau rất ngọt ngào say mê như muốn hợp vào làm một, phòng nghỉ phía sau mang phong cách nữ tính có một bức “Bảo toàn thắng lợi”, thủy tinh màu sắc rực rỡ tràn ngập ám chỉ thần bí, và một bức tranh còn lại mang tên “Biển lớn” (muanho chém đoạn này ha).

Nguyễn Yến Hi nguyên bản tính toán đi ra ngoài dạo hóng mát buổi đêm một chút, đột nhiên cô dừng lại trước tấm rèm che cửa thủy tinh.

Nơi này là thiên đường tình yêu, ca tụng sự tốt đẹp của tình yêu, trên tường hành lang, có một bức họa một cô gái xinh đẹp nhưng vẻ mặt lại thống khổ, bức tranh vẽ khuôn mặt cô gái rất sống động, nội tâm cô nổi lên một cổ xúc động. Cô cảm giác cô và cô gái trong tranh như cùng chịu đựng một loại dày vò giống nhau.

“Đó là bức “Mỹ nhân rơi lệ”, tưởng nhớ một cô gái bị tra tấn bởi tình yêu.” Thanh âm nam nhân truyền qua bức rèm che mà đến.

Nguyễn Yến Hi bất ngờ vội vàng xoay người, cô hoàn toàn không phát hiện ra có người tới gần, cô xuyên qua rèm che nhìn thấy một bóng dáng cao lớn mơ hồ, nhìn không được kêu lên cái tên cô vẫn cất giấu trong lòng.

“Thứ Khoan...” Cô nói mà không kịp thu nhỏ miệng lại, chỉ có thể lui ra phía sau từng bước, nam nhân xoắn bức rèm lên đi tới, cô chậm nửa nhịp mới phát hiện ra mình nhận sai người.

Nam nhân nhíu nhíu đôi mày dài một chút, rồi sau đó có chút dăm chiêu, nhưng không mở miệng.

“Thực xin lỗi.” Nguyễn Yến Hi vì việc mình nhận sai người mà đỏ mặt.

Khó trách cô nhận sai người, nam nhân trước mắt này có cùng chiều cao với Hắc Thứ Khoan, ngay cả ánh mắt cùng hình dáng đều có vài phần giống nhau, chỉ có bất đồng lớn nhất là màu da, làn da Hắc Thứ Khoan là màu lúa mạch, còn nam nhân này có làn da màu đen bóng.

Không chỉ bên ngoài, ngay cả khí chất đều rất giống nhau, hai người đều có phong phạm tôn quý của vương giả, nhưng mà nội liêm của Hắc Thứ Khoan trầm tĩnh hơn chút, nam nhân này lại có khí phách quá mức kiêu ngạo.

“Khách nhân hôm nay thuê phòng là cô?” Nam nhân mở miệng, không giống ân cần thăm hỏi, cũng không đến gần.

Nguyễn Yến Hi lấy lại tinh thần, vì chính mình mãi so sánh nam nhân trước mắt cùng Hắc Thứ Khoan mà thấy xấu hổ, hai má đỏ lên.

“Vâng...” Trên danh nghĩa cô là diễn viên, cho nên nói như vậy cũng đúng.

Nam nhân gật đầu, cũng không tính tự giới thiệu hay làm gì khác, trực tiếp đi vào trong tiệm, giống như anh ta vừa rồi là đang trên đường tuần tra quốc thổ (vùng đất của tổ quốc), tùy ý đưa ra câu hỏi cho một cô gái.

Nguyễn Yến Hi không chút nghi ngại anh ta ngạo mạn, cúi đầu vội vàng đi ra Pub.

Bên ngoài gió hơi lớn, đoạn đường Tinh Hoa lớn mênh mông, mặc dù đang là ngày nghỉ- thời điểm trống trải mà không chen chúc, cô rời đi cũng không lâu lắm, sợ hai nha đầu không thấy cô sẽ dính vào mấy thứ

kia, cô vội trở lại bên trong Pub.

Nam nhân kia vẫn ở trong Pub, lúc này anh đang đứng ở quầy bar, đột ngột thấy anh, có khí chất không giống với người phục vụ rượu cho khách nhân, chỉ sợ giống như toàn bộ người trong Pub quý xuống hầu hạ anh ý chứ; thấy được một thân ưu việt và dung mạo đẹp, vốn ai cũng nháo điên rồi, hiện tại ánh mắt của tất cả các cô gái đều dõi theo anh, không khí im lặng không ít.

Anh ta xuất hiện thực gây chấn động, Nguyễn Yến Hi là một trong số ít những người không bị ảnh hưởng, cô tuy rằng cũng nhìn không được nhìn anh ta mấy lần, do nghi hoặc mà khiến cô nhìn anh.

“Yến Hi tỷ”. Hai nam hài vây quanh cái bàn cô đang ngồi, Nguyễn Yến Hi chỉ nhớ rõ bọn họ là bạn cùng học với Lý Mĩ Kỳ, đúng là người trẻ tuổi dễ thương, rất nhanh đã sửa miệng từ “Nguyễn tiểu thư” thành “Yến Hi tỷ”.

“Hôm nay tỷ mới là diễn viên chính mà, bọn em còn chưa được uống một chén với tỷ đâu!” Một nam hài nói xong liền đưa lên một ly rượu Manhattan màu hồng anh đào.

“Chị không uống rượu...” Nguyễn Yến Hi có chút khó xử, tửu lượng của cô rất kém, lần trước uống rượu đã bị say như điên, hiện tại dù muốn uống cô cũng không dám uống vào.

“Chỉ là một chút tâm ý của bọn em.” Vẫn là Tony- người theo đuổi Lý Mĩ Kỳ nói.

Nguyễn Yến Hi chống đỡ (từ chối) nửa ngày, hai người trẻ tuổi lại như cố ý không từ bỏ ý định, vẫn kiên trì muốn cô tiếp nhận ly rượu.

Một cánh tay đen bóng cản trở động tác của cô, lấy đi ly rượu Manhattan kia, “Loại rượu này nên uống trong một giờ đồng hồ, tôi sẽ đổi ly rượu khác cho cô.” Mới nói xong, đã đem một ly rượu khác đặt tới trên tay cô.

“Anh đang làm gì thế?” Tony nhảy dựng lên, việc anh chàng này đã thu hút ánh nhìn của tất cả các cô gái trong Pub làm cho Tony rất khó chịu, hiện tại lại phá hư chuyện tốt của anh.

Nam nhân phục vụ rượu cũng không thèm để ý đến Tony, giống như Tony không tồn tại, trực tiếp đem một chén cũng ngâm anh đào cho Nguyễn Yến Hi, “Đừng lãng phí, coi như tôi mời khách.” Nguyễn Yến Hi còn kinh ngạc, có chút dâm lao phải theo lao, cô chưa từng ứng phó qua loại tình huống này.

Tony còn muốn phát tác, đồng bạn của Tony đã kéo Tony lại, thấp giọng nói mấy câu, Tony rốt cục ngồi trở lại ghế, sắc mặt khó coi.

“Tiểu thư hôm nay tới tiệm của chúng tôi, tất cả đồ uống của tiệm sẽ mời khách.” (ý là Nguyễn Yến Hi uống loại nào cũng được, không phải trả tiền). Nam nhân nói xong, như cũ không để ý tới người khác, sau đó xoay người rời đi.

Nghe anh ta nói như vậy, nghĩ tới anh ta hẳn là một cổ đông hoặc là chủ Pub này, nhưng mà ông chủ mà ngay cả mời khách đều kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, bộ dáng đi khiến cho ai cũng không dám chần lười đi của anh, thật đúng là văn sở vị văn (mới thấy lần đầu), Nguyễn Yến Hi tự dưng cảm thấy có chút buồn cười, bật cười

Tony tựa hồ còn vì rượu bị đổi mà tức giận, đồng bạn Tony vội mở miệng giảng hòa, “Không quan hệ, dù sao đều giống nhau, Yến Hi tỷ, em kính tỷ.” Anh ta nói xong còn dùng khuỷu tay huých huých bạn đang mặt bí rị như không được đi đại tiện.

Nguyễn Yến Hi không có cách nào, đành cùng bọn họ cụng ly, chất lỏng thâm màu tiến vào miệng cô, cô thiếu chút nữa cười đi ra.

Cái chén Ronald Reagan vốn không phải Whiskey hoặc phổi rượu, mà là nước ô mai, cô một hơi uống cạn, thần thái tự nhiên.

Sau đó, không biết ăn sai được gì, Tony đề nghị thay rượu khác cho Nguyễn Yến Hi và mình, mà tiệm cũng thay Nguyễn Yến Hi đưa tới một ly đồ uống màu lục châu, hồng hồng, cô nâng ly uống vào mới biết đây là nước trái cây được ngâm trang như rượu, cô không lên tiếng, thì thầm trong lòng khen Pub thật là có công

phu tốt, không quấy rầy hưng trí của Tony, thẳng tới khi Tony ghé vào mặt bàn, đồng bạn của Tony sớm thấy trợn mắt há mồm.

Nguyễn Yến Hi không biết rằng người kia đã làm cho cô nhớ tới Hắc Thứ Khoan, vì anh ta sao lại giúp cô như vậy, đáng tiếc hai nha đầu kia không giống cô, một giọt rượu không dính, đêm khuya vừa qua, một người đã say bất tỉnh nhân sự, một người tuy rằng có thể đi đường, nhưng bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

Người hộ tống của tiệm “Amore” giờ mới có công dụng, nam nhân kia như vậy là chủ tiệm, phái hai gã khôi ngô hộ tống các cô, mỗi gã khiêng một nha đầu.

“Cô có thể tin tưởng Tăng Đá Lớn cùng Thái Sơn, hai anh em họ đã làm tại Pub chúng tôi từ lâu.” Trực giác của Nguyễn Yến Hi tin tưởng lời anh ta nói, nam nhân đã giúp cô, sẽ không có đạo lý hại cô. Mà hai người Tăng Đá Lớn và Thái Sơn, động tác khiêng hai nha đầu lên, nhìn ra là đã được huấn luyện, động tác lại rất cẩn thận khiến tóc của hai nha đầu cũng không bị loạn.

Nam nhân sắp xếp xong liền muốn rời đi, cô nhớ tới chính mình vẫn chưa có cơ hội nói lời cảm tạ, chưa suy nghĩ sâu xa liền bật thốt lên: “Hắc tiên sinh.” Nam nhân dừng lại cước bộ, hơi nghiêng thân, trên mặt nở nụ cười nhạt, nụ cười của nam nhân Hắc gia luôn khiến cho phái nữ mê muội, rất quen thuộc.

“Anh...” Cô đoán đúng rồi phải không? Nguyễn Yến Hi không thể không kích động, từ khi trở lại Đài Loan cho tới nay, cô rất cuộc gặp một người của Hắc gia, cô nhận không được, hốc mắt phấp phồng.

“Nguyễn tiểu thư,” nam nhân đứng tại chỗ, thoáng gật đầu, “ Tôi tin tưởng chúng ta nhất định sẽ gặp lại.” Trong lời nói có ám chỉ, anh ta cũng không quay đầu lại rời đi.

Còn có thể gặp lại sao? Kia... Có thể nhìn thấy Hắc Thứ Khoan sao? Nguyễn Yến Hi có chút thất hồn lạc phách, cả một đêm không thể thu thập nội tâm, trong lòng vẫn gợn sóng.

5. Chương 5

Lý đại thiếu gia mừng rỡ, khẩn trương vì một hôn lễ thế kỷ, trăm năm mới có một, cũng không có gì là quá, tiệc cưới sáng tạo độc đáo được đặc biệt tuyển chọn ở Lý gia, công trình xây dựng theo cách thức Châu Âu dành cho các kỳ nghỉ, có các ngọn núi bao quanh, người chủ hôn đứng ở một bên có những bông hoa hồng lán cùng đá cẩm thạch cao quý, kiến trúc màu trắng phong cách Hy Lạp, tự mình sắp xếp bữa tiệc ngoài trời như ở ngoài trời cung hoa viên Versailles, cùng lúc mở ra các cuộc truyền thông phỏng vấn, giống như lợi dụng phương tiện truyền thông nhằm miễn tiền quảng cáo, người làm ăn tính toán truyền thông vang dội vô cùng.

Hôn lễ bắt đầu trước hai giờ, phòng nghỉ của cô dâu trở thành một đồng hồ loạn, Nguyễn Yến Hi tựa như búp bê nằm tựa trên ghế, được hoá trang bởi những chuyên gia nổi tiếng nhất thế giới, búi tóc cũng được thiết kế bởi những chuyên gia hàng đầu, mười ngón sơn móng tay màu hồng phấn phớt tím, trên người choàng tấm áo dài.

“Vì sao đột nhiên không thấy lễ phục ?” Mẹ chồng tương lai hé ra khuôn mặt mẹ kế, một phòng lớn nhỏ run run giống như gió thu lá rụng.

“Buổi sáng hôm nay rõ ràng vẫn còn a. . .” Khi mắt váy cưới cô dâu thì cô thư ký, là người xui xẻo nhất, cũng là người trước tiên bị mắng tới tấp, ngày thường Nguyễn Yến Hi vẫn e ngại người mẹ chồng này, nhưng giờ không nhận được muốn lên tiếng giảng hòa.

“Không bằng gọi công ty áo cưới mang tới áo cưới sẵn có của họ. . .” “Lý đại thiếu gia mừng rỡ, cô dâu mặc một bộ váy cưới tùy ý, chúng ta còn mặt mũi nào đi ra ngoài?” Nguyễn Yến Hi không thể làm gì khác hơn là lên tiếng, muốn mà chẳng giúp gì được cho cô thư kí đang khóc lóc.

Lúc này ai dám vuột lông mi của Từ Hi Thái Hậu (mẹ chồng) cơ chứ? Không khí bị buộc chặt dâng cao đến điểm cao nhất, Lý Mi Kỳ là hòn ngọc quý trên tay của Từ Hi Thái Hậu giờ chính là tiểu thiên sứ cứu nạn, đang cầm một cái hòm lớn chạy vào.

“Có người đưa tới áo cưới này nha!” Cô vừa mới lên mở hòm ra, bằng con mắt thẩm mỹ của Lý Mi Kỳ cô, đồ cô mua toàn bộ là đồ cao cấp, đương nhiên áo cưới, không cần nói chất liệu vải phải là chất liệu tốt nhất

làm người ta có cảm giác dễ chịu thoải mái không gò bó, trên mặt vải được dệt từ bông, được thợ thủ công có tay nghề tạo nên những đường nét hoa văn tinh tế. Cũng vì cao cấp nhất, trọng điểm là kim cương trên quần áo, tất cả đều là hàng thật.

Thư ký như được đặc xá, đầu thêm để ý áo cưới đến tột cùng là cao cấp nhất như thế nào?

“Nhất định là vừa rồi tôi gọi điện thoại cầu cứu nhà thiết kế, cô ấy phải người đưa tới một kiện áo cưới khác.” Thuận miệng nói láo cũng tốt hơn bị Thái hậu mang xuống chém đầu răn đe quần chúng, cô lập tức giúp Nguyễn Yến Hi thay lễ phục.

Nguyễn Yến Hi kinh ngạc nhìn chằm chằm toàn thân mình trong gương.

Chiếc áo cưới này mặc dù không khoa trương như chiếc váy trước, nhưng số lượng lớn kim cương được sắp xếp thành dây cùng nếp gấp hình bướm quy tụ, làm nổi bật cái đẹp ở rãnh ngực để lộ, làn váy cùng toàn bộ chiếc váy cưới màu trắng lông chim, làm cho cô có cảm giác cô đang ở trong mộng ảo, một cô gái nhẹ nhàng, hồn nhiên lại không mất đi vẻ quyến rũ.

“Cái này so với cái cũ còn đẹp hơn nha!” Lý Mĩ Kỳ lên tiếng kinh hô, làm cho Thái hậu, nguyên bản vẫn là vẻ mặt bất mãn, tính toán tiếp tục nổi đóa, Thái hậu ngừng nói: “Mẹ! Con mà kết hôn cũng muốn nhà thiết kế này thiết kế lễ phục!” Thiên sứ tỏa sáng! Thái hậu như núi lửa sắp phun trào, lập tức bị công chúa bảo bối trấn an xuống.

Giải quyết xong vấn đề áo cưới, mọi người tạm rời khỏi phòng nghỉ cô dâu, mặc tây trang màu trắng cỡ nhỏ, nam sinh khoảng chừng bốn tuổi thế nhưng thừa dịp mọi người không chú ý, đi đến.

“Thím!” Cậu bé kiễng mũi chân, tài tình lấy được bó hoa hồng, thu hút sự chú ý của Nguyễn Yến Hi, cô còn đang ngây người trước chiếc gương to.

Nguyễn Yến Hi vội vàng hoàn hồn, cô yêu mến cậu bé, trong lúc nhất thời kinh ngạc nói không ra lời.

“Đưa cho thím phiêu phiêu” cậu bạn nhỏ cười cực kỳ sáng lạn, trong tay cầm một đóa An-gelFace nửa mở, giờ rất cao.

Nguyễn Yến Hi run rẩy đưa tay tiếp nhận đóa hoa An-gelFace, “Cám ơn.” Tim của cô đập liên hồi, loạn nhịp, không muốn dọa sợ cậu bạn nhỏ, giọng nói dịu dàng hỏi: “Hoa đẹp như vậy là ai đưa cho cháu?” Hay chỉ là một sự trùng hợp? Thế nhưng cô vẫn chờ mong, điều này khiến cô run lên nhè nhẹ.

“Có một chú rất cao, đẹp trai nói không thể nói ra.” Cậu bạn nhỏ vội lấy tay che miệng lại vì nhỡ lời, dùng sức lắc đầu, sau đó cười hì hì chạy ra khỏi phòng nghỉ của cô dâu.

Nguyễn Yến Hi đuổi theo ra ngoài phòng nghỉ, đã không thấy bóng dáng của cậu bạn nhỏ đâu, nhân viên chuẩn bị cho hôn lễ đi đi lại lại ngoài hành lang, cô hỏi mọi người đều không thấy cậu bạn nhỏ nào mặc tây trang màu trắng như cô cả.

Vội vàng chuẩn bị hôn lễ cũng không có thời giờ rảnh, sẽ chẳng có ai có thời gian chú ý tới bóng dáng của cậu bạn nhỏ đó?

Đó là nguyên nhân khiến ngực Nguyễn Yến Hi đau đớn hít thở không thông, có cảm giác muốn khóc nhưng không có cách nào, cô thất hồn lạc phách đi về phòng nghỉ, trên bàn trang điểm là một đóa Angel Face khác, cùng với hoá hoa trên tay cô kiêu diễm động lòng người, bên cạnh bông hoa Angel Face màu tím là một mảnh giấy, chỉ viết một hàng chữ –Make a Wish and I’ll make It Come true. (Hãy ước một điều ước và tôi sẽ biến nó trở thành sự thực).

Cô bỗng trở lên hoang mang, nhưng ở Zehder bảy ngày khiến cô nhận ra đó là chữ viết của anh.

Anh đã tới? Anh đang ở đây!

“Thứ Khoan!” Cô tìm khắp phòng nghỉ cô dâu, nhưng tìm không ra... Đương nhiên là tìm không ra, Hắc Thứ Khoan cao lớn như vậy, không có khả năng trốn ở đây. Cô vội vàng ra mở cửa, “Thứ...” “Hôn lễ bắt đầu rồi, đi thôi.” Trợ lý cô dâu, hoa đồng sẽ bước lên thảm đỏ cùng cô, đem cô giao cho Lý Triết Kỳ, đang đứng ở ngoài cửa.

Cô thầm nghĩ muốn gặp Hắc Thứ Khoan. Nhưng mà sự thật này khiến cho cô nuốt trở lại trong bụng, giống như búp bê gỗ bị mọi người vây quanh đi tới lễ đường hôn lễ.

Có lẽ, Hắc Thứ Khoan trong những khách mời sẽ nhìn thấy cô, nhìn thấy lúc cô đẹp nhất, anh thấy thì làm gì đây? Anh sẽ cười nói, hôm nay cô rất đẹp, rồi như một bằng hữu chúc cô hôn nhân hạnh phúc sao?

Cô dâu tâm sự nặng nề được nhét một bó hoa cưới vào tay, vốn chuẩn bị bốn hoa đồng nâng váy cho cô, nhưng giờ váy cô không cần tới hoa đồng nâng váy, đành để một mình cô bước trên thảm đỏ.

Hoa bách hợp trắng đại biểu cho sự thuần khiết, cô mang theo thân thể cùng tâm, như mây và tuyết, gả cho người đàn ông đã có ước định cùng cô.

Mười mấy bạn nhỏ ăn mặc như những tiểu thiên sứ, tuổi tầm từ bảy đến mười ba tuổi, nối đuôi nhau đi vào từ một đầu hành lang của hoa viên, đi hướng tới chỗ cô dâu, vốn tưởng là an bài của hôn lễ, nhưng nhóm bạn nhỏ này lại vây quanh cô dâu cùng mấy người khác, sắp xếp chặt chẽ, trong miệng không ngừng xướng những bài thơ ca tuyệt đẹp, như tiếng ca từ trên trời rớt xuống, cũng làm cho bọn họ không thể động đậy.

“Muốn làm gì vậy? Các bé đừng chặn đường nào!” Trừ Nguyễn Yến Hi, mỗi người đều cố gắng mở ra vòng vây của những tiểu thiên sứ đáng yêu này.

Ánh mắt xinh đẹp thần bí.

Là dấu hiệu của người nhà Hắc gia, đôi mắt thần bí mà mọi người có thể cầu hôn tất cả.

Nguyễn Yến Hi tiếp nhận bông hoa Angel Face, trong lúc nhất thời kinh ngạc chưa thể phục hồi lại tinh thần, chỉ nghe “Đại thiên sứ” nói: “Hãy chạy đi, rẽ phải, đừng chạy sai, bằng không em sẽ bị đại ca lột da.” Đại thiên sứ nghịch ngợm nói ra, tiếp tục dẫn dắt nhóm tiểu ma đầu... Ách, là tiểu thiên sứ, tựa hồ không ai chú ý tới tình trạng quần bách của họ, bởi vì ngoài lễ đường hôn lễ, đã xảy ra một trận xôn xao lớn, náo nhiệt không dứt.

Thiên kim họ Vương đang mặc kiện áo cưới sáng nay bị mất tích, khuôn mặt mỉm cười thắng lợi, xuất hiện trên thánh đàn, bên cạnh là Lý Mĩ Kỳ mang vẻ mặt áy náy, người nhà Vương gia ở hôn lễ không hiểu ra sao, không rõ vì cái gì họ từ khách nhân tham gia hôn lễ lại biến thành người nhà cô dâu; thân thích Lý gia bên này ai lấy đều thất kinh, bởi vì Lý lão thái gia vừa thấy Lý Triết Kỳ cùng thiên kim Vương gia xuất hiện, bệnh tim liền tái phát, lập tức được đưa đi bệnh viện.

Thừa dịp những người khác bị các tiểu thiên sứ cuốn lấy, một thiên sứ khá lớn trong nhóm thiên sứ, hai cánh thiên sứ sau lưng cũng lớn hơn, “Đại thiên sứ” này từ từ tới gần Nguyễn Yến Hi, đem một bông Angel Face giơ lên trước mắt cô.

“Thệ ước là dành cho một tình yêu đích thực, đối với những ai có tâm thực sự muốn trốn chạy, đóa hoa này sẽ dẫn người đó bay tới nơi hạnh phúc bên người yêu.” Đại thiên sứ đang biểu diễn rất hùng hồn, thần bí nói xong, hướng cô nháy mắt, cặp mắt kia hình như cô đã từng quen biết, những người bên Nguyễn Yến Hi vẫn bị cuốn lấy, còn một tiểu thiên sứ nhỏ nhất giống như một con khỉ loi loi, trực tiếp đi đến kéo rối mái tóc giả của thúc thúc bên người Nguyễn Yến Hi.

Cô còn do dự cái gì? Chẳng nhẽ cô thực sự muốn thệ ước thần thánh cùng với người mà cô không yêu?

“Thúc thúc, thực xin lỗi, hãy giúp con giải thích với thẩm thẩm và ông nội, con nhất định sẽ nghĩ cách trả lại ân tình cho họ.” Nguyễn Yến Hi vứt bỏ hoa cưới, xoay người, làn váy của cô như cánh chim đang bay, một khắc kia, cô cảm thấy được cô đang giương cánh bay về phía tự do, cũng bay về phía mà tâm cô ở đó.

Nhân viên chuẩn bị hôn lễ đều đã tập trung ở chỗ thánh đàn, nên không có một ai cản cô lại.

Hoa viên, nhà thờ màu trắng bốn phương thông suốt, chung quanh nhà thờ là biển hoa hồng tạo thành một tiểu mê cung, cây bách chung quanh được sắp xếp tạp thành đại mê cung, trên cổng vòm cùng trần nhà được quán quanh bởi cây tử đằng cùng ngân đằng, sẽ thấy xuất hiện một tòa phun nước hoặc mái vòm nghỉ mát thiên sứ.

Nguyễn Yến Hi nghe theo lời người đó mà chỗ hành lang chữ thập thứ nhất, quẹo phải, đi vào tòa phun nước thiên sứ thứ nhất.

Chờ cô là một cô bạn nhỏ mặc âu phục màu trắng, sau lưng là hai chiếc cánh tinh linh, vươn một bàn tay nhỏ bé mũm mĩm, đem một đóa Angel Face đưa cho cô.

Cô ngồi xuống, nhìn thẳng vào tiểu cô nương, mới đưa tay tiếp nhận đóa hoa, “Cảm ơn con!” Một đôi mắt to tròn của tiểu cô nương nhìn Nguyễn Yến Hi, đáy mắt có một loại khát khao, Nguyễn Yến Hi nhin không được mỉm cười, ở trên má tiểu cô nương nhẹ nhàng hôn một cái, tiểu cô nương không sợ hãi mà khanh khách mỉm cười, cơ hồ quên mất trọng trách cha đã giao. Tiểu cô nương cũng hôn nhẹ lên khuôn mặt tựa như tiên nữ của tỷ tỷ, sau đó chỉ vào một cổng vòm có hoa hồng phấn chung quanh, “Đi thẳng tiếp! Bằng không tỷ tỷ sẽ bị lạc đường.” Giọng nói của tiểu cô nương giống như ở trong cảnh mơ thấy thiên sứ, mềm mại, ngọt ngào.

Nguyễn Yến Hi ngẩn ngơ, không rõ cô bạn nhỏ vì cái gì lại ở đây chỉ đường? Cô thoáng nhìn qua, phía sau cây cối, đang có người cố gắng ra ám hiệu với cô bạn nhỏ.

“Sai rồi! Ở bên kia...” Hình như người phụ nữ kia là trưởng bối của cô bạn nhỏ, tức đến độ giơ chân, nghiêm nhiên là “Nhân viên làm việc phía sau màn che”, còn đem chính mình giấu đi thật sự ẩn mật.

Nguyễn Yến Hi nhin không được bật cười. “Là bên phải sao?” Cô hỏi cô bạn nhỏ.

“Đúng vậy, Mã ma đã nói là phía tay ăn cơm.” Nhưng cô bạn nhỏ lại giơ tay trái.

“Tay ăn cơm là tay kia nha!” Rồi đi được vài bước, cô không quên nói với cô bạn nhỏ “Cảm ơn con.” Hướng cổng vòm phía bên phải đi tới, vài lần quay đầu vẫn thấy tiểu cô nương giơ bàn tay nhỏ bé lên vẫy vẫy cô, tái kiến.

Nguyễn Yến Hi cảm thấy mình như đi lầm vào chốn tiên cảnh, cô gặp tiểu thiên sứ, tiểu tinh linh, mà thật sự còn có cả tiên nữ chỉ đường cho cô, cũng đưa cho cô một đóa Angel Face, hoa viên tầng tầng lớp lớp, ngẫu nhiên thấy trên mấy bàn trà nhỏ có dòng chữ để lại, cho cô biết cô đang ở nơi nào, cũng biết từ nơi nào truyền đến tiếng ngâm xướng “LO- CUSISTE”, giống như tiếng trời, bộ váy cưới trắng tinh trên người cô, phẳng phất như không còn thấy nặng.

Đóa hoa tím dẫn dắt cô tới kiến trúc thần miếu phía trước, nơi này là chỗ nghỉ trung tâm? Ngồi nơi đây hưởng trà, thư nhàn, có thể quan sát cảnh trí sơn cốc hữu tình.

Một cô gái xinh đẹp mặc nam trang đưa đóa hoa tím thứ chín cho cô. “Anh ấy đang ở bên trong chờ cô.” Cùng họ Hắc, không phải ai cũng nói dong nói dài diễn thuyết, cô gái đi thẳng vào vấn đề, nói xong liền rời đi.

Nguyễn Yến Hi nắm chặt chín đóa hoa Angel Face trong tay, cước bộ đang vội vàng liền chậm lại.

Anh vì cái gì mà an bài tất cả?

Anh có biết hay không, cô thiếu của Lý gia rất nhiều ân tình? Cho dù hôm nay không lấy Lý Triết Kỳ, cho dù cô không có đồ đáng giá để hoàn trả cho Lý gia, cả đời này đều không có tự do.

Bước lên bậc thang, Nguyễn Yến Hi hiểu được, vô luận ý nghĩa hành động của anh là gì, cô vẫn muốn gặp Hắc Thứ Khoan.

Vô luận tự do cùng ân tình, cũng không ngăn cản được tưởng niệm muốn gặp anh của cô.

Bậc thang phía trên, thăm đồ thật dài thẳng tắp đến đài, xung quanh đài là mười hai ngôi sao, chỗ đó chính là nơi có thể quan sát sơn cốc, nơi đó, anh đang đứng, đưa lưng về phía cô, nhưng Nguyễn Yến Hi không bao giờ... có thể nhận sai, đó là bóng dáng hiện lên trong mộng hàng đêm của cô, cô đang đến gần, Hắc Thứ Khoan rút cuộc xoay người, trên mặt là nụ cười mà cô hằng nhớ thương, trong mắt mang theo hấp dẫn cùng sủng nịnh, anh hướng cô vươn tay, trong tay là đóa hoa Angel Face thứ mười.

Anh luôn xuất hiện ở trong mộng của cô, giây lát lại biến mất không thấy, hốc mắt Nguyễn Yến Hi nổi lên nhiệt khí, cô đã từng tưởng tượng vô số lần cảnh gặp lại... cô sẽ tạo nhã mà hợp lễ chào hỏi anh, khắc chế ánh mắt mình không dõi theo anh, mà hết thấy giờ đều không quan trọng, cô giống như con bướm trắng tinh khiết, bay về phía anh... Hắc Thứ Khoan ôm lấy thân hình mảnh khảnh của cô, anh biết rõ anh muốn gì, và thậm trọng thu lại được thành quả hoàn mỹ, thắng lợi cùng vui sướng lại không khắc chế được tình cảm kịch liệt của anh.

Anh không thể tiếp tục bảo trì thần thái lạnh lùng tao nhã.

Giữ lấy khuôn mặt cô, anh vội vàng cúi xuống hôn trụ cánh môi cô, khi nặng khi nhẹ, từ bị áp lực tới không bị cản trở, không dự đoán được cái hôn môi trong quá khứ kia lại làm anh nhớ mãi, trong lòng anh cuộn trào lên sóng triều cùng gió lốc, không thể ngăn lại, cũng không muốn ngăn lại.

Liên trầm luân đi! Vì cái hôn này mà sinh, mà chết, mà điên cuồng... Một trận cuồng phong mãnh liệt rơi xuống ngọn sơn anh đỏ tươi, những cánh hoa đỏ kia rơi không ngừng như những vũ công xoay tròn bay múa, đang nhảy múa ba-lê xung quanh đôi nam nữ nhân vật chính, thể hiện nội tâm hạnh phúc của hai người.

Bọn họ như những người lữ hành đang khát thì gặp một dòng suối, giống như những linh hồn cô độc tang thương rốt cục có thể siêu thoát vui sướng, thời gian cùng hết thảy đều không tồn tại, cái hôn môi trước mắt này mới là duy nhất.

Nguyễn Yến Hi bị âm thanh cánh quạt chuyển động cực lớn mới hoàn hồn lại, Hắc Thứ Khoan chớp nhẹ đôi mắt, khiếp sợ chính anh ngày càng trầm mê càng sâu sắc với tiểu nữ nhân trước mắt này, căn bản đã quên có phi cơ trực thăng tới.

Cô thấy phi cơ trực thăng đáp xuống phía khoảng trống, lại nhìn nhìn Hắc Thứ Khoan, trong mắt hiện lên tia khó hiểu, suy nghĩ một chút, trong ngực đau đớn cùng hoảng hốt.

“Anh phải rời đi?” Nhớ tới lần trước, anh đã dùng phi cơ tư nhân để đưa cô đi.

Hắc Thứ Khoan nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, “Là anh với em, Yến Yến. Chúng ta lại một lần nữa lưu lạc thiên nhai.” Nguyễn Yến Hi vô cùng rung động, cô biết Lý ông nội, thúc thúc và thậm chí sẽ thực thất vọng, nhưng giờ khắc này, cái gì cô cũng không muốn quan tâm nữa!

(Muanho: Ôi hạnh phúc, cảm động chết mất... Muanhỏ khóc vì vui vì hạnh phúc mất rồi...)

“Em nguyện ý đi theo anh.” Đến chân trời góc biển.

Hắc Thứ Khoan khom người, theo kiểu công chúa ôm cô lên, cây cỏ xanh rì phía dưới quỳ rạp như cung nghênh bước bộ của anh.

Trực thăng biến mất ở sau tầng mây, “Chào cảm ơn” cây sơn anh đỏ tươi đang diễn xuất khoái trá vì cặp tình nhân.

Còn hiện trường tiệc cưới,...

Còn hiện trường tiệc cưới, các tiểu thiên sứ hào phóng thổi quét các bàn mỹ thực, , một đám cánh nghiêng lệch, mặt mũi tỉnh bơ, thành tiểu quỷ truy đuổi vui đùa âm ỉ, trở thành tựa đề tin tức đầu tiên, toàn bộ quá trình xảy ra thâu long chuyển phượng (trộm long tráo phượng) trở thành một hôn lễ khô hài.

Có lẽ rất nhiều ngày về sau, mới có người để ý tới cô dâu, rốt cuộc đã biến mất đi đâu rồi?

Đám cưới trở thành tiêu điểm của truyền thông và mọi người, còn hai nhân vật chính thì đang trên trực thăng, trực thăng sắp tới sân bay gần nhất, đổi phi cơ tư nhân khác, bay qua Thái Bình Dương, bay hết cả ngày, ở trên phi cơ rửa mặt chải đầu xong, Nguyễn Yến Hi một thân nhẹ nhàng ngã người vào trên ghế dài bên cửa sổ, ngoài cửa sổ ánh trắng như một quả cầu ngà voi, ngã vào trên tấm thảm nhung đen hình thiên nga (mình nghĩ tấm thảm này là đám mây), cho tới bây giờ, cô chưa bao giờ xem qua ánh trắng ở trên đám mây kia, cảm thấy thật gần gũi, cô cảm giác được cô có thể tóm lấy nó một phen.

Nhớ tới khi còn ở La Mã, ở trong lòng Hắc Thứ Khoan, nghe được bài ca kia

Fly me to the moon—

Let me play among the stars

Let me See what spring is like on Jupiter and Mars...

Khóe miệng Nguyễn Yến Hi thản nhiên cười ngọt ngào, nhìn không được nghĩ tới lời nói của Hắc Thứ Khoan lúc an nhàn bên hồ thiên nga, trong lòng rung động mãnh liệt, gò má lại trở lên hồng hồng.

Cô tâm động a, nhưng kỳ thật cô cũng không muốn ánh trăng, nếu có thể, cô tình nguyện cùng người yêu làm lữ hành bay tới mặt trăng kia, hoặc ngắm trăng cùng nhau, thật lãng mạn. Quả nhiên cô thật không có chí khí, cố tình mơ mộng một cách khờ dại.

Cô từ trên cánh cửa thấy hình ảnh của Hắc Thứ Khoan đang tiếp cận, cô không lập tức xoay người, bởi cô biết, hai bên má cô nhất định rất hồng hào, cho tới khi anh đi tới phía sau cô, cô có thể ngửi thấy trên người anh cùng cô có hương vị cây hương trầm giống nhau, thậm chí cảm giác được cả nhiệt độ cơ thể anh, cô cảm thấy toàn thân đều nóng lên, không cần xoay người chắc anh cũng biết mặt cô đỏ bừng đi.

“Còn chưa ngủ?” Hắc Thứ Khoan ngồi xuống ở bên người cô, nhìn chằm chằm đôi má hồng như đoá phù dung của cô, chúng luôn hấp dẫn anh, hấp dẫn môi anh, hấp dẫn tay anh, nghĩ muốn cắn một ngụm, nghĩ muốn xoa một hồi.

“Ngủ không được.” Thực tế, ở bên cạnh anh, cô luyến tiếc ngủ, tuy rằng không dám nhìn anh, hai mắt Nguyễn Yến Hi vẫn còn ngượng ngùng, tỏa sáng.

Hắc Thứ Khoan nhìn sườn mặt của cô, phát hiện ra điều gì đó, khoe miệng kéo lên cười nhẹ, không ai để ý quá, mỉm cười như vậy anh chỉ dành cho cô.

“Angel Face.” Anh đột nhiên nói nhẹ nhàng mà nỉ non.

Nguyễn Yến Hi trừng mắt nhìn, tim đập lạc nửa nhịp, rút cuộc nhìn về phía anh, “Cái gì?” Kỳ thật cô vẫn muốn biết, vì sao anh tặng cô hoa Angel Face. Không phải hoa hồng. Cô nhận thức anh là người lãnh đạo cao cao tại thượng, không dùng hoa hồng bình thường mà dùng một loài hoa khác, chắc hẳn phải có ý nghĩa gì đó.

Tươi cười trên mặt Hắc Thứ Khoan không thay đổi, tia giả dối trong mắt cũng không ai bắt được, trong quá khứ anh không tưởng tượng được, chỉ vì thành công hấp dẫn sự chú ý của một cô gái mà thấy đắc ý vô cùng, mà hiện tại, anh cũng không rõ cảm xúc trong lòng anh lúc này là gì.

“Em làm cho anh nghĩ tới thiên sứ.” Không tỳ vết, thuần khiết vô cùng... Hơn nữa..., tay anh đã thần phục hấp dẫn, nhẹ nhàng xoa má cô.

A! Nói là hấp dẫn thần phục thiên sứ, không bằng nói là đã dụ dỗ được thiên sứ thì đúng hơn.

“Anh dường như luôn phá hư em, dạy em làm chuyện xấu.” Tuy rằng nói như vậy, về mặt anh lại không có nửa điểm áy náy.

Nguyễn Yến Hi khấn trương xoắn xoắn ngón tay, không muốn làm động tác phá hư sự thân mật lúc đó của hai người, lại không dám gần sát anh, lòng tràn đầy e lệ lại không biết phải làm sao.

Lòng bàn tay anh dày và rộng, không giống bàn tay của một người sống an nhàn sung sướng được người hầu hạ, cô thậm chí quyến luyến cái đụng chạm của anh, chỉ tiếc anh luôn nhẹ nhàng vuốt má cô rồi thu hồi tay lại, cũng không vượt quá giới hạn quá nhiều.

“Anh không có phá hư em, hơn nữa... Hơn nữa, em cảm thấy thực vui vẻ.” Cô thích có anh làm bạn.

Lộ ra chút gì đó, một chút ái mộ, sẽ làm anh khó xử sao?

Tuy rằng Hắc Thứ Khoan đối tốt với cô, cũng không thổ lộ quá cái gì, cô không nghĩ tự mình đa tình làm cho anh cảm thấy phiền chán. Không phải yêu nhưng quan hệ của anh và cô rất tốt, anh săn sóc cô như vậy, hẳn là có chút thích đi? Chỉ cần một chút thôi, cô cũng thấy rất thỏa mãn.

“Thật sao?” Hắc Thứ Khoan vẫn cười, nụ cười biểu lộ một chút bản tính nguy hiểm, Nguyễn Yến Hi lại vẫn dùng cặp mắt tràn đầy tín nhiệm nhìn anh, anh gần như không khống chế được cảm xúc, ngay lập tức muốn chiếm lấy cô.

Không, giờ không phải lúc. Anh hạ mí mắt, giấu đi dục vọng táo bạo.

“Yến Yến, em luôn dễ dàng tín nhiệm người khác, rất nguy hiểm, em biết không?” “Anh không thích em tin tưởng anh sao?” Nguyễn Yến Hi khó hiểu, về mặt vô tội.

Cô cũng không dễ dàng tin tưởng người khác, chỉ là luôn nguyện ý tin tưởng anh, vì cái gì anh luôn nói với cô những lời này?

Hắc Thứ Khoan mỉm cười, nhẹ nhàng, không dấu vết tiến lại gần cô một chút, “Anh chỉ là lo lắng cho em.” Sợ hãi cô sẽ bị thương, lại đồng thời hấp dẫn bản năng sẵn sẵn của anh. Hắc Thứ Khoan rút cục vẫn vươn tay, hướng phía sau cô, dễ dàng nâng lên chiếc cổ mảnh khảnh của cô, “Em thật sự tin nhiệm anh ?” Nguyễn Yến Hi gật gật đầu, bản năng động vật còn sót lại làm cô phát run, mê luyến lại làm cho cô ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

“Cho dù là, như vậy... thì sao?” Anh tiến về phía trước, hôn trụ đôi môi cô... Hai gò má của cô càng hồng, đôi mắt phủ một tầng ướt át, đôi môi hé mở cho anh cắn quết, bởi vì vừa mới tắm xong, mái tóc dài hỗn độn rối tung ở trên giường.

Cô nhất định không biết, bộ dáng của cô lúc này có thể giết chết anh. Hầu kết của anh giật giật, toàn thân buộc chặt như tảng đá, tư thế lại như hùng sư (sư tử oai hùng) nghỉ ngơi, chỉ là động tác tay không bởi vì đôi mắt yếu ớt của cô mà thu liễm, giống như muốn trừng phạt cô, trừng phạt như vậy sao lại có lực ảnh hưởng tới anh, làm cho anh lần đầu tiên trong sinh mệnh, cảm nhận thế nào là không khống chế được.

Hai tay Nguyễn Yến Hi siết chặt đệm giường, mềm mại thừa nhận là điều cô có thể làm, cũng là điều duy nhất cho phép chính mình làm, lại càng không dám chủ động, cô không muốn anh đình chỉ, vì đó không phải nguyện vọng của cô.

Tay anh lại càng không kiêng nể gì, ngón cái hết sức đùa đóa hoa, đầu ngón tay cũng không buông tha, nhu động bên cạnh hoa huyết, Nguyễn Yến Hi nghe được tiếng vang ướt át, có cái gì đó chảy ra... Nghĩ muốn vùi mặt vào gối, thân thể cũng căng lên, mãnh liệt vui thích.

Trong mắt Hắc Thứ Khoan lại hiện lên một tia ác ma, mỉm cười, mỗi khi hạ phúc của anh đau đớn căng lên, ý niệm muốn khi dễ cô trong đầu lại càng sâu.

“Em không thích anh chạm vào em, phải không?” Thế nhưng anh vẫn còn có thể bình tĩnh mỉm cười nhã nhặn, chỉ là động tác trong tay lại không đình chỉ.

Nguyễn Yến Hi lắc đầu, ánh mắt cầu xin nhìn về phía Hắc Thứ Khoan, nhưng vẻ mặt như vậy chỉ làm anh tăng thêm lực đạo ở đầu ngón tay, làm cô kinh hô ra tiếng... Hắc Thứ Khoan ngẩng đầu, thân thể dán vào cô, động tác hai tay không ngừng lại, trong gương, bộ dáng của cô như một nữ thần phóng túng, bởi vì ác ma dụ dỗ mà bỏ xuống ngại ngùng rụt rè, anh muốn làm cho cô càng thêm điên cuồng, càng thêm sung sướng.

“Yến Yến...” Khi cô đang ở trên đỉnh sóng ngọn gió, phảng phất mà xa xôi, cô nghe thấy anh nói, đau đớn cùng sung sướng, mà kiềm chế tình cảm: “Là em muốn, anh đều có thể cho em, nhưng mà, là hết thảy của em, toàn bộ của em.” (ý là cô cũng phải giao ra tất cả) Chính là thân (thân thể) cùng tâm, chính là toàn thân cao thấp mỗi tác của cô, chính là mỗi đoạn mỗi một giây trong sinh mệnh của cô, ... Một khi như vậy, sẽ cực kỳ hoàn mỹ, vĩnh viễn thuộc về anh.

Một mình Nguyễn Yến Hi đi vào giấc ngủ, sau khi làm cho cô lên cao trào, Hắc Thứ Khoan liền rời đi, trong căn phòng trống trải đen tối này cô âm thầm rơi lệ, không rõ vì sao anh nói như vậy, “Em của hiện tại, lại không thể cho anh.”

6. Chương 6

Cách hôn lễ trộm long tráo phượng đã một tuần lễ, Lý lão thái gia cũng đã không còn trở ngại, nhưng mà không muốn xuất viện, lão nhân gia còn tức giận, không muốn trở về đối mặt nhận thức đứa cháu dâu, khiến ông tức giận muốn giơ chân, chính là tiểu thư Vương gia kia, tính tình ngang bướng, dám lôi kéo cháu trai của ông, về việc trấn an dư luận, liền giao cho những người nhà họ Vương.

Chẳng qua là sau một tuần lễ, mọi người nhà họ Vương có chút kích động.

“Nữ nhi bảo bối nhà chúng ta không xứng với bọn họ sao?” Sau khi vị khách cuối cùng là Vương cha mẹ tức giận thở phì phì rời đi, một chiếc trực thăng đỗ tại sân bay tầng cao nhất của bệnh viện, theo sau hai bên

Hắc Thứ Khoan là trợ lý cùng vệ sĩ, xuống trực thăng liền thẳng tắp đi vào gian phòng bệnh tổng thống duy nhất của bệnh viện, ngẩng đầu mà bước như đang bước đi trên lãnh thổ của mình, mỗi cái gí tay nhắc chân đều thể hiện khí phách nam nhân Hắc gia.

Ở trước mặt mọi người, Hắc Thứ Khoan luôn biểu hiện là một người cực kỳ nội liêm, tao nhã có lễ, đội lên mình mặt nạ thân sĩ, khiến kẻ khác không dám lỗ mãng, giờ phút này lại không chút nào che dấu càng khiến người khác khiếp sợ, như Diêm vương đang báo thù, hùng hổ mà đến, tựa như một núi băng đang nổi lên gió bão.

“Tôi còn tưởng ai tới.” Lý lão thái gia dù sao cũng là nhân vật số một có thể một tay che trời, liền không sợ hãi trước khí thế của Hắc Thứ Khoan: “Hôm nay có ngọn gió nào thổi tới, mà cậu lại đi thăm cái lão già xương sấp mục này?” Lão thái gia khôn khéo, chỉ cần một cái liếc mắt có thể nhìn thấu vị văn bối luôn giỏi ngụy trang này, hôm nay tới đây là không có ý tốt, nhưng ông vẫn bình tĩnh chờ.

Ông thường cảm thán, nếu Lý gia có một cháu trai giống như Hắc Thứ Khoan thì tốt rồi, không thì chỉ cần có một nửa khí chất cùng sự oai hùng của Hắc Thứ Khoan cũng tốt, so với trước kia, Hắc Thứ Khoan chỉ có hơn chứ không có kém.

Hắc Thứ Khoan không muốn lãng phí thời gian, lễ phép cơ bản ứng phó qua, liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn làm một giao dịch cùng lão thái gia.” “Sân nghiệp Lý gia tôi sẽ từ bỏ, tha cho cháu trai bất tài kia.” “Không liên quan tới sân nghiệp Lý gia, tôi muốn nói chính là Nguyễn Yến Hi, tôi thỉnh cầu lão thái gia...” Anh khuynh thân về phía trước, tuy nói là thỉnh cầu, nhưng thái độ cùng biểu tình có vẻ như cảnh cáo: “Đừng lừa gạt Yến Yến nữa, căn bản Lý gia không có ân tình với Yến Yến, tất cả những cái này đáng lẽ là Yến Yến nên được.”

“Cậu nói cái gì?” Trong mắt Lý lão thái gia có một nửa khiếp sợ, Hắc Thứ Khoan dù sao cũng không phải Nguyễn Yến Hi đơn thuần, cũng không phải thân thích Lý gia Mã ngu ngốc, không có khả năng không nhận ra sự quái lạ.

“Lão thái gia là người hiểu rõ, tuy văn bối không trần thuật một lần cái mà trong lòng chúng ta đều biết rõ: sở dĩ cha Yến Yến bị phá sản, tất cả đều do con trai ông, cũng là cha của Lí Triết Kỳ hãm hại, với những căn cứ chính xác trong tay tôi, tôi sẽ làm cho thị trường chứng khoán Đài Loan trở lên sôi động.” Lý lão thái gia không hề tức giận, mà ngược lại, ông cao hứng đến mức như cảm thấy mình trẻ ra mấy chục tuổi.”

“Cậu đang uy hiếp tôi?” Đã rất lâu rồi không ai dám khiêu chiến với ông, khiến đầu năm nay ông lộ vẻ không thú vị, lại có một đồng con cháu, tiểu bối toàn vượt mong ngựa (nịnh bợ), làm ông thấy cuộc sống của mình quá dài.

“Văn bối không dám.” Thanh âm cùng biểu tình của Hắc Thứ Khoan không có đến nửa điểm không dám. “Lão thái gia chẳng lẽ không hứng thú muốn biết giao dịch của tôi là gì?” Làm cho thị trường chứng khoán Đài Loan phong vân biến sắc không có lợi, anh là thương nhân, không phải người đầu cơ, có thể thắng lợi trong giao dịch, còn thực tế hơn dùng thủ đoạn trả thù.

“Cậu nói đi.” Nếu thật sự phải đấu pháp, ông thì đã già rồi, mà tiểu tử Lý Triết Kỳ kia không phải đối thủ của Hắc Thứ Khoan, lấy giang sơn Lý gia đấu với Hắc gia, hai mươi năm trước thực lực còn tương xứng, nhưng nay đâu giống xưa.

“Tôi có thể không nói chân tướng cho Yến Yến, làm cho cô ấy vẫn tin tưởng ông nội Lý gia yêu thương cô ấy, nhưng không thể dùng ân tình của Lý gia gì đó để yêu cầu cô ấy làm gì, ngược lại, từ nay về sau, Lý gia phải trở thành hậu thuẫn của cô ấy.”

“Ý của cậu là...” Hai mắt Lý lão thái gia sáng rực lên.

“Lão thái gia là người thông tuệ, hẳn là không cần văn bối nói thêm nữa.” Hắc Thứ Khoan mỉm cười, lại hỏi phục bộ dáng nho nhã lễ độ.

Lý lão thái gia còn trầm mặc một lúc lâu, ông biết Hắc Thứ Khoan là cho ông một bậc thang xuống, đối với Nguyễn Yến Hi, không phải tất cả đều là áy náy, mà ông cũng thiệt tình yêu thương cô gái này, muốn cô làm cháu dâu của Lý gia một nửa cũng vì tâm tư ấy, về phương diện khác, Hắc Thứ Khoan cũng muốn

bảo toàn sự tín nhiệm của Nguyễn Yến Hi đối với một người, không muốn cô thất vọng cùng bị thương. Về phần lợi ích bên ngoài của hai người tại đây, tiếp theo...

“Em yên tâm đi, anh biết làm như thế nào”.

“Yến Yến...” Hắc Thứ Khoan thấp giọng gọi cô trong bóng đêm.

Cô giống như cô vợ nhỏ chờ đợi chồng trở về, vui vẻ xoa người, chui vào ôm ấp của anh, giống như hai khối nam châm, một khi gặp nhau liền khó khăn chia lìa.

Cô không khó khăn nhận ra, sau lớp tây trang là cơ ngực rắn chắc cùng cánh tay hữu lực của anh, nhiệt độ cơ thể anh xuyên qua tầng vải dệt, dù dỗi cô, mỗi một lần cô đều cổ vũ mình phải có dũng khí chủ động yêu thương, nhưng cứ sau cái hôn sâu của anh, cô lại hóa thành một bãi xuân thủy.

Đầu ngón tay có một cỗ ma lực, nhanh chóng châm lên ngọn lửa trên da thịt cô, gây cho cô run rẩy mãnh liệt, cô sung sướng cười như chuông bạc, sau đó biến thành mềm mại đáng yêu, ở dưới anh, bị anh ôn nhu chinh phục mà thở gấp không thôi.

“Hãy làm cho em trở thành người phụ nữ của anh.” Cô khàn khàn mở miệng, thành thực mà thỉnh cầu, cô lại cảm thấy mình giống như cô gái ngây ngô không biết gì, dưới tầm mắt của anh mà xấu hổ cùng quần bách vô thức.

Hắc Thứ Khoan vẫn mỉm cười, “Chỉ cần em cần anh, anh tuyệt đối không cự tuyệt em.” Anh tiến nhập cô, giống như hai cái linh hồn cổ đại rút cuộc hợp làm một, thâm tình mà luật động trở thành tiết tấu duy nhất trong thiên địa này, cô như đang ở trong sóng triều lại phi thăng tới đám mây, trong ánh trắng sáng một mảnh mê ly mà đạt tới cao trào... Nguyễn Yến Hi chậm rãi mở mắt ra, tối đen đã nuốt trọn hết thấy, hóa ra là cảnh trong mơ.

Ý thức được mình đã mộng cái gì, thậm chí khi đang ngủ không tự giác đã làm gì, cô nhắm mắt lại, thân thể ở trong chăn cuộn lại thành một đoàn, run rẩy ôm lấy chính mình, mấy ngày nay cô không dám thả lỏng thân thể, cô nhin không được nghen ngào, càng chui sâu vào trong chăn.

Thanh âm nức nở thành gào khóc lớn, dù sao, căn bản không có ai nghe thấy.

Nơi này là một hòn đảo, cuộc sống đơn thuần như một hộ thuộc giai cấp tư sản dân tộc trung trung, cô đào hôn theo Hắc Thứ Khoan đi tới nước Mỹ, đến nay đã được ba tuần.

Khi cô đến lãnh địa nước Mỹ, Hắc Thứ Khoan cũng không đem cô nhét dưới cánh chim, mà vì cô an bài một nơi ở độc thân, đưa cho cô thẻ tín dụng cùng xe cộ, cho cô một cuộc sống độc lập hoàn toàn mới ở nước Mỹ.

“Nếu em có thể lựa chọn, em nghĩ tới cuộc sống như thế nào?” Khi cô giống như được gặp nữ thần tự do, Hắc Thứ Khoan hỏi cô như vậy, dường như chuyện xảy ra đêm hôm đó trên trục thăng chưa từng phát sinh.

Lúc đó, cô cũng không hiểu tại sao Hắc Thứ Khoan lại hỏi như vậy, sau đó biết Hắc Thứ Khoan vì cô mà an bài chỗ ở này, Nguyễn Yến Hi lại cảm thấy cô bị bỏ rơi.

Ở đây đến sau này, cô tìm được công việc tại một cửa hàng bán hoa ở lân cận, chứng minh cùng hộ chiếu là giấy tờ cần thiết và chính xác, Hắc Thứ Khoan đã vì cô mà chuẩn bị tốt lắm.

Cô vẫn luôn hứng thú với hoa cỏ, bất quá ở nhà ưu nhân cùng đủ loại hoa cỏ, còn làm việc tại cửa hàng hoa là hai hoàn cảnh khác nhau, sáng sớm trời còn chưa sáng cô phải đi chợ để mua hoa, đổi nước lại là một việc cực nhọc, mới làm hai tuần, đã phải chuẩn bị cho bốn tiệc cưới cùng khánh thành yến hội, tuy luống cuống tay chân, nhưng mà thực thích thú.

Nếu em có thể lựa chọn, em muốn một cuộc sống như thế nào?

Trải qua ba tuần, cô mới hiểu được, cô thế nhưng vì cảm thấy bị vứt bỏ mà thấy mất mát.

Cô chạy trốn khỏi hôn lễ với Lý Triết Kỳ tới nước Mỹ, cho tới bây giờ là cô bị bắt đắc dĩ, ba tuần liền, ngày ngày đêm đêm từ không có tự do, sau đó Hắc Thứ Khoan đem tự do đến cho cô, thế nhưng cô vẫn cảm thấy bị thương? Cuộc sống mới ở nước Mỹ khiến cô chưa quen, Hắc Thứ Khoan cho cô tự do lựa chọn, cô

không cần bởi vì không có sự lựa chọn nào mà phải trở thành người của anh, anh lại cấp cho cô một cuộc sống hoàn toàn mới, chính cô tự lựa chọn cuộc sống mà cô muốn.

Tối nay, sau ba tuần cô thật sự linh ngộ, cô đau lòng khi không có người thân, đau lòng Hắc Thứ Khoan đã dụng tâm vì cô mà làm tất cả, đau lòng khi cô nhớ anh chỉ tăng không giảm.

Nguyễn Yến Hi luồn tay vào dưới gối, lấy ra tấm thẻ trong suốt, đây là Hắc Thứ Khoan đưa cho cô, bao gồm cả chi phí cho cuộc sống mới của cô.

“Đợi cho đến khi em nghĩ thông suốt rồi, lại đến tìm anh.” Lúc ấy anh nói như vậy, “Đây là thẻ văn phòng của anh, lúc nào em hiểu rõ, có thể tới tìm anh, anh chờ em.” Cái mà Hắc Thứ Khoan muốn, không phải là vì không có sự lựa chọn nào khác mà cô phải quyết định hiến thân, mà là dù cô có nhiều sự lựa chọn, nhưng vẫn nguyện ý đem cả đời của cô giao cho anh, không phải sao?

Hốc mắt Nguyễn Yến Hi lại nóng lên, vì ủy khuất, cô nghĩ nhiều lần muốn ngay lập tức nói cho anh, mặc dù cô có nhiều sự lựa chọn, cô cũng chỉ muốn cùng anh ở một chỗ.

Cô nắm chặt chiếc thẻ, chuông báo thức đồng hồ vang lên ở đầu giường, là thời gian cô rời giường chuẩn bị đi làm việc, cô liền tắt chuông đồng hồ.

Trời đã sáng, cô quyết định xin phép, bởi vì hôm nay cô có việc quan trọng phải làm.

Đi ô tô vào tòa cao ốc làm việc ở Manhattan, vào tuần thứ nhất khi mới tới nước Mỹ, cô đã ở lại đây, Hắc Thứ Khoan ở trên tầng cao nhất, văn phòng làm việc rộng một trăm năm mươi bình* kiêm nơi ở tạm thời của anh, lúc ấy vì chuẩn bị chỗ ở cho cô, Hắc Thứ Khoan mỗi ngày đều mang cô qua lại giữa đảo và Manhattan, một đường chỉ cho cô xem những biển hiệu tòa nhà làm dấu, nói đến chỗ nào thì quẹo trái, đến chỗ nào thì quẹo phải, giờ Nguyễn Yến Hi mới biết anh làm tất cả là vì ngày này.

*1 bình = 36 thước vuông

Đem xe đỗ xong, cảnh vệ ở cửa vẫn còn nhận ra cô, trực tiếp để cô tiến vào tòa cao ốc.

Thang máy đang đi lên tầng cao nhất, mới bước ra thang máy, thiếu chút nữa cô đã va chạm vào người phụ nữ bên ngoài.

“Thực xin lỗi.”

“Cô là ai?” Người phụ nữ nhú mi, quần áo sang quý so với Nguyễn Yến Hi khác biệt như nữ vương với bình dân, và thái độ cũng thế.

Nguyễn Yến Hi luống cuống khi bị hỏi, bởi vì cô không phải nhân viên ở đây, lại không biết giải thích quan hệ của cô với Hắc Thứ Khoan như thế nào.

“Bảo vệ đang làm gì vậy?” Người phụ nữ nũng nịu nói. “Dám tùy tiện để người lạ đi lên đây, Kyne suốt ngày bị những loại phụ nữ như vậy quấy rầy sao?” Loại phụ nữ này? Nguyễn Yến Hi nắm chặt chiếc thẻ văn phòng trong tay, cũng nan kham nói không ra lời.

“Nguyễn tiểu thư”, cửa lớn làm bằng gỗ cây tử đàn đột nhiên mở ra, một nam nhân tóc vàng nói một hơi tiếng Trung không lưu loát đi tới đây: “Cảm ơn trời đất, rốt cục cô cũng tới đây.” Không biết có phải ảo giác không, hốc mắt nam nhân ẩn ẩn phiếm lệ, vẻ mặt giống như người trông coi kho báu của vua, mười tám năm đau khổ.

“Jack? Nếu anh ở bên trong, sao em ấn chuông nửa ngày cũng không mở cửa cho em?” Người phụ nữ chất vấn, tiếp theo lại nhớ tới, trên tầng thượng cao nhất của tòa nhà có sân bay, “Kyne đã trở lại phải không?” Nói xong như muốn tiến vào văn phòng, Jack vội vàng ngăn trở người phụ nữ lại.

“Xin lỗi, Kyne còn chưa trở về, tôi là về trước lấy văn kiện quan trọng.” Đây là bài ca anh thường nói, Jack mãnh liệt nháy mắt với Nguyễn Yến Hi, nhưng cô lại ngây ngốc đứng ở trong thang máy.

“Em muốn đi vào chờ anh ấy trở về.” Người phụ nữ chưa từ bỏ ý định.

“Hôm nay Kyne sẽ không ở đây.” Nguyễn Yến Hi cực kỳ thất vọng, không nghĩ tới, cô thật vất vả mới thông suốt, lại không gặp được Hắc Thứ Khoan.

“Nguyễn tiểu thư, Kyne đang chờ cô ở bên trong”. Jack nói tiếng Trung một cách không lưu loát.

Nguyễn Yến Hi kinh ngạc ngẩng đầu, anh ta vừa nói gì, không phải nói...

“Anh cùng cô ta nói gì vậy? Cô ta là gì của Kyne vậy?”

“Nguyễn tiểu thư, please, cô mau vào đi thôi. Hai tuần này chúng tôi giống như đang ở trong nước sôi vậy.” Tuy rằng ngoài mặt ông chủ rất hòa bình, không có bất đồng gì, nhưng lượng công việc hai tuần qua của bọn họ lại bị tăng lên gấp bội, ông chủ quả là giống ma vương lãnh huyết vô lệ, hết sức hà khắc cùng cuồng công việc, chính Jack cũng phải cuồng theo, và cùng kéo theo tất cả những người khác xuống nước.

Ý tứ của anh ta là nước sôi lửa bỏng sao? Nguyễn Yến Hi miễn cưỡng lý giải ý tứ của Jack, rốt cục đi ra thang máy, hương cửa lớn văn phòng đi tới.

“Cô ta muốn làm gì?” Nếu không phải Jack cố gắng lôi kéo cô gái kia, cô đã sớm đi vào rồi.

“Cô ấy chỉ tới quét dọn văn phòng thôi, hôm nay Kyne quả thực không ở đây...” Nguyễn Yến Hi nghe được Jack giải thích như vậy, nhin không được mà cảm thấy buồn cười.

“Em không tin, người quét dọn sao lại có thể văn phòng kia? Kyne sao lại cấp cho cô ta thẻ? Chẳng phải các anh nói, cha mẹ Kyne chỉ có thể bắt ép Kyne, anh ấy mới đưa cho hay sao, không có khả năng cấp cho người ngoài?” Thấy Nguyễn Yến Hi dùng thẻ kia mở cửa văn phòng, người phụ nữ cơ hồ muốn cuồng nộ, Jack trực tiếp đẩy người phụ nữ này vào thang máy, tiếng thét chói tai của Jack cùng tiếng khóc thất thanh của người phụ nữ biến mất khi cửa thang máy khép lại.

Nguyễn Yến Hi lẳng lặng nhìn chiếc thẻ trong tay, cô không biết tầm quan trọng của chiếc thẻ này, mới nhớ tới người phụ nữ kia tuy tới đến đây nhưng mà không vào được cửa, vừa rồi cô không nên lùi bước.

Sau cánh cửa gỗ tử đàn, là văn phòng lớn chiếm nửa diện tích của tầng cao nhất, sàn nhà lạnh như băng giống như chiếc gương bằng thạch anh màu đen, hai bên là cửa sổ lớn sát đất cao người lăm thước, phía trước là một bức tường sách đồ sộ, khiến người khác phải kính sợ cùng cung kính, phía trước bức tường sách là bàn công tác rất lớn được cẩn thận tỉ mỉ lựa chọn sắp xếp, phản ánh chủ nhân có tính cách bình tĩnh và luôn che giấu lợi hại, giống như đi vào Thánh điện của đế vương.

Hắc Thứ Khoan đứng trước bàn công tác, giống như bộ dáng anh xuất hiện trong cảnh mơ của cô, vĩnh viễn đều tao nhã thông dong, cơ hồ khi cô tiến vào nơi này, tầm mắt hai người liền gặp nhau ngay lập tức, không cần do dự, không cần tìm kiếm... anh một mực chờ cô.

“Anh hỏi em, nếu có thể lựa chọn, em muốn cuộc sống như thế nào?” Nguyễn Yến Hi cảm thấy được thanh âm của chính cô có chút run rẩy, so với lên bục báo cáo ở trường còn khẩn trương hơn, tuy tình hình thực tế của hai người có chút bất đồng, nhưng giống lần trước cô chỉ muốn trực tiếp lao vào trong lòng anh, cô hy vọng làm cho Hắc Thứ Khoan biết, lúc này đây cô sẽ không trốn tránh anh nữa.

Mặt Hắc Thứ Khoan không một chút thay đổi, khi cảm xúc lâm vào điểm giới hạn, anh liền biểu hiện vẻ lãnh khốc.

Khi máy giám thị quay được cô xuất hiện ở thang máy, anh phải gắng nhẫn nại, mỗi phút mỗi giây thật lâu như cả một thế kỷ, mà giờ phút này, khi cô ở trước mắt anh, anh vẫn cảm phải kìm nén..

Đừng nóng vội, không thể gấp, đây là Tiểu Yến Nhi của anh. Lại bay trở lại bên người anh, chỉ cần cô ấy từng bước từng bước đi về phía anh, giao ra hết thầy của cô... “Em biết anh rất tốt với em, cho em cơ hội lựa chọn cuộc sống mà em muốn, cho nên hiện tại em tới đây.” Tay cô xoắn lại một chỗ, hai gò má hồng thắm, trong ngực vừa ngọt lại đau, lại trường nhiệt, rất nóng.

“Em muốn cùng anh ở một chỗ, nếu anh muốn toàn bộ của em, em sẽ giao cho anh.” Trong nháy mắt, vẻ mặt lãnh khốc của Hắc Thứ Khoan sứt nửa thì hồng mất, hô hấp cứng lại, trong đầu anh xuất hiện ý tưởng trước kia, anh đã chạy một bước lớn tới bên cô, đem tiểu nữ nhân thẹn thùng giam vào trong ngực, như muốn cô ấy tham nhập vào trong người anh, đoạt lấy, hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn đã nói những lời khiến tim anh đập nhanh không thể khống chế.

Nguyễn Yến Hi xụi lơ trong lòng anh, cái hôn kia rút hết khí lực của cô. Cô thật sự sợ chính mình đi không được, anh tạo ra trận gió cuộn cuộn nổi lên thổi bay cô, và anh lại giống cây đại thụ nghìn năm, sừng sững như tòa núi không hề dao động, cô mảnh mai yếu đuối chỉ có thể dựa vào người anh.

Đây là lần thứ mấy? Cô luôn ở trong lòng anh, cảm giác như mãi mãi có thể dựa vào anh, nhất định cô vốn thuộc về anh, cô vốn là đóa hoa nhỏ trên ngọn núi hiên ngang, nhưng lại bị gió thổi đến một vùng biển lớn ở một thế giới khác, mãi cho tới khi bọn họ gặp lại nhau lần nữa

Hai linh hồn nóng bỏng như dung nham, hôn môi là hình thức mà bọn họ an ủi lẫn nhau, mãnh liệt mà tình cảm sâu thẳm, không lời nào nói hết.

Hồi lâu, Hắc Thứ Khoan nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng thắm nóng bỏng của cô, đôi môi rời khỏi môi cô.

Anh cho em cơ hội rời khỏi anh.

Đầu ngón tay anh yêu thương mà khẽ vuốt ve má cô, vẽ mặt hồi phục lại sự ôn nhu.

“Yến Yến, “ Tiểu Yến Nhi của anh a... “Em có biết em đang hứa hẹn gì không?” Nguyễn Yến Hi vẫn dùng ánh mắt tín nhiệm nhìn anh khiến anh điên cuồng, thuận theo gập đầu

“Em biết.” Chỉ cần có thể cùng anh ở một chỗ, cái gì cô cũng không để ý. “Anh muốn gì, em đều cho anh, em chỉ muốn cùng anh ở một chỗ.” Suy nghĩ đuổi kịp nguyện ý của cô, trên mặt anh biểu lộ nụ cười ngọt ngào cùng thương tiếc.

Biển sâu lén lút sôi trào.

“Nhất định.” Hắc Thứ Khoan ôm chặt cô, ở sâu trong hắc đồng ma mị nhóm lên ngọn lửa khiến người khác run rẩy, tiếng nói lại rất ôn nhu: “Em thuộc về anh.” Không chỉ một đời, mà là vĩnh viễn.

Yến Yến, em biết không? Em trốn không thoát đâu.

Hôn lễ của hai người được cử hành ở một giáo đường nhỏ bên bờ biển.

Hiện thực, Nguyễn Yến Hi rất kinh ngạc, bởi vì cô chưa từng nói với bất kỳ ai, chỉ là mộng mơ trong đầu của cô, là một trong những nguyện vọng lãng mạn có chút đại khờ không thực tế.

Cô hy vọng hôn lễ của cô sẽ diễn ra ở một địa phương thuần phác yên bình, có biển rộng, có trời xanh, đương nhiên còn có người nhà và bằng hữu thân thiết của hai người, không cần quá nhiều người, bởi vì cô không muốn hôn lễ trở thành một yến hội xã giao.

Hắc Thứ Khoan không đề cập mọi việc, sáng sớm cô tỉnh lại, anh nói cho cô, bọn họ sẽ kết hôn, trực thăng đã đưa bọn họ đến nơi này, tiếp theo đó, giấc mộng thời hiện đại của cô liền trở thành sự thật.

Hắc Thứ Khoan đưa người nhà của anh đến, thúc thúc, thím thím không hề trách mắng cô, dù sao ngày đó không thành hôn với Lý Triết Kỳ, ngược lại lại gả cho Hắc Thứ Khoan, nếu đưa lên bàn tính toán một chút, đều nói biết vứt đi mỏ vàng đổi lấy mỏ kim cương, còn có em họ Nguyễn Nhạc Ny cùng em chồng ngày trước Lý Mĩ Kỳ, làm cho cô ngạc nhiên hơn cả là Lý Lão thái gia cũng tới đây.

“Nha đầu, dù con có là con dâu của Lý gia hay không, ông đều là Lý ông nội của con.” Nguyễn Yến Hi cảm thấy đây là một khắc cực kỳ vui vẻ trong đời cô.

Về phần nhà trai, có Hắc cha mẹ cùng các vị trưởng bối ngang hàng, đều đến đông đủ, cuối cùng cô nhìn thấy bảy em trai, em gái của Hắc Thứ Khoan, không ngoài ý muốn là bên trong có vài gương mặt cô đã gặp: lão bản của tiệm “Amore” là lão Tam (muanhobaybay: anh này xuất hiện ở chương 4.4 mà mọi người vẫn tò mò đó.), biểu diễn thành Đại thiên sứ là lão út, không hề mặc nam trang, ánh mắt mê người là Lục em gái, bọn họ đều tự dẫn ban bè tới tham gia.

Trong giáo đường, một nhóm các bạn nhỏ xướng lên khúc nhạc hôn lễ như là lời ca từ trên trời vang vọng tới đây, lần này là Lý lão thái gia nắm tay dẫn vào giáo đường, trên người là váy lụa trắng, tuy không phải kiểu váy hoàng hậu, lần váy dài xòe rộng, nhưng lại thể hiện sự cao nhã xa hoa, chỉ bạc làm cho lụa trắng

sáng lấp lánh- khiến chiếc váy tỏa sáng long lanh, đường may cắt thanh lịch làm tôn lên đường cong dịu dàng ở eo, làn váy giống như dòng nước chảy, đuôi váy thì như một đóa hoa đang nở rộ vậy.

Thánh đàn đã ở phía trước, Hắc Thứ Khoan vẫn mặc tây trang màu đen được cắt may rất vừa người, thể hiện khí chất mạnh mẽ mà nội liêm của anh, bóng dáng cao ngất đứng đó khiến tim cô đập thình thịch.

Không phải tiệc cưới xa hoa, cũng không sáng chói như ánh đèn huỳnh quang, khi tiếng chuông giáo đường vang lên, những thôn dân nhiệt tình rắc đầy cánh hoa cùng giấy màu, bên ngoài giáo đường, bầu trời trong xanh, còn nước biển thì xanh thẳm, từng đàn chim bồ câu bay qua đỉnh tháp.

Anh đã làm cho cô một hôn lễ tuyệt vời nhất và cũng khó quên nhất trong cuộc đời này.

7. Chương 7

Một tháng đêm tới hai người bọn họ có thể chung đụng gần gũi nhau, phi cơ chở hai người bay qua một mảnh mây vờn quanh ngọn hải đăng, giống như trân bảo nổi trên mặt hồ, mà vầng trăng giống như xa giống như gần treo trên đỉnh cung điện, phía sau là bí mật chờ hai người họ đi thăm dò.

Nguyễn Yến Hi ghé người bên cửa sổ ngắm trăng, trong phòng âm hưởng được phát ra từ chiếc máy điệu nhẹ hòa hợp như đôi tình nhân ở chung ban đêm với nhau khiến cô an lòng, khi Hắc Thứ Khoan tiến vào phòng tắm, cô vốn muốn cùng vào với anh, nhưng nhìn thấy thân thể tinh trắng của anh, cô thẹn thùng chạy tới đây, hiện tại mới bắt đầu hối hận, không thể cùng anh tắm uyên ương.

Khi ánh sáng chiếu ra bóng bóng dáng Hắc Thứ Khoan cao lớn, lúc này hai má cô đỏ bừng, cả người thấy nóng lên.

Trên người anh mặc chiếc áo tắm, tóc đen vẫn còn ẩm ướt.

Trước kia, anh không vội vã kéo gần khoảng cách giữa hai người, bởi vì anh biết Tiểu Yến Nhi của anh vô cùng thẹn thùng và kinh sợ, cần một chút thời gian thích ứng anh, nhưng từ nay về sau, anh sẽ không tiếp tục bị động để cô tự quyết định khoảng cách giữa hai người nữa.

Hắc Thứ Khoan không đợi cô xoay người, thân hình cao lớn đã vây quanh cô, giữa anh và bức tường, bàn tay anh dễ dàng tiến vào trong áo tắm của cô, cảm một bên tuyết nhũ đầy đặn, cúi đầu hàm trụ thùy tai khéo léo đáng yêu của cô.

Nguyễn Yến Hi nhẹ giọng hút không khí, thân mình khẽ run: “Thứ Khoan...” Anh ngừng đầu, đầu lưỡi hôn qua cổ của cô: “Về sau, không cho em thoát khỏi anh.” Anh bao phủ cô.

“Thực xin lỗi.” Cô chỉ lo chính mình thẹn thùng, không nghĩ tới anh sẽ cảm thấy bị thương. Cô ở trong lòng anh, trên ngực lại chịu một trận niết rồi nhu giống như trừng phạt, tiếng kinh hô của Nguyễn Yến Hi càng giống như lời mời.

Xoay người, lần này là cô chủ động hôn anh, ở khóe môi anh nhẹ nhàng hôn một cái.

Hắc Thứ Khoan không ngờ cô sẽ làm như vậy, thần sắc có chút cổ quái, nháy mắt cái hôn của cô đã chạm lên ngọn lửa trong đáy mắt anh.

“Yến Yến.” Tiếng nói của anh trở lên ám ách, tách ra hai chân, nửa quỳ ở giữa hai chân cô, giữ chặt bên hông cô.

Nguyễn Yến Hi cuống quýt gỡ tay của anh, thần tình đỏ mặt, một tay Hắc Thứ Khoan bắt lấy đùi cô, lại tiến lên trên tìm tòi, ngón trở ở chỗ tư mật nữ tính khinh niết cùng nhu động, cô lui thân thể ra sau, dùng ánh mắt vô tội cầu xin tha thứ.

“Anh vừa mới nói gì? Ân?” Thanh âm anh thấp nhẹ mà sủng nịnh, giống như cảnh cáo, lại giống như yêu thương.

Nguyễn Yến Hi đành buông tay ngăn chặn tay anh, chỉ cảm thấy quần bách xấu hổ không thôi.

Áo tắm dẫu rồi. Hơn nữa hiện tại hai người lại không ở trên giường.

Hắc Thứ Khoan mở ra áo tắm của cô, hai tay nới rộng cổ áo, làm cho nó rơi xuống ghế dài.

Ngây thơ cùng hồn nhiên của cô, thân hình cô đã phơi bày tất cả không bỏ sót chút nào trước mắt anh...

Ngọn lửa trong mắt Hắc Thứ Khoan đủ để đốt cháy tất cả thành tro, Nguyễn Yến Hi muốn tìm cách che lại, nhưng mà nhớ ra anh đã cảnh cáo, hai tay bắt lực để lại hai bên sườn.

Tay anh như chạm vào bảo vật trân quý, nhẹ nhàng mà chậm chạp, lấy đầu ngón tay lướt nhẹ theo khuôn mặt của cô đi xuống, chiếc cằm thon nhỏ, chiếc cổ nhỏ bé và yếu ớt, đi tới xương quai xanh, ngón cái anh miết nhẹ chỗ hõm sâu ở giữa xương quai xanh. “Anh có đồ này muốn đưa cho em.”

Nói xong, cánh tay anh vươn tới cái tủ thấp bên cạnh ghế dài, lấy ra một chiếc hộp nhung màu tím đậm, mở nắp hộp, anh lấy ra một chiếc vòng cổ, được luyện rất tinh xảo, dây truyền vàng, được khắc hình Phi Yến (chim yến đang bay), rơi vào mắt cô như một giọt lệ kim cương rủ xuống chỗ hõm giữa xương quai xanh.

Nguyễn Yến Hi coi đó là lễ vật kết hôn, vội nói: “... Bởi vì quá đường đột, em chưa kịp chuẩn bị lễ vật kết hôn cho anh.” Biểu tình của cô cực kì uể oải.

Anh nhẹ giọng cười, nhẹ nhàng thổi ở bên tai cô, “Em chính là lễ vật kết hôn của anh.” Chóp mũi của anh từ bên tai cô đi xuống, dùng hô hấp mà thổi phun cùng âu yếm da thịt cô, khiến cô rụt bả vai lại, lại không dám né tránh, chỉ có thể run rẩy thừa nhận sự khiêu khích của anh.

Chỗ xương quai xanh đặc biệt mẫn cảm, Hắc Thứ Khoan thấy được phản ứng của cô, cố ý lưu luyến ở đó không đi, đầu lưỡi lướt qua chỗ hõm, khiến hai tay Nguyễn Yến Hi nắm chặt, cô bắt lực ưm ra tiếng.

Sự âu yếm vuốt ve tựa như lông chim kia đã tới đỉnh bầu ngực, tiếp theo anh há miệng trụ hai núm vú tròn trịa, trần trọc hút, cô nhịn không được nắm lấy bả vai anh, tiếng rên rỉ bật ra khỏi miệng cô.

Mỗi khi cô cắn môi, nuốt vào một tiếng yêu kiều, Hắc Thứ Khoan liền khẽ cắn nhũ tiêm của cô, thẳng đến khi cô lại lên tiếng, sự liếm hôn của anh mới trở lại ôn nhu.

Ngâm nga, anh thay phiên nhấp nháp hai bên, khi anh hôn bên trái, thì tay anh cầm lấy bên phải, lấy lực đạo nhu niết cùng kỹ xảo tra tấn cô, thẳng đến khi toàn thân da thịt cô nổi lên tình triều, một màu hồng hoa đào.

Hắc Thứ Khoan đột nhiên đứng lên. Nguyễn Yến Hi đỏ mặt thoáng nhìn giữa hai chân anh, nam căn đã dục dịch tuy bị che lấp nhưng đã nổi lên.

Anh nắm lấy tay cô, cô không còn lựa chọn nào khác chỉ có thể đi theo anh, Hắc Thứ Khoan dẫn cô tới phòng ngủ chính.

Mặc dù cô rất xấu hổ khi toàn thân trần trụi, muốn không đứng lên, nhưng vẫn thuận theo anh.

Hắc Thứ Khoan để cô đứng lên chân mình, chỉnh âm hưởng bài hát xuống, “Trăng trong lòng sông”, hai người giờ phút này như cánh chim bay liệng giữa ngân hà xung quanh ánh trăng, anh mang theo cô chậm rãi khiêu vũ, điều hòa trong phòng ngủ không biết đã được chỉnh cao từ bao giờ, sẽ không làm cho cô cảm thấy lạnh, mà còn làm cho cô thấy thực ấm áp.

Nguyễn Yến Hi nhịn không được đem khuôn mặt nhỏ nhắn hồng thắm chôn ở cằn cổ của anh, trong gương đang phản chiếu hai bóng dáng của anh cùng cô.

Anh là một người kiệt xuất, anh tuấn, vĩ đại cùng ngạo mạn, cô toàn thân cao thấp biểu thị công khai tất cả đều thuộc về anh và bị anh giam cầm, thân hình trần trụi dựa vào thân hình kiên cường, như nham thạch cứng rắn cùng dây leo mềm dẻo...

Tay anh trơn trượt về phía giữa đùi cô, thân thể cô vì khấn trương mà cong lên, lại không ngăn cản được anh.

“Không cần phản kháng.” Tiếng nói trầm thấp của anh vang lên bên tai cô, hai tay cô đành phải quay về trên vai anh, run rẩy không thôi, mặc tay anh tham tiến chỗ tư mật của cô.

Run rẩy không thôi, cô đành để bàn tay của anh tùy ý tham tiến nơi tư mật của cô.

Anh chưa từng đình chỉ hay thông thả một động tác nào, tiếng vang từ nơi ướt át truyền đến tai hai người, Nguyễn Yến Hi xấu hổ cực điểm, chỉ có thể đem mặt chôn ở trước ngực anh, thân thể không thể ức chế cảm giác cùng khoái cảm mà run rẩy, khiến Hắc Thứ Khoan lại cười khẽ, động tác của ngón tay vẫn không ngừng lại, tiếp tục làm cho thanh âm âm mĩ hòa thành một bản nhạc.

Mỗi khi anh di động cước bộ, Nguyễn Yến Hi có thể cảm giác được lửa nóng của anh đang để chính giữa bụng cô, ngón tay anh thì vẫn động, khi thì ôn nhu khi thì thô lỗ, thẳng đến khi cô vong tình mà rên rỉ ra tiếng.

Khi âm nhạc chấm dứt, cũng là lúc mà cô đạt tới cao trào, trong khi cô vẫn còn hoảng hốt, Hắc Thứ Khoan đặt cô lên giường, tách hai chân của cô ra, một mảnh đất tư mật ướt át không hề che lấp bị anh nhìn thấy toàn bộ.

“Yến Yến...”

Anh lấy mu bàn tay mơn trớn di chuyển bên trong đùi, thần trí Nguyễn Yến Hi dần dần lắng đọng lại, cô thấy bóng dáng cao lớn cùng tấm lưng dày rộng của anh, trong con người sâu thẳm của anh là hình ảnh ngược của cô, tình dục mãnh liệt như dung nham chờ phát động, khi anh hạ tầm mắt cơ hồ có thể cảm nhận được một cỗ nóng rực kinh người.

Kinh ngạc khi thấy mình bày ra tư thế phóng đảng này, cô xấu hổ muốn khép hai chân lại, làm cho Hắc Thứ Khoan gắt gao cầm lấy chân cô.

“Đã quên lời anh nói sao? Ân...” Tay anh di chuyển xuống, nhẹ nhàng nắm lấy hai phiến thịt non mềm giữa hai chân, cô cong người lên, con người nhìn anh vô tội.

Hắc Thứ Khoan cởi áo tẩm, ngọn đèn màu vàng chiếu lên thân thể rắn chắc của anh, sáng rõ không bỏ qua một chi tiết nào, anh không giống một người chỉ ngồi một chỗ trong văn phòng xử lý công vụ, lại giống như một người chăm tập luyện, tự nhiên giữ được thân thể tuyệt hảo.

Cả người anh buộc chặt, tựa như sư tử oai hùng chuẩn bị đánh về phía con mồi, thân thể cao lớn bao trùm thân thể nhỏ bé run rẩy không thôi ở phía dưới, dục vọng nóng rực cứng rắn để tại cửa huyết của cô, cô cảm giác được anh tới gần, mảnh đất nữ tính kia co rút lại, đôi tuyết nhũ để ở cơ ngực anh cũng trở nên đứng thẳng.

“Em là của anh.” Anh nói nhỏ, cúi đầu lấy đầu lưỡi miêu tả hình dạng đôi môi cô, bàn tay thì theo cánh tay cô đi xuống, cầm lấy bàn tay mảnh khảnh mềm mại của cô, nắm chặt năm ngón tay của cô cùng một chỗ, đồng thời đóng đưa cái móng, ngang nhiên thẳng tiến vùng cấm địa xử nữ.

Nguyễn Yến Hi nhịn xuống tiếng thét chói tai, lấy sự mềm mại đáng yêu thuận theo tiếp nhận thật lớn của anh, Hắc Thứ Khoan mạnh mẽ ở trong cơ thể cô tiến lên, cô đóng đưa eo nhỏ phối hợp với anh, đau đớn dần dần bị thay thế bởi khoái cảm.

“Yến Yến...” Anh trầm thấp gọi tên cô, bên tai cô lặp lại một lần lại một lần, tốc độ ra vào lại càng nhanh, càng ngày càng kịch liệt.

Nguyễn Yến Hi như ở giữa sóng biển lớn lúc chìm lúc nổi, cuồng loạn lắc lư eo lưng, cô nhìn nơi hai tay họ chặt chẽ nắm lại cùng một chỗ, tựa như thân thể hai người thân mật gắn gao kết hợp, thân mật như vậy, tựa như là một thể thống nhất trước khi khai thiên lập địa.

Hốc mắt cô ẩm ướt, trong ngực vừa yêu say đắm, vừa tràn đầy lại vừa đau đớn, hạ phúc co rút mạnh mẽ, nơi nữ tính gắt gao hấp trụ nam tính của anh, cao trào đánh sâu vào làm cô suýt ngất đi.

Khi anh bắn mầm móng vào trong cơ thể cô, Nguyễn Yến Hi ôm lấy cơ thể Hắc Thứ Khoan đang ở trên người cô thổ dốc, vô hạn ngọt ngào cùng thỏa mãn.

Hai người kết hợp lại thành một trên đám mây ẩm áp.

Khi phi cơ đến tiểu đảo, Nguyễn Yến Hi vẫn ngủ say, Hắc Thứ Khoan ôm cô xuống phi cơ, lên xe ô tô tới tòa nhà lớn, Khi cô từ từ tỉnh lại, mắt buồn ngủ tỉnh lại khiếp sợ khi thấy mình được bọc trong một cái

chăn đơn, còn có... Cô cả người bình tĩnh, nếu không phải Hắc Thứ Khoan ôm cô chặt chẽ, cô đã té ngã xuống đất rồi.

“Đã đánh thức em sao?” Hắc Thứ Khoan cúi đầu nhìn con mèo nhỏ ngốc nghếch đang trợn to mắt, một trận yêu thương tràn về, anh cúi xuống cọ đỉnh đầu của cô.

Khuôn mặt Nguyễn Yến Hi đỏ bừng, hai bàn tay xoắn lại một chỗ trong chiếc chăn đơn, liệu mình muốn đem mặt vùi trong ngực anh.

Toàn thân cao thấp của cô chỉ được bao lại bởi một chiếc chăn đơn, càng xấu hổ là khi bọn họ xuống phi cơ không biết đã bao lâu, bởi vì động tác xuống xe mới làm cho cô tỉnh lại, cô không biết đây là ở đâu, chỉ biết là hai người còn ở bên ngoài, phía trước là một tòa nhà lớn, có mấy chục người làm mặc đồng phục đang xếp hàng đứng hai bên tả hữu của hai người bọn họ.

“Người ta còn chưa có mặc quần áo.” Cô bất an vặn vẹo thân thể nghĩ chui ra khỏi lòng Hắc Thứ Khoan, ghé vào lỗ tai anh, cảm thấy mình vừa mới lộ cả ra gặp người, cả ngón chân đều đỏ bừng cả lên.

Hắc Thứ Khoan đang cười, tuy rằng anh không cười ra tiếng, nhưng cô có thể cảm giác được ngực anh chấn động, điều này làm cho cô có chút giận giữ cắn lấy hàm anh.

“Người hầu sửa soạn hành lý cho em đã quên mang quần áo của em lên phi cơ. Yên tâm đi, về sau em là nữ vương ở cái đảo này, là nữ chủ nhân của họ, không ai dám cười em đâu.” Hắc Thứ Khoan vừa nói vừa tiến vào căn phòng lớn, trong đại sảnh đứng một loạt người hầu. Dọc đường đi, không một ai dám ho he một tiếng, bất quá Nguyễn Yến Hi có để ý đâu. Cô chỉ biết hiện tại cả người cô mắc cỡ, cả người càng chui sâu trong lòng anh, thể hiện sự kháng nghị.

“Em còn động nữa, cẩn thận là ngã xuống đó.” Thanh âm của anh vẫn mang theo ý cười, bộ dáng cô vừa thẹn lại vừa giận thực sự làm cho anh yêu thương không thôi, nhịn không được hôn hai cái lên môi cô.

Quả nhiên Nguyễn Yến Hi ngoan ngoãn không dám động, chu môi đỏ mọng, làm Hắc Thứ Khoan lại hôn lại thân cô một chút.

“Có người nhìn thấy...” Cô lại dùng giọng nói làm nũng kháng nghị, anh chỉ cảm thấy hạ thân lại bắt đầu căng thẳng.

“Bọn họ sẽ giả bộ là không phát hiện ra.” Anh cúi đầu, lại trộm thơm lên môi cô một cái.

Nguyễn Yến Hi ưm một tiếng, chỉ muốn tìm một cái động chui vào thôi.

Tòa nhà này được xây dựng theo kiến trúc Hy Lạp cổ lãng mạn, đồ trang trí đơn giản nhưng tao nhã không quá hoa lệ, những cột đá cao lớn san sát, hình thành hành lang gấp khúc chung quanh tòa nhà.

Ban công của phòng ngủ chính có tầm nhìn thật tốt, có thể nhìn ngắm biển rộng nơi xa xa, sườn nam cùng sườn tây ban công liên kết với nhau, hai bên toàn bộ đều là cửa sổ sát đất.

Khi hai người bọn họ tiến vào tòa nhà, quản gia đã sai người nấu chút thức ăn, chuẩn bị hoa quả thật tốt để đưa lên ban công, nước trái cây lạnh lạnh, cùng khối băng mỏng trong ly nước, khi Hắc Thứ Khoan ôm Nguyễn Yến Hi vào phòng, toàn bộ người hầu đã lui ra ngoài, để cho bọn họ có thể giới riêng của hai người.

Hắc Thứ Khoan nhẹ nhàng đặt cô lên giường, bàn tay to đẩy ra chăn mỏng đầy vướng bận, quay về thân hình trần trụi bị giam cầm dưới người anh.

“Em thơm quá.” Chóp mũi của anh như gãi ngứa ở gáy cô.

“Mới là lạ.” Nguyễn Yến Hi vừa trách mắng vừa cười vừa né tránh, “Người ta (cách nói nũng nịu đó) từ hôm qua đến giờ chưa có tắm rửa.” Hoan ái đi qua, cô ngủ thẳng tới bây giờ.

“Vẫn là hôm nay, chẳng qua là chúng ta bay qua ranh giới đổi ngày, kỳ thật bây giờ không nên đánh thức em.” Tâm anh hơi đau thương cô, hôn hôn lên mi tâm cô, “Ngủ tiếp đi? Ặn...”

Cô thật sự không có khái niệm về thời gian, từ sau khi xuống phi cơ, ban ngày hay đêm tối thay phiên có chút lẫn lộn, thời gian dài ngắn không ở trong phạm vi cô quan tâm bây giờ.

“Nhưng mà em ngủ không được nữa, làm sao bây giờ?”

Hắc Thứ Khoan cười đến cực xấu xa, tiếng cười cực không hảo ý, lại đầy tà khí, trên mặt anh vẫn là tuấn mã tuyết luân.

“Vậy chúng ta liền làm chút chuyện khác đi. Anh cúi đầu, hàm trụ nhũ tiêm phần nộn mềm mại, thiên hạ dưới thân liền một trận thổ gấp, cánh tay đưa lên ôm lấy đầu của anh.

Anh hôn mút, một đường đi xuống, ở ngực ở bụng cô in lại những đóa hoa phấn hồng, bàn tay lại âu yếm đùi cô.

Khi anh hôn tới mu bàn chân cô, Nguyễn Yến Hi nhịn không được cười cùng né tránh, Hắc Thứ Khoan lại cầm mất cá chân cô, trên tay anh là hai chiếc lắc chân tinh xảo, vật trang sức nhỏ rung động kêu đinh đang, thanh thúy dễ nghe, anh đem hai chiếc lắc chân đeo vào mắt cá chân hai bên trái phải của cô.

Nguyễn Yến Hi kinh ngạc nhìn theo động tác của anh, chưa xong, cô nhịn không được tò mò thưởng thức lễ vật mới của cô, lắc chân tinh xảo mang trên mắt cá chân mảnh khảnh của cô, rất là đẹp.

“Thật đẹp.” Mặt cô ửng đỏ, muốn nói với anh, đừng tặng trang sức châu báu cho cô nữa, bởi vì cô không có thói quen mang lắc chân.

“Em thích là tốt rồi.” Ngón cái của Hắc Thứ Khoan vẫn còn vỗ về trên lưng cô: “Muốn ăn gì trước hay không?” Anh hỏi.

Nguyễn Yến Hi mới nhớ tới đêm qua... hoặc là nói buổi tối hôm nay bọn họ còn chưa có ăn gì, mây mưa qua đi liền ôm nhau ngủ, thật sự có chút đói bụng.

“Được.” Cô ngồi dậy, quần bách lẩy chần mỏng che trước ngực, “Nhưng mà em không có quần áo...”

Hắc Thứ Khoan tươi cười có chút tà ác, nhưng ngay lập tức thay vào đó là biểu tình ôn nhu dịu dàng.

“Anh phân phó bọn họ đi chuẩn bị, nhưng chắc sẽ không nhanh như vậy.” Kỳ thật cô cứ khóa thân trước mặt anh, cũng không phải là phong cảnh tồi tệ, nhưng anh cảm thấy được khi cô bọc chắn lại có một phong thái mê người khác lạ: “Tạm thời như vậy đi, hoàn hảo là thời tiết hôm nay không tồi.”

Nguyễn Yến Hi một bên đem chần mỏng bao quanh người, một bên nghe anh nói mà lại thấy trong mắt anh có tia cười giảo hoạt, nhưng mà chắc là mình nhìn nhầm đi.

Anh nắm tay cô đi ra ban công, thấy cô nhăn nhó, nhịn không được cười nói: “Nếu em thẹn thùng, cứ ngồi lên đùi anh, anh sẽ giúp em che lấp chút ít, còn có thể giữ chặt chiếc chần này cho em.”

Là như thế sao? Nghe thì rất có đạo lý, cô đúng là không có khả năng vừa ăn đồ vật này nọ vừa giữ chần đi? Mặc dù cô đã buộc một cái nút nhỏ đơn giản trước ngực, nhưng mà cảm thấy cái kết đó có thể dễ dàng bị tuột lắm. Ngồi trên đùi anh xem ra có vẻ ăn cơm tốt hơn

“Được.” Cô lại thuận theo gật đầu.

Hắc Thứ Khoan ngồi vào chiếc sofa mềm mại, đem cô ôm lên trên đùi, uống một ngụm nước trái cây vắt cho cô.

Cũng không biết là cố ý hay vô tình, lượng lớn nước trái cây kia đều chảy dọc theo miệng cô xuống cằm, một đường xuống tới ngực, anh cũng một đường hôn xuống, cố ý tăng thêm lực đạo hôn hôn lên xương quai xanh của cô, Nguyễn Yến Hi ưm một tiếng nhẹ nhàng, toàn thân run rẩy, “không cần thận” cởi bỏ cái nút vướng chân vướng tay trước ngực cô.

Cô kinh hô một tiếng, nắm chặt chiếc chần, bất quá lúc này Hắc Thứ Khoan cũng không cho cô thất lại, một cánh tay gắt gao ôm lấy cô, một bên uy cho cô ăn đồ ăn trên bàn.

(Vẫn luôn là như vậy, anh luôn tôn trọng cô, vì cô mà thực hiện những giấc mộng nhỏ bé không đáng kể đến của cô, anh vì cô mà lo lắng như thế, nhưng mà ngoài những giấc mộng nguẩn ra, cô chẳng có gì có thể cho anh.)

Có khi anh và cô mỗi người nhai một miếng, có khi anh lại vội vàng hôn cô cùng ăn chung đồ ăn, làm cho nước sốt, nước trái cây chảy khỏi miệng cô xuống ngực.

Nguyễn Yến Hi mặt đỏ rực, lần nữa tự nói với mình, trượng phu của cô kỹ thuật uy đồ ăn không được tốt lắm, anh... không phải cố ý đi...

Khi ban đêm buông xuống, Nguyễn Yến Hi mới tỉnh lại từ trong lòng Hắc Thứ Khoan.

Bọn họ dùng xong bữa cơm khi trời còn chưa có tối, vành mai tóc mai chạm vào nhau tới hoàng hôn, tắm rửa một cái, ở trong bồn tắm lớn anh lại đòi hỏi cô, cô quả thực là mệt mỏi tới hôn mê được bế lên giường, sau đó hai người cứ như vậy ngủ thẳng tới nửa đêm.

Cô không nghĩ tiếp tục ngủ, sự chênh lệch thời gian cũng không ảnh hưởng nhiều, tinh thần tốt vô cùng.

Tay lớn của Hắc Thứ Khoan di chuyển qua lại trên lưng cô, vô vẻ nhẹ nhàng.

“Tỉnh rồi?”

Nguyễn Yến Hi gối đầu trong ngực anh, ngửa đầu nhìn thấy dưới cằm anh có râu mọc ra, nhìn không được vươn tay nhỏ bé sờ soạng, “Anh chưa ngủ sao?” Như thế nào cho tới bây giờ cô vẫn chưa thấy qua bộ dáng anh khi ngủ. Luôn là khi cô mở mắt ra, anh đã sớm thanh tỉnh.

Hắc Thứ Khoan cọ cọ tay nhỏ bé của cô, bắt lại rồi cắn cắn đầu ngón tay cô.

“Ngủ trong chốc lát rồi.” Cắn ra một vết đỏ, anh lại thương tiếc, ngón cái xoa đi xoa lại, đem nơi đó để sát vào bên môi hôn hôn. “Ngủ no rồi sao?”

“Ngủ rất no rồi.” Thanh âm của cô có chút ảo não.

“Chúng ta đi dạo đêm đi.” Anh nói xong liền ngồi dậy, cười nhìn cô gái nhỏ đang trừng lớn hai mắt sau khi nghe đề nghị của anh.

Bọn họ thực sự đi dạo đêm, Hắc Thứ Khoan mặc bộ trang phục thoải mái ở nhà, Nguyễn Yến Hi vẫn bọc chiếc chăn như cũ, nhưng hiện tại cô đã buộc lại rất chặt, có thể hoạt động thoải mái, cái gì nên che đều đã che cả rồi.

Anh nắm tay cô đi bộ dọc theo bờ biển, mỗi bước đi liền nghe thấy âm thanh đinh đang vang lên từ hai chiếc lắc đeo ở chân cô, âm thanh nhẹ nhàng mà vui tai, Nguyễn Yến Hi cảm thấy thật thú vị, ngẫu nhiên sẽ đi nhanh vài bước để nghe rõ thanh âm kia hơn, Hắc Thứ Khoan thả chậm cước bộ nhìn cô nghịch ngợm, nhìn không được mỉm cười.

Đi ra khỏi phạm vi của tòa nhà, không biết có phải bởi vì chỗ này có ít ánh sáng hơn, bầu trời ban đêm như một tấm áo choàng màu đen sâu thẳm thẳm được đính rất nhiều hạt kim cương lỏng lánh, ở trên ngực áo được đính một vầng trăng màu trắng bạc, trắng cùng sao tranh nhau tỏa sáng, ban ngày bờ biển có màu vàng ngà ngà, ban đêm lại là một mảnh sáng trong, thậm chí Hắc Thứ Khoan không cần bật đèn đã ngoại ở trên tay.

“Trên đảo còn có những người khác ở sao?” Cô lo lắng lát nữa gặp người xa lạ nhìn thấy bộ dáng này của cô.

“Phần lớn đều là người làm của Hắc gia, đây là đảo của anh, hiện tại nó cũng là của em.”

Nguyễn Yến Hi biết trên đời có rất nhiều người có năng lực mua hẳn một hòn đảo, trở thành chủ nhân của hòn đảo, lại không nghĩ tới cô đã trở thành một trong số đó.

“Không thích?” Anh cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn đang trầm tư.

“Không phải.” Nguyễn Yến Hi lắc đầu, cô phát hiện cô vẫn nghĩ tới quá khứ, cô sợ phải gánh vác trọng trách của một đầu trưởng Lý gia, lại phát hiện sự thực bây giờ không giống thế nào?

Hắc Thứ Khoan cũng là con cả, lại là người lãnh đạo của cả một tập đoàn, sản nghiệp không thua Lý gia, vì thế cô đã từng chờ đợi khi gả cho anh.

Lấy chồng theo chồng, đây là quan niệm mà từ nhỏ mẹ cô đã dạy cô, cha cô vì sự nghiệp mà bốn ba chạy vạy, mẹ cô vì cha mà trở thành một trợ thủ đắc lực của cha, mà không phải là thiếu phụ nhân ở nhà, vì thế

khi sự nghiệp của cha thất bại, hai người mới có thể cùng nhau đi tìm cách cứu vãn, cùng bất ngờ gặp tai nạn ngoài ý muốn.

Nhưng vì Hắc Thứ Khoan, trọng trách sau này cô có thể chịu đựng bao nhiêu đây.

“Yến Yến.” Hắc Thứ Khoan nhìn về phía trước, “Ồ Hắc gia, không ai làm chuyện họ không muốn làm, anh tuy là con cả của Hắc gia, nhưng thừa kế sự nghiệp Hắc gia là vì dã tâm và lý tưởng của anh, anh muốn làm vậy, không đại biểu vợ của anh phải theo lý tưởng của anh, mà buông tha cho lý tưởng của em.”

Nguyễn Yến Hi kinh ngạc nhìn anh, năm ngón tay cô nắm chặt lại, hốc mắt nóng lên.

Vẫn luôn là như vậy, anh luôn tôn trọng cô, vì cô mà thực hiện những giấc mộng nhỏ bé không đáng kể đến của cô, anh vì cô mà lo lắng như thế, nhưng mà ngoài những giấc mộng ngu đần ra, cô chẳng có gì có thể cho anh.

“Em nào có giấc mộng gì đâu...” Chỉ là một cô vợ nhỏ bình thường, giấc mộng như vậy có thể làm gì cho anh chứ? Vua của một nước cần có hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, thê tử của nông phu có thể lo liệu việc đồng áng, mà cô làm được gì?

Hắc Thứ Khoan cúi đầu nhìn cô: “Em là chính mình là tốt rồi, Yến Yến.” Nắm lấy tay anh, dẫm lên cát trên bờ biển đi về phía rừng cây, “Muốn nhìn đom đóm không?” Anh đột nhiên hỏi.

Cô ngẩng đầu, “Ở đây có đom đóm sao?”

“Ở bên trong, còn có suối nước nóng, tiến sâu vào rừng cây sẽ không có đèn, em có thể bắt đom đóm.” Thanh âm của anh vừa trầm thấp vừa ôn nhu, tuy là cô nắm chặt tay anh, bàn tay của anh đã mềm nhẹ mà kiên định cầm lại tay cô.

Anh đi phía trước dẫn đường cho cô, gạt đi nhánh cây và hòn đá cản trở đường đi của cô.

Đây là giấc mộng có thể làm cho người khác hạnh phúc, nhưng giá trị của nó lại là thực tế. Cô nhớ rõ anh từng nói như vậy.

Trong rừng cây, tán cây che đầy không trung, tối u ám không nhìn thấy năm ngón tay, giữa các tán cây là những mảnh ánh sáng bạc, mà trong bóng tối dưới thấp, ngẫu nhiên phát ra một chút ánh sáng mỏng manh.

“Là đom đóm sao?” Nguyễn Yến Hi như một cô gái nhỏ đầy hưng phấn.

“Phía trước có càng nhiều, đừng chạy loạn, để ý kéo bị té thương.” Bàn tay to cầm lấy tay cô, kéo cô về bên người.

Dần dần ánh trăng ngày càng thưa thớt, tán cây san sát như một tấm màn che đi những ánh sáng bạc, bọn họ càng đi càng sâu, những điểm sáng nho nhỏ ngày càng nhiều càng dày đặc, Nguyễn Yến Hi mơ hồ ngửi thấy được mùi thơm của hoa cùng cây cỏ, cùng hỗn hợp hương vị của bùn đất, hơi lạnh ban đêm cũng không khiến cho cô cảm thấy lạnh, cũng không làm cho cô thấy khó chịu, rừng cây này cũng đã được chính đốn qua, dù sao đây cũng là đảo nhỏ tư nhân, không phải rừng cây nguyên thủy.

Bóng cây phía trước thưa thớt, bọn họ đắm chìm trong mảng ánh sáng bạc, trên nền cỏ xanh nhạt, từng đàn ánh sáng nhỏ phập phều phiêu du thông thả di động giữa không trung, truy đuổi lẫn nhau ở tán cây và trên cành lá.

“Thật đẹp quá.” Cô biết phản ứng của cô như một cô gái nhỏ, nhưng vẫn không nhịn được mà tán thưởng.

Hắc Thứ Khoan buông tay cô ra, cô đi vào trong bụi cỏ thám hiểm, anh nhắm mắt theo sát bên cô.

“Thật giống như cả một bầu trời sao vờn quanh.” Anh không chỉ thào xuống ánh trăng, cũng đem những ngôi sao đưa cho cô.

“Ánh sáng đom đóm, cùng với ánh trăng trên bầu trời, thật sự là bé nhỏ không đáng kể.” Tiếng nói của Hắc Thứ Khoan lạnh nhạt mà lương lự, làm như bình tĩnh vô nghĩ, cô quay đầu lại, phát hiện anh luôn bảo vệ cô: “Nhưng khi thấy em hưng phấn vì nó, trong lòng anh cũng vui sướng.”

Ngực Nguyễn Yến Hi lại bị kích động bởi tình yêu say đắm, làm cho cô phải cầm chặt lấy tay của anh.

“Yến Yến, em hiểu chưa?” Anh nhìn cô, vẻ mặt như biển sâu khó có thể phỏng đoán, cô lại biết, nói cô vĩnh viễn có thể tin tưởng anh.

Đầu cô hướng về ôm ấp của anh, ôm gắt gao, gắt gao dựa sát vào anh. Trong sự bao phủ của sao trời, bên trong ánh sáng bạc lung linh, cánh tay anh lấy tư thái chặt chẽ giữ chặt cô trong địa bàn của anh.

Cô yêu anh. Có lẽ cô không thể làm việc gì quá vĩ đại, nhưng...

Tất cả của cô, một con đom đóm nhỏ nhoi cũng có thể phát ra ánh sáng mê người như vậy, cô cũng có thể nở rộ vì anh! Cô chính là cô vợ nhỏ của anh, đời này, đều là của anh.

8. Chương 8

Suối nước nóng ở sâu trong rừng cây, xung quanh là lớp đất đã được dọn dẹp qua, rừng cây thiên nhiên che phủ, còn có ghế nằm bằng đá cẩm thạch.

Hắc Thứ Khoan bật đèn dã ngoại lên, để trên ghế nằm bằng đá cẩm thạch, nhiệt khí của suối nước nóng bốc lên giống như sương trắng ngập tràn.

“Muốn xuống suối nước nóng không?” Anh hỏi.

Nguyễn Yến Hi do dự, ở ngoài trời thế này mà xuống tắm suối nước nóng sao? Dưới chiếc chăn mỏng này, cái gì cô cũng không mặc, nếu muốn xuống tắm suối nước nóng lộ thiên này thì phải mặc áo tắm. Nhưng mà bốn bề vắng lặng, chỉ có chồng cô ở đây, Hắc Thứ Khoan cũng xem hết từ đầu tới chân cô rồi, cô còn cổ kị cái gì chứ?

Nhấn nhó một hồi lâu, cô mới thẹn thùng gật đầu một cái.

“Cùng nhau đi xuống đi.” Hắc Thứ Khoan cười nói, mang cô đi ra ngoài, mục đích là vậy thôi. Ở phía sau cô, anh đã cởi sạch quần áo, Nguyễn Yến Hi còn thẹn thùng cầm chặt tấm chăn mỏng che phủ, anh nhìn không được bật cười.

Biết rõ cô thẹn thùng lại bảo thủ, nhưng mà anh lại mê đắm khuôn mặt đỏ bừng gấp gấp không biết làm sao của cô.

Nhìn xuống ý cười, anh lướt qua cô đi xuống suối nước nóng, sau đó xoay người, vươn tay về phía cô, mặt Nguyễn Yến Hi lại càng nóng lên, nhờ ánh đèn chiếu rọi, thân hình rắn chắc hoàn mỹ của Hắc Thứ Khoan lộ rõ không sót một thứ gì trước mắt cô. Dù vậy, nhất cử nhất động của anh vẫn tao nhã mà quý phái, sức quyến rũ trời sinh không có gì có thể che phủ.

Nguyễn Yến Hi hít sâu một hơi, mới quyết tâm buông tay ra, làm cho chăn mỏng rơi trên mặt đất, cô nhìn thấy ánh mắt của anh trong nháy mắt trở lên thâm trầm sâu rộng, hạ phúc nam tính cũng có phản ứng.

Màu đỏ trên mặt lan tới toàn thân cô, cô run run chìa ra đôi bàn tay nhỏ bé, Hắc Thứ Khoan không vội vàng thúc giục cô, mà là cẩn thận che chở đỡ cô xuống suối nước nóng.

Cô đứng trong phạm vi hơi thở của anh, nam tính dâng trào đang để ở bụng cô, Nguyễn Yến Hi cảm giác thấy một cổ lạt lưng tưng vọt ở giữa hai chân chảy ra.

Một tay Hắc Thứ Khoan nhẹ nhàng vuốt qua mái tóc dài của cô, sau đó phủ lên hai má cô.

“Em giống như một nữ thần, đi tới bên anh.” Anh nói nhỏ, đôi môi nhẹ nhàng đặt lên môi cô.

Nguyễn Yến Hi đáp lại nụ hôn của anh, thân thể lại càng tiến sát về phía anh, hai tay quàng lên vai anh, dự vọng nóng rực của anh nhảy lên dán vào bụng cô.

Tiếng nước chảy, cơn trùng đêm kêu tạo thành một giai điệu tình yêu kì diệu, gió đêm đùa giỡn cành lá giống như cô gái ngây ngô cười nói chuyện tình yêu, nhiệt khí suối nước nóng giống như mây yêu vây quanh bọn họ, bọn họ tựa như A- đam và Eva, thân thiết mà nguyên thủy nghe tiếng tim đập lẫn nhau, hơi thở hòa quyện thành một.

Hôn cô, là khảo nghiệm sự tự chủ của anh, Hắc Thứ Khoan miễn cưỡng tách ra một khoảng cách nhỏ, liếm đi sợi chỉ bạc bên môi.

“Đến bên này.” Anh nắm tay cô đi ra giữa cái ao, thoải mái ngồi trên một mô nhô lên, đặt cô ngồi trên đùi, độ ấm của nước suối cũng không quá nóng, nhưng mà hai người bây giờ, dục hỏa sôi trào, lại dựa sát vào nhau, cho dù là suối nước lạnh cũng sẽ sôi sùng sục.

Lúc này Nguyễn Yến Hi không còn thẹn thùng nữa, cô giống như con mèo nhỏ dính người, đầu dựa vào ngực anh, một tay đặt trên vai anh cọ cọ ma sát làm nũng.

Cô rất thích khi được anh ôm vào ngực như vậy, tình triều dâng đầy thân dưới khiến cô muốn gần anh thêm chút nữa, thêm một chút nữa, ấm áp và yên bình, không muốn tình cảm mãnh liệt phá hư khoảnh khắc này.

Dường như Hắc Thứ Khoan cũng có tâm tư như vậy, không vội thỏa mãn dục vọng, tay anh nhẹ nhàng hất nước lên vai cô, một tay ở trong nước thong thả di chuyển trên da thịt cô, ngẫu nhiên dùng nam tính của mình đẩy lên phía trên một chút.

Lúc này, thần trí của cô như lơ đãng, lướt qua cổ anh, tiến gần tới yết hầu, kỳ thật Nguyễn Yến Hi cũng hi vọng cô có năng lực quyến rũ Hắc Thứ Khoan, có thể làm anh giống cô ở trong lòng anh, vong tình mà thừa nhận dục vọng đốt cháy. Nguyễn Yến Hi đã xem nhẹ, kỳ thật cô không biết được cô tự nhiên đã có một năng lực cực lớn, dù cô không làm cái gì, chỉ cần buông chiếc chăn che người cô ra, hô hấp của Hắc Thứ Khoan liền trầm trọng, nam tính có phản ứng, sự quyến rũ của cô không cần động thủ, chỉ là một ánh mắt, chỉ là một thanh âm, cũng đủ giết chết anh.

Khi bắt đầu, Hắc Thứ Khoan không biết chủ ý của cô gái nhỏ này, bắt quá anh thực thích hôn môi cô, cỡ nào động lòng người, cỡ nào khiến người ta đau lòng, anh càng yêu cái miệng nhỏ nhắn của cô, nhưng để cô làm vậy như gãi ngứa, dụ dỗ, cũng là một loại hưởng thụ.

Bọn họ như đôi báo vui đùa ầm ĩ, chốc lát lại khẽ cắn lỗ tai của nhau, chốc lát cại cắn liếm cổ đối phương, bàn tay của Hắc Thứ Khoan đã hướng tới nhũ tiem của cô, nhẹ nhàng ma sát, tiết tấu thông thả nhu động, sau đó hai tay anh cầm hai bên nhũ tiem của cô, Nguyễn Yến Hi vận vẹo vòng eo, mông nhỏ cọ cọ nóng rực của anh.

“Chậm một chút.” Hắc Thứ Khoan cười nói, thanh âm biểu lộ anh cũng không thoải mái.

Khi quan hệ, đàn ông là phái cấp tiến (đánh nhanh mạnh), nhưng vì muốn làm cho cô vui vẻ, anh quyết định thả chậm các bước.

“Đêm còn dài mà.” Ở bên tai cô nói xong, anh há miệng ngậm lấy thùy tai mượt mà của cô, cô dựa lưng vào anh, cảm giác tình dục đang thăng hoa, hỏa dục sắp sửa bùng cháy tạo tình hoa thuần túy.

Nguyễn Yến Hi lấy hai má cọ cọ anh, giống con mèo nhỏ làm nũng, cái miệng nhỏ nhắn rớt ra những tiếng rên rỉ yêu kiều, tìm kiếm môi anh.

Cô hôn anh, học anh đưa lưỡi vói vào trong miệng anh, từ chỗ sâu trong yết hầu của Hắc Thứ Khoan tràn ra tiếng rên rỉ, tay anh vươn ra nâng thất lưng của cô lên, đem nam tính đang gắng gượng thăng tiến vào u huyết ấm nóng của cô.

“A...” Tiết tấu ái tình rối loạn mà từ từ chậm chạp, kết hợp nguyên thủy nhất giữa vật nam tính cùng u huyết chính là ma sát tạo những tia lửa, Nguyễn Yến Hi rên rỉ ra tiếng, nhin không được mà vận vẹo cái mông, hoàn toàn phóng túng trầm luân vào bên trong lốc xoáy tình cảm mãnh liệt, Hắc Thứ Khoan lại ngăn cản cô.

“Đừng nóng vội.” Rõ ràng gần như anh đã không còn khống chế được nữa, nhưng khi làm chuyện xấu, đàn ông luôn có chí cùng lực kinh người, hoặc là đàn ông Hắc gia luôn luôn có năng lực tự khắc chế, anh nắm chặt thất lưng cùng mông của cô, hoàn toàn giam cầm cô trong lòng ngực anh, làm cho cô không thể động đậy, trên cổ cô, mặt dây chuyền hình giọt nước bằng kim cương rung động, giống như khát vọng trong cơ thể cô lộ ra ngoài đang được ngắt hái, chịu đựng không được, cô liền hôn dỗi.

Nguyễn Yến Hi dùng mũi nhỏ, hốc mắt rưng rưng, phát ra âm thanh kháng nghị.

“Em coi...” Một tay nâng cằm của cô, làm cho cô ngẩng đầu lên, cái gáy gối lên vai anh, tuyết nhũ nở nang đầy đặn đứng thẳng, đôi chân trắng mịn chu du trong nước cùng ái dịch chảy ra tạo ra vẻ đẹp vô cùng, xương quai xanh phát sáng trong nước trong suốt lóng lánh mê người.

“Ánh trắng và những vì sao đêm nay thật đẹp.” Hơi thở của anh phun ở bên tai cô, ấn xuống, đầu lưỡi liếm xương quai xanh của cô, một tay ở dưới nước tham tiền nơi giao hợp của hai người, vuốt ve khe thịt mẫn cảm yếu ớt của cô.

“Thứ Khoan...” Tiếng nói của Nguyễn Yến Hi giống như khóc, lại giống như mê ly cùng hoảng hốt, khó có thể phát hiện, u huyết nữ tính bắt đầu buộc chặt, run rẩy, gắt gao hút lấy cứng rắn của anh.

(Anh có thể cho cô toàn bộ thế giới, chỉ cần cô sắm vai cô vợ nhỏ của anh là đủ rồi.)

Anh sẽ không khinh địch như vậy rồi buông tha cô, Nguyễn Yến Hi như là yêu nô (nô lệ tình yêu) của anh, không thể kháng cự cường thế cùng mệnh lệnh, mà Hắc Thứ Khoan muốn dùng phương thức như vậy để làm hết đêm dài, cô chỉ có thể một lần lại một lần đạt cao trào ở trong lòng anh.

Nguyễn Yến Hi không nhớ rõ bọn họ giao hợp bao lâu, mặc kệ đêm tối hay ban ngày, cô cùng Hắc Thứ Khoan luôn ở cùng một chỗ, nếu cô hờn dỗi đuổi anh đi, anh vẫn nheo nhĩ nói với cô, bọn họ là vợ chồng đang tân hôn, dính nhau cả một tháng là chuyện đương nhiên.

Hay cho một câu “đương nhiên”. Nguyễn Yến Hi vừa giận vừa thẹn nghĩ tới, nếu sau này đứa nhỏ hỏi tuần trăng mật ba mẹ vượt qua như thế nào, cô nên nói gì đây? Nói cho đứa nhỏ biết, ba mẹ ở đảo nhỏ tư nhân, mỗi ngày hai người hoạt động tiêu hao thể lực trừ việc nói chuyện phiếm, chính là làm tình?

A, kỳ thật cũng không thể nói như vậy, trên đảo cũng có rất nhiều chỗ có thể ngoạn chơi, vùng biển gần đảo có quanh cảnh rất đẹp, trên đảo thì có suối nước nóng có thể bơi lội, ngẫu nhiên Hắc Thứ Khoan sẽ bồi cô đi chơi bóng truyền bãi biển, về phần khác, thiết bị hiện đại hóa, cái gì cần có đều có, chỗ này có đủ tiềm năng có thể khai thác trở thành thiên đường nghỉ dưỡng, nhưng Hắc Thứ Khoan không có ý định này.

Sự thực, đảo nhỏ này là lễ vật tân hôn mà Hắc Thứ Khoan đã chuẩn bị đưa cho vợ yêu, nhưng anh không tính giải thích cho cô, bởi vì anh biết, cô gái nhỏ của anh sẽ cảm thấy không biết làm sao, anh biết, không lúc nào không nhớ tới anh phải sắm tốt vai diễn của mình, trời biết, để làm cho cô hiểu được việc cô trở thành một chủ nhân của đảo nhỏ, khiến cô mỗi tối ngủ không ngon, phiền não như thế làm sao có thể chiếu cố đảo nhỏ này.

Cô là như vậy, rất kỳ quái. Nếu cho người ta một tòa núi vàng núi bạc, chỉ sợ đa số người sẽ nghĩ tới cách tiêu xài như thế nào, nhưng mà cô thì hết lần này đến lần khác đều tìm cách cự tuyệt ngọn núi này... Hắc Thứ Khoan nhin không được nghĩ, có lẽ đó là điều mà anh đau lòng cho cô.

Anh có thể cho cô toàn bộ thế giới, chỉ cần cô sắm vai cô vợ nhỏ của anh là đủ rồi.

Tuần trăng mật của hai người lặng lẽ trôi qua, Hắc Thứ Khoan đã nghỉ dài hạn một tháng, người bị huynh trưởng của Hắc gia phạt là Lão Thất, đang kêu cha gọi mẹ, thật vất vả đợi cho tới khi tuần trăng mật của huynh trưởng chấm dứt, nhưng Hắc Thứ Khoan chỉ xử lý hội nghị, công việc qua vệ tinh, còn Lão Ngũ cùng Lão Thất vẫn phải đến công ty làm việc.

“Lão Đại, anh thật không công bằng, vì sao mỗi ngày anh Tứ đều chơi bởi lêu lổng, anh không phạt anh Tứ?” Lão Thất Hắc gia ở một đầu vệ tinh tức tới giờ chân. Hội nghị vừa chấm dứt, Lão Thất nắm chặt cơ hội oán giận, bằng không Lão Đại sẽ tắt máy, đi theo vợ, sẽ không quản sự sống chết của bọn họ.

Hắc Thứ Khoan cũng không tức giận, nhìn thần sắc không tìm ra manh mối.

“Lão Tứ biết thu thập tai họa nó tự gây ra, nhưng em nói cho anh biết, lúc nào em mới học được cách chùi móng sạch sẽ đây?” Một câu khiến Lão Thất á khẩu không trả lời được, trên màn ảnh là hình ảnh khó thấy, tuần nhan hiện lên một mặt màu hồng.

“Nhưng mà vẫn là không công bằng, anh Tam cùng anh Tứ có thể làm chuyện mà các anh ấy muốn làm, em cùng anh Hải sao lại không được?” Lão Thất lại tìm lý do, Lão Ngũ lại im lặng ở một bên.

Hắc Thứ Khoan nắm rõ, thật ra Lão Ngũ là bị Lão Thất bắt tới ngồi bên để nghe phàn nàn, thân là anh trai, anh biết rõ thiên phú của từng em trai, em gái của mình, Lão Ngũ có thủ đoạn kinh doanh, anh đương nhiên sẽ bồi dưỡng cho Lão Ngũ, về phần Lão Thất, tính cách dễ dao động bất an, chủ yếu là người không có trách nhiệm, Hắc Thứ Khoan chỉ muốn giày vò Lão Thất thôi.

Lão Thất khi nào thì mới không cầu nhàu khi bị phạt, thời điểm nào thì nên thả Lão Thất ra ngoài cho cậu ta tự lo sự nghiệp của chính mình đây.

“Muốn so sánh với Lão Tam và Lão Tứ, trước tiên phải xem lại năng lực của chính mình đi.” Hắc Thứ Khoan nhăn đôi mày, không muốn tiếp tục đôi co cùng em trai, anh đã đáp ứng với Yến Yến, sau khi hội nghị kết thúc sẽ đưa cô tới bờ biển ăn cơm dã ngoại. “Ngày mai, anh sẽ nghiệm thu kết quả công sự mà em đã thực thi, anh nghĩ thành quả em làm được sẽ khiến anh phi thường vừa lòng, sẽ không cùng anh tiếp tục đôi co việc nhà nữa, phải không?” Nụ cười đó của Hắc Thứ Khoan luôn khiến cho các em trai anh tự động cảnh giác.

Lão Thất Hắc gia quả nhiên biến sắc, bắt đầu lảng tránh vấn đề: “Em hiện có văn kiện rất quan trọng cần bàn bạc với Jack, lão Đại, anh cứ yên tâm hưởng thụ tuần trăng mật, chuyện của công ty cứ giao cho em cùng anh Hải, anh cứ an tâm đi. Em phải đi rồi.” Lời nói còn chưa dứt, khuôn mặt Lão Thất đã biến mất khỏi màn hình.

Xú tiểu tử...

Hắc Thứ Khoan tiếp tục bàn công chuyện với Lão Ngũ, Lão Ngũ bất đồng với Lão Thất, nếu Hắc Thứ Khoan có thể yên tâm hưởng tuần trăng mật, chỉ vì có Lão Ngũ ở đây quản lý công ty.

Sau khi chấm dứt cuộc họp qua vệ tinh, anh lập tức rời khỏi thư phòng, Nguyễn Yến Hi đang chuẩn bị đồ ăn cho bữa cơm dã ngoại trong phòng bếp, dù người làm ở tòa nhà lớn này có thể xếp thành một chi của quân đội, nhưng cô vợ nhỏ của anh muốn tự mình động thủ, chỉ cần cô không quá mệt nhọc, anh liền tùy ý cô đi.

“Anh xem chúng ta chuẩn bị như vậy có đủ không?”

Hắc Thứ Khoan ôm lấy cô từ phía sau, nhìn hai cái giỏ lớn đựng đầy đồ ăn, nhin không được, phì cười “Đủ cho một chi quân đội ăn no.”

“Anh cười nhạo em?” Nguyễn Yến Hi phùng má, chỉ vào hai cái giỏ lớn, “Bởi vì, em không biết anh thích ăn gì, hay ghét ăn gì thôi.”

Thời gian hai người ở chung còn chưa đủ lâu...ít nhất là hai người ở chung với nhau như thế, cô rất hi vọng mình có thể hiểu được thứ mà anh yêu thích, bởi vì, sau này cô mới có thể làm đồ ăn mà anh thích ăn, mới có thể mua quần áo có màu sắc anh yêu thích, nếu anh có hứng thú chơi cờ, cô sẽ cố gắng đi học... tưởng tượng tới những việc này, cô cảm thấy thực hạnh phúc.

Hắc Thứ Khoan để cằm trên đỉnh đầu cô, nghĩ nghĩ, mới nói: “Nghe em nói, anh mới phát hiện ra anh không đặc biệt thích cái gì.”

“Thật sự?” Cô có chút thất vọng, xoay người nhìn anh.

Anh đẩy trán của cô một cái, “Trước kia không nghĩ tới, bởi vì anh là con cả, khi mười tám tuổi cùng em trai, em gái ở nhà lớn Hắc gia, ăn cơm cũng cùng nhau, làm anh cả không thể kiêng ăn, nếu không sẽ làm gương xấu cho em trai, em gái học theo.”

Nói như vậy, Nguyễn Yến Hi có thể hiểu. Kỳ thật anh cũng không để ý tới bản thân mà luôn nghĩ cho người khác, cảm thấy kiêng ăn là hành vi không tốt cho trẻ nhỏ học theo, bên trong con người anh là cao thượng cùng hoàn mỹ không chút sứt mẻ, chính vì anh cố gắng không biểu hiện những thứ anh thích ra ngoài, lâu ngày, anh nghĩ mình cũng không chán ghét đồ ăn nào.

Nguyên lai Nguyễn Yến Hi có vẻ mặt thất vọng, thay vào đó là nụ cười vui vẻ ôn nhu.

“Em đã nói anh là một anh trai tốt mà.” Cô ôm lấy anh, thật kiêu ngạo vì lấy được một người chồng như vậy.

Khóe miệng Hắc Thứ Khoan kéo lên một nụ cười nửa trào phúng, nhưng một nửa là do nụ cười vui vẻ của cô, trào phúng là vì anh không tự nhận ra, càng không nghĩ làm một anh trai tốt, trong lòng thực vui vẻ nhìn ngắm nụ cười của cô gái nhỏ trong ngực mình.

“Nhưng mà, thói quen không kiêng ăn là một chuyện, có lẽ anh sẽ đi khai quật xem món ăn nào anh đặc biệt thích.” Anh không ngại vì cô vợ nhỏ của anh mà phá vỡ nguyên tắc của chính mình, chỉ cần làm cho cô vui vẻ, có gì khó khăn đâu?

Nguyễn Yên Hi ôm anh càng chặt hơn, cảm thấy chính cô thật ngốc, chỉ cần nghe những lời nói đơn giản này của chồng, liền cảm thấy hôm nay làm gì đều có sức sống, anh còn không nói lời ngon tiếng ngọt với cô đâu.

“Nếu anh phát hiện anh đặc biệt thích ăn cái gì, nhất định phải nói cho em biết đầu tiên nha.”

Bởi vì cô biết cô có thể làm cho anh chút gì đó.

Đôi khi, tình yêu của phụ nữ rất đơn giản, không cần gả cho vương tử (con vua), cũng không cần làm một công chúa, chỉ cần tự mình làm đồ ăn cho chồng yêu, đồ ăn mà chồng yêu thích, luôn chiều cố sẵn sóc anh mỗi khi anh mệt mỏi, chính mình chăm sóc anh mà thấy hạnh phúc, mà anh cũng có thể hồi báo bằng tình yêu chung thủy cùng ôn nhu... Chỉ cần như vậy là đủ rồi.

(muanhobaybay: em nghĩ là chị quá tham lam ạ. :-D . Anh Khoan đừng đánh em. Em biết em sai rồi.)

Gần đây, cô rất dễ mệt mỏi, cũng hay ngủ gật nữa, Nguyễn Yên Hi tựa vào trong lòng Hắc Thứ Khoan, nghe tiếng tim đập của anh cùng tiếng nước biển lên xuống, bất tri bất giác ngủ lúc nào không hay.

Hắc Thứ Khoan sớm nhận ra biến hòa thân thể cô, cho nên lúc cô buồn ngủ liền cực kì im lặng, vì cô mà điều chỉnh tư thế thoải mái, thấy đầu cô ngày càng trượt xuống, anh nhẹ nhàng nâng lên, đem thân thể cô hướng sâu vào trong lòng anh, miễn cho cô bị gió thổi tới cảm lạnh.

Anh nâng tay ra hiệu cho người hầu, tám người đi theo quần gia im lặng mà động tác nhanh chóng, chỉ trong chốc lát, trên đầu đang là chiếc ô che nắng đã được thay thế bằng một cái lều trại kiểu Ả rập, chung quanh được che phủ bởi màn che bằng vải sợi mỏng màu bạc, sẽ không làm trong lều bị ngột ngạt.

Hiện giờ chỉ còn lại hai người bọn họ, trong tầm mắt là hải triều ở phương xa, anh cầm lấy tấm chăn mà quần gia vừa đưa tới, đắp lên cho cô, động tác dừng một chút, tầm mắt dừng lại ở phía trong sườn đùi cô, quần nhỏ tuyết trắng như ẩn như hiện, quả là mê say khiến người phạm tội.

Nhưng anh là chồng của cô cơ mà, ăn vụng đậu hũ không tính là phạm tội đi? Miệng anh nở nụ cười xấu xa.

Dưới thân bọn họ là tấm đệm dày êm, cực kì thoải mái, sau giờ Ngọ (11 giờ - 13 giờ) gió không lớn, nắng gắt ẩn một nửa sau đám mây, màn che tứ phía, vì bọn họ chế tạo không gian ẩn mật, Hắc Thứ Khoan nhẹ nhàng cởi khóa áo, không bao lâu đã thoát đi quần nhỏ của cô, đè vào áo nhỏ, Nguyễn Yên Hi lộ ra gần như trọn vẹn, bộ dáng đang ngủ của cô vừa bình yên lại ngọt ngào, như một nữ thần ngủ say.

Hắc Thứ Khoan chính là ma vương đang khinh bạc nữ thần, anh lấy ngón tay trượt theo sống lưng, đến tới tuyết nhũ của cô, vẽ theo đường cong mượt mà kỳ diệu, đi thẳng tới khu vườn nữ tính thần bí, tựa như tác phẩm nghệ thuật độc nhất vô nhị vô cùng quý báu.

Nguyễn Yên Hi “ừm” một tiếng, xoay người nằm ngửa, đôi tuyết nhũ đầy đà mê người nhẹ nhàng rung động, như là đang mời anh đến nhắm nháp, Hắc Thứ Khoan ngồi ở bên sườn người cô, một tay chống đỡ thân người, một tay châm lên ngọn lửa trên thân thể cô, nắm lấy tuyết nhũ bên phải, vân vê chậm chậm nhẹ nhàng, đầu ngón tay niết nhu nhũ tiêm.

Anh không vội đánh thức cô, trong mộng cũng muốn quyến rũ cô.

Nguyễn Yên Hi vặn vẹo, trong lúc ngủ mơ hình như có cảm giác, trong giấc mơ hô hấp rất nhỏ đang ẩn nhẫn rồi loạn, Hắc Thứ Khoan nằm sấp xuống, nhẹ nhàng ngậm lấy thùy tai mượt mà của cô, , tiếng nói nhỏ trầm mị vang lên.

“Yến Yến, em có mơ thấy anh không?” Anh tính toán độc chiếm cả trong giấc mơ của cô.

(muanhobaybay: anh quả lá bá đạo)

Nguyễn Yến Hi giống như nghe thấy tiếng gọi của anh, hô hấp dần dần trầm trọng, bộ ngực vô thức hướng tới gần bàn tay anh đang xoa nắn.

Anh vẫn âu yếm đôi tuyết nhũ của cô một cách mềm nhẹ, có khi dùng bàn tay cẩn thận mơn trớn thân thể cô, anh bắt đầu hôn vai cô, hôn chóp mũi, nụ hôn như những giọt mưa, không buông tha cho một chỗ nào cả, anh hôn xuống xương quai xanh cùng ngực cô, thiên hạ mặc dù đang ngủ, nhưng nhũ tiêm vì anh mà sớm đứng thẳng, tay anh thay thế cho những nụ hôn tiếp tục đi xuống, âu yếm vùng bụng bằng phẳng, lưu luyến trong chốc lát, tiếp tục đi xuống, lấy lòng bàn tay bao trùm mảnh đất nữ tính ấm áp, ấn vào, sau đó mới đưa đầu ngón tay tham hưởng vào trong bộ lông.

Đầu ngón tay anh chậm rãi đi theo, lướt qua nhẹ nhàng vỗ về khe thịt, đầu lưỡi cũng đi theo đầu ngón tay trêu chọc tuyết nhũ, Nguyễn Yến Hi “ưm” một tiếng, một chân cong lên, trong mơ là cảnh tình dục trong sương mù.

Hắc Thứ Khoan tăng thêm lực đạo chơi đùa, đầu ngón tay ở cửa u huyết một vòng lại một vòng xoay chuyển, đầu lưỡi cũng thế, anh hôn qua tuyết nhũ bên phải, đương nhiên là cũng không xem nhẹ bên trái, đôi gò bông được tình nhân yêu thương mà ướt át càng phát ra tròn trịa đẹp đẽ.

Cảnh trong mơ, cô đi vào sương mù, nghĩ muốn tiến vào ôm ấp của chồng yêu: bên ngoài mộng cảnh, Hắc Thứ Khoan lấy một ngón tay tham tiến vào bên trong u huyết mềm mại, Nguyễn Yến Hi thở gấp, thần trí vẫn chưa thanh tỉnh, sương mù cũng chưa tan đi. Anh lại tiến thêm một ngón tay, gấp khúc, trớn mượt, cảm giác mềm mại bao quanh, Nguyễn Yến Hi rên rỉ ra tiếng, mở ra đôi mắt sương mù, mờ mịt không biết mình đang ở đâu.

Nhũ tiêm bị miệng ẩm nóng hút mạnh, làm cho hạ thân cô buộc chặt, hai ngón tay cũng không ngừng lại, cô cảm giác được hai ngón tay đang nhu động trong cơ thể cô, khe thịt yếu ớt bị ngón tay thô ráp vỗ về chơi đùa.

“Thứ Khoan...” Phản ứng đầu tiên của cô là gọi tên chồng cô, ngẩng đầu, cô chỉ thấy nhũ tiêm bên phải hư không sáng bóng ẩm ướt, tuần nhan của chồng đang nằm ở trước ngực cô, nếu như cô còn chìm trong mộng xuân, cũng tiếp cận trạng thái cao trào mà thanh tỉnh.

Nụ hôn của Hắc Thứ Khoan rời đi tuyết nhũ mềm mại, sau đó hướng lên trên, không quên khiêu khích chỗ đặc biệt mẫn cảm của cô vợ nhỏ.

“Sẽ có người thấy...” Cô yêu kiều bướng bỉnh chỉ vào anh, cũng không thể ngăn cản tình dục đã bị khơi mào khiến toàn thân run rẩy, lời cự tuyệt nhưng càng giống lời mời.

“Bọn họ nên biết giờ này chúng ta không muốn bị quấy rầy.” Hắc Thứ Khoan lộ ra tươi cười đầy xấu xa, càng khiến cô vừa giận vừa thẹn, tuy rằng anh đã nâng người nằm xuống bên cạnh cô, nhưng tay phải cũng không ngừng động tác, liên tục vỗ về chơi đùa hạ thể của cô.

“Thứ Khoan...” Cô vịn vịn thất lưng, cầu xin tha thứ, nghĩ đưa hai tay che đi ngực trần trụi, nhưng nhớ tới anh không thích cô che che đây đây, đành bất lực lấy tay nắm ở trước ngực.

“Ừ...” Anh biết rõ cô cầu cái gì, lại cố tình cười không có ý tốt, cúi đầu hôn trụ đôi môi cô, động tác hai tay càng dồn dập, thẳng tới khi u huyết co rút lại, gắt gao cắn hút anh.

Nguyễn Yến Hi quật cường, ở lúc cao trào, đôi mắt mang theo nước mắt ngược lên nhìn anh, làm ngực anh tràn đầy đau xót.

“Đừng như vậy.” Anh thu hồi ngón tay làm càn, đem cô ôm vào ngực.

“Không vui sao?” Anh hôn trán và mi tâm cô, vô cùng ăn năn, không để ý tới nam tính sừng cứng trong đũng quần đang cực kỳ khó chịu, anh phải cắn răng ấn nắn.

Nguyễn Yến Hi lắc đầu, cô không muốn chỉ mình cô thỏa mãn, anh lại phải khó chịu như vậy, tay nhỏ bé của cô tham tiến hạ phúc của anh, nhẹ nhàng xoa nắn cái cứng rắn nổi lên kia.

Hắc Thứ Khoan hoàn toàn không dự đoán được hành động của cô, súyt chút nữa bị luống cuống, chỗ sâu trong yết hầu phát ra tiếng rên rĩ trầm thấp.

Anh bắt lấy tay nhỏ của cô, cúi đầu, đã thấy cô dùng ánh mắt ướt át, vô tội đến cực điểm nhìn anh.

“Yến Yến”

“Anh không thoải mái.” Trong thanh âm của cô có sự đau lòng.

Anh lại lộ ra nụ cười ma vương, “Em phải giúp anh, phải không?”

Cừu nhỏ gật đầu, thực thành khẩn mà ra sức gật đầu.

Hắc Thứ Khoan cởi ra quần nhỏ, thuần thực đem phân thân nóng rực phóng thích ra ngoài, anh ôm Nguyễn Yến Hi vào trong ngực, làm cho một chân cô vắt lên lưng anh, nam tính cứng rắn liền thẳng tiến vào u huyết nữ tính ướt át.

Nguyễn Yến Hi kinh hô ra tiếng, nguyên bản dự cảm đã được bình ổn, giờ lại được châm lên bởi u huyết bị nhét nhồi căng đầy, hoàn toàn mở rộng tiếp nhận anh.

Ngày đó, sau vài lần cao trào Nguyễn Yến Hi mơ hồ nhớ tới, không biết bắt đầu từ khi nào, khi Hắc Thứ Khoan làm tình, động tác đã thu liễm rất nhiều, đem cô giống như búp bê, dùng toàn thân che chở cô, một ít thông tin nhanh chóng hiện lên trong đầu cô, nhưng cô vô lực để ghép chúng lại.

9. Chương 9

“Lão đại! Cha và mẹ la hét nói, vì sao anh kết hôn, bọn họ lại không biết? Em cảm thấy anh hơi quá, để theo đuổi bà xã, súyt chút nữa là anh đã huy động cả nhà. Kết quả là... hiện tại anh lại đem giấu chị dâu trên đảo của anh, em nói người ta Kim ốc tàng kiều, anh lại lợi hại hơn, quả là kim đảo giấu kiều...”

Tin nhắn thoại truyền tới giọng nói của một cậu em trai Hắc gia tính tình vui vẻ, nói mãi không dừng, Nguyễn Yến Hi giống như nghe trộm được lời nhắn thoại không nên nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hai tay nắm chặt một chỗ.

Ở trên đảo, nếu Hắc Thứ Khoan không ở cùng cô, cô cũng chỉ tìm những việc dễ dàng mà làm, như học làm món ăn mới, hoặc trồng đủ các loại hoa, ngẫu nhiên cô sẽ ra sức bày trí lại đồ đạc, nhưng hôm qua, Hắc Thứ Khoan về mặt nghiêm túc cấm cô không được làm như vậy nữa, cô cũng không nghĩ nhiều, dù sao thì không thể làm việc này, cô tìm việc khác làm, thế mà cô đã quên, cô đã ngăn cách với thế giới bên ngoài vài tháng? Cô nhớ tới là bởi vì cô không cẩn thận nghe thấy lời nhắn thoại, làm lòng của cô trầm xuống.

Không có gì. Cô tự nói với chính mình, nhưng mà không có cách nào không nghĩ tới tin nhắn thoại kia, cô gả cho Hắc Thứ Khoan, nhưng không có trường bối Hắc gia chúc phúc, cẩn thận ngấm lại, tại hôn lễ ngày đó Hắc gia chỉ tới một vị.

Một thành viên mới nhưng không có sự chúc phúc cùng tán thành của trường bối, thì làm sao đây?

Cô quả thật là người phụ nữ được anh giấu trên đảo sao?

Nhưng mà... Em trai và em gái của anh đều tới tham gia hôn lễ. Nguyễn Yến Hi nghĩ đi nghĩ lại, một cảm giác mệt mỏi đánh úp lại, cô chỉ có thể túm lấy cái bàn.

“Yến Yến...” Hắc Thứ Khoan đi vào thư phòng, tận mắt chứng kiến, biến sắc, xông lên ôm lấy vợ.

“Làm sao vậy?” Anh bế lấy Nguyễn Yến Hi, bước đi quay về phòng ngủ của bọn họ.

“Mời bác sĩ tới.” Vừa ra khỏi thư phòng, anh mệnh lệnh cho một người hầu đang lau cửa sổ thủy tinh.

Nguyễn Yến Hi mất đi tiêu cự, dần dần tỉnh táo hơn. “Em không sao.” Cô gồi đầu lên vai chồng, nhìn thấy sắc mặt anh trầm trọng, mi tâm đều nhăn hết lại, nhìn không được muốn đưa tay vuốt vuốt. “Chỉ vắng đầu một chút thôi, phụ nữ thỉnh thoảng có chút đau nhức vặt, không cần mời bác sĩ tới đâu.”

“Anh nên sớm mời bác sĩ tới, kéo dài tới bây giờ là đã đáng chết rồi.” Hắc Thứ Khoan bình tĩnh nói, nhưng sâu trong thâm tâm, như có một ngọn lửa muốn bùng nổ, tức giận với chính mình, chỉ nghĩ muốn chiếm đoạt cô làm của riêng, nghĩ tới cần mang cô rời khỏi đảo làm một cuộc kiểm tra phụ sản.

“Em không sao mà.” Cô vẫn trấn an anh.

Bác sĩ trên đảo làm một cuộc kiểm tra cho cô. Trung tâm chữa bệnh và chăm sóc trên đảo có những thiết bị chữa bệnh bằng một bệnh viện tầm trung, nhưng so với một bệnh viện lớn ở trung tâm thì vẫn chưa được coi là đầy đủ, Hắc Thứ Khoan không hề kéo dài một chút thời gian nào cả, cho người chuẩn bị máy bay, đưa vợ trải qua hành trình hai mươi phút tới bệnh viện lớn kiểm tra phụ sản.

Có lẽ lên sắp xếp một vài bác sĩ cùng hộ lý, lúc nào cũng có thể chăm sóc Yến Yến... Anh đang nghĩ như vậy, Nguyễn Yến Hi vươn bàn tay nhỏ bé lên xoa xoa mi tâm của anh.

“Bác sĩ đều nói là không sao, sao vẻ mặt anh vẫn nghiêm túc như vậy?” Cô không hy vọng anh phiền lòng chuyện gì.

Hắc Thứ Khoan nhìn vợ, cầm lấy tay của cô.

“Sao em không ở trong phòng

nghỉ ngơi cho tốt?” Anh cố gắng đè nén giọng nói để không giống lời trách cứ, bởi vì tất cả lỗi này, chỉ nghĩ tới cô có thể đột nhiên té xỉu ở một góc nào đó của nhà lớn, mà phòng thì lớn như vậy, nếu không phải anh vừa vận phát hiện, chỉ sợ...

“Mỗi ngày em đều nghỉ ngơi mà.” Thanh âm của Nguyễn Yến Hi có chút ủy khuất, “Em nghe nói anh ở thư phòng, Mã Lệ Á đang mang cà phê cho anh, em liền thay cô ấy đưa tới.” Kết quả, không nghĩ tới anh lại không ở thư phòng, thật không cẩn thận là cô lại nghe được lời nhảm thoại.

“Mã Lệ Á?” Hắc Thứ Khoan suy nghĩ, cho tới bây giờ, anh cũng không có một chút ấn tượng với cái tên này. “Đó là công việc của cô ấy, người không làm tốt công việc thì không cần giữ lại.”

Nguyễn Yến Hi khấn trương lên, từ trên giường ngồi dậy, hai tay cầm lấy ống tay áo của anh, “Là em bắt cô ấy phải đem cà phê đưa cho em, anh không thể khai trừ cô ấy nha.”

Cô vợ nhỏ kích động như thế, Hắc Thứ Khoan sao dám làm trái ý cô. “Anh không nói sẽ khai trừ cô ấy, em ngoan ngoãn nằm xuống đi, ngoan?” Trái tim anh chịu không nổi việc cô bị té xỉu.

Cô khó hiểu nhìn anh, liền mở miệng: “Bác sĩ đều nói em không sao. Anh thật sự không thể khai trừ Mã Lệ Á, nếu không em... em...” Cô có thể uy hiếp anh cái gì đây? Nguyễn Yến Hi có chút hao tâm tổn trí, chồng của cô hình như không có nhược điểm gì.

“Em chỉ cần ngoan ngoãn nghỉ ngơi, không cần vội vàng kích động, ai anh cũng sẽ không khai trừ.” Hắc Thứ Khoan nhanh chóng bắt lấy nhược điểm của cô, lấy ra uy hiếp.

“Em không sinh bệnh mà.” Cô đáng thương ngập ngừng nói, nhưng vẫn ngoan ngoãn quay về nằm trên giường.

Hắc Thứ Khoan thở dài một hơi, vỗ về khuôn mặt cô, cúi người xuống hôn hôn môi cô.

“Yến Yến, em là phụ nữ, sao lại chậm chạp như vậy, anh nên làm thế nào với em đây?” Anh hôn hôn đôi môi đỏ mọng của cô, vừa tức giận vừa đau lòng nói.

Cô trừng mắt nhìn, một lúc lâu sau mới hồi tỉnh lại, kinh ngạc tới mức cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch lên.

“Anh... em...” Cô phủ hai tay lên bụng mình.

“Rốt cục phát hiện ra sao?” Anh cười cười điểm chóp mũi cô.

Hai má Nguyễn Yến Hi phớt hồng, hai mắt hưng phấn sáng rỡ.

Khó trách gần đây cô thấy chính mình ham ăn, lại ham ngủ, cô còn nghĩ chính mình sẽ biến béo phì, lên liều mình tìm việc gì làm. Hơn nữa, cô không có thói quen nhớ kỷ sinh lý, ở trên đảo bị ngăn cách cũng là

một nguyên nhân, nếu không xem lịch cùng TV, cô sẽ không biết ngày nào vào ngày nào, không biết một tháng, hai tháng, ba tháng cứ như vậy trôi qua.

Nhưng mà cô thật sự sợ ý, Hắc Thứ Khoan chưa bao giờ dùng biện pháp phòng hộ khi làm tình, mà số lần bọn họ ân ái thường xuyên như vậy, cô sớm nên chú ý mới đúng.

“Đã biết sao? Ngoan ngoan nghỉ ngơi, đợi lát nữa máy bay được chuẩn bị tốt, anh đưa em đi kiểm tra phụ sản.” Hắc Thứ Khoan lại dùng thanh âm yêu chiều nói.

Nguyễn Yến Hi thuận theo gật gật đầu, ôm lấy vai anh cọ cọ làm nũng, Hắc Thứ Khoan cười, cũng nằm xuống bên cô, ôm cô vào trong lòng.

Cô có đứa nhỏ của anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyễn Yến Hi dán tại ngực anh, một tay phủ lên bụng, Hắc Thứ Khoan đưa một bàn tay ra phủ lên bàn tay của cô, dán lên bụng, nắm chặt lấy bàn tay cô.

Nguyễn Yến Hi nở nụ cười ngọt ngào, một khắc này tất cả sầu lo dường như tan biến hết, cô chỉ cảm thấy mình là một người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới.

Quả nhiên là Hắc Thứ Khoan đã mời những bác sĩ chuyên nghiệp chữa bệnh và những nhân viên chăm sóc chuyên nghiệp tới nhà lớn của anh, và tìm bảo mẫu chăm sóc Nguyễn Yến Hi 24/24.

Tuy rất hạnh phúc vì có bé cưng, nhưng đôi khi Nguyễn Yến Hi nhịn không được mà kháng nghị.

Cô là phụ nữ có thai, không phải một baby a. Những người này, trừ không móc cơm cho cô ăn, không bế cô lúc đi đường, chuyện gì cũng không cho cô làm. Về việc tắm rửa, chồng cô sẽ vui vẻ ra tay giúp cô.

Được rồi, ít nhất thì cô có thể đan áo len, xem người làm trồng cây, đọc sách, đi dạo, nghe nhạc... cái khác đều không thể, mỗi ngày đều lặp lại như vậy, việc làm vườn mà cô yêu thích nhất, giờ chỉ có thể nhìn người làm vườn làm giúp cô, bởi vì Hắc Thứ Khoan không cho cô dùng xẻng và kéo, cũng không cho phép cô ngồi xổm lâu, và cho rằng tiếp xúc nhiều với phân hóa học sẽ không tốt, về phần làm đồ ăn, dùng dao để thái – không được, không cho đứng gần lửa, khói dầu rất nguy hiểm,... Những việc mà cô hứng thú yêu thích đều bị tước đoạt hết.

“Em không muốn ăn.” Bụng càng lớn, tính tình của cô lại càng không tốt, có khi cô tự trách mình thật quá đáng, Hắc Thứ Khoan lại chỉ biết dung túng cô.

“Ăn thêm một chút thôi, ăn cùng với anh, ngoan?” Anh dỗ dành cô, xúc thìa cơm với cá đưa đến miệng cô.

Nguyễn Yến Hi trừng mắt nhìn một bàn đồ ăn đầy dinh dưỡng kia, khiến người ta chán ngán: “Sao mỗi bữa cơm em đều phải ăn những thứ này?”

Hắc Thứ Khoan chần chờ hai giây, nhân tiện nói: “Bởi vì đây là những đồ ăn anh thích.”

“Thật vậy sao?” Mắt cô sáng rực lên.

“Là thật...” Thật mới là lạ, vì đồ cho cô ăn đồ ăn dinh dưỡng, Hắc Thứ Khoan liền ăn cùng cô, cô ăn một miếng, anh cũng ăn một miếng. Anh quyết định, đợi lát nữa, phải thương lượng với đầu bếp, nhất định phải làm nhiều món ăn đa dạng.

Khó trách Yến Yến ăn không vào.

Cuối cùng Nguyễn Yến Hi cũng ngoan ngoãn ăn luôn cả miếng cá kia, lúc này đang chuyên tâm nghiên cứu cách chế biến một món cá, thân là một đầu bếp, vẫn phải nghiên cứu sách dạy nấu ăn, cô nhất định phải tìm ra cách phối hợp các loại thực vật.

“Em muốn ăn cái kia.” Quả nhiên, cô bắt đầu ngoan ngoãn ăn mỗi món đồ ăn, ăn tới khi tìm ra cách nấu ngon thì mới thôi.

Sau đó, cô liền đi lấy bút ký dạy nấu ăn của cô, viết cảm tưởng của cô vào đấy.

Trong lòng Hắc Thứ Khoan dở khóc dở cười, có lẽ từ lời nói dối này, về sau chắc sẽ phải trả giá rất nhiều.

Bụng của cô càng ngày càng lớn, Hắc Thứ Khoan càng ngày càng lo lắng hơn.

Dù sao cũng là lãnh đạo của một tập đoàn lớn, lâu lắm rồi không xuất hiện ở công ty, có người đục nước thả câu, nhân cơ hội này bắt đầu hành động. Hắc Thứ Khoan là một con hùng sư (sư tử mạnh mẽ), mọi chuyện tạm thời giao cho Lão Ngũ xử lý, bởi vì hiện giờ anh có chuyện không thể phân tâm.

Nhưng Lão Ngũ vẫn còn quá non, Lão Thất lại chỉ biết gây chuyện, không bao lâu, vấn đề ngày càng nghiêm trọng, anh phải tự thân xuất mã giải quyết, cho nên mỗi ngày anh phải đi lui giữa đảo và công ty.

Lão Ngũ đề nghị với anh, mang Nguyễn Yến Hi tới Manhattan để tiện chăm sóc, nhưng Hắc Thứ Khoan không muốn trong lúc anh bận ma mết nhọc, đưa vợ lại đây, nhưng anh lại không muốn đưa Yến Hi rời khỏi phạm vi mà anh có thể an tâm, để cô có thể sinh con trên đảo, anh đã chuẩn bị chu toàn, cô chỉ cần ở đó là tốt rồi.

Dần dần, hầu như Nguyễn Yến Hi không nhìn thấy Hắc Thứ Khoan, mãi đêm khuya anh mới quay về đảo, cho dù cô đã cố gắng chống đỡ không ngủ sớm, nhưng lại không thể không nghỉ tới cực cùng, mà sáng sớm khi tỉnh lại, Hắc Thứ Khoan đã ra khỏi cửa từ sớm rồi.

Cô đau lòng cho anh, nhưng rồi một nỗi sầu lo khác lại hiện lên.

Vì sao anh tình nguyện bỏ ba hai nơi, không cho cô rời khỏi đảo? Anh có thể không cần vất vả như thế.

Cô bắt đầu trở lên miễn cảm, hôm nay, lúc Hắc Thứ Khoan dậy chuẩn bị rời đi, cô gặp ác mộng mà tỉnh lại, mở mắt ra, bắt lấy tay anh.

Hắc Thứ Khoan nâng mi lên, tay to lớn cầm lại tay của cô.

“Đánh thức em à?” Anh cúi người xuống, hôn lên trán cô. “Ngủ tiếp đi.”

Nguyễn Yến Hi sao có thể ngủ tiếp nữa? Cô nói với chính mình, phải nghĩ cho anh, không được phát cáu, anh như vậy là đã rất sủng cô rồi.

“Anh như vậy quá mệt mỏi, nếu quá muộn, anh cứ nghỉ ngơi tại New York đi, như vậy anh có thể ngủ thêm nhiều một chút.”

Cô có thể ở một mình, ít nhất là cô sẽ học nhẫn nại, cho dù cô chỉ là người phụ nữ mà anh giấu ở đảo cũng không sao cả, cô không muốn anh vất vả như thế.

“Anh vẫn tốt mà, đừng lo lắng cho anh, em cứ nghỉ ngơi thật tốt.” Anh cười nói, hôn cô một cái thật sâu, mới đứng dậy rời đi.

(muanhobaybay: muanho mà có một người yêu mình sủng mình như anh Hắc Thứ Khoan, thì hạnh phúc không để đâu hết mắt.)

Cuộc sống mà quá mức nhàn rỗi, sẽ chỉ làm người ta càng suy nghĩ linh tinh thôi, Nguyễn Yến Hi ở trên đảo không có việc gì làm, thừa dịp khoảng thời gian “cai ngục” của cô thay ca, cô trộm đi sửa sang lại thư phòng. Ngắm nghĩ lại thấy buồn cười, nhớ lại ngày trước còn đi học, ở trên lớp vụng trộm xem truyện tranh, lúc đó thật vui vẻ, lại thật cẩn thận, sợ bị phát hiện.

Phòng ngủ không có gì phải sửa sang lại, những người hầu đều đã dọn dẹp không nhiễm một hạt bụi rồi, cô đành phải suy nghĩ thật lâu, mới nghĩ tới thư phòng, nơi mà Hắc Thứ Khoan không cho người hầu lui tới.

Cô ưỡn thẳng cái bụng to, bên này tìm kiếm, bên kia mò mẫm, người ta tranh thủ lúc rảnh rỗi, cô là trộm lúc rảnh rỗi trong bận rộn, đột nhiên, cô nhìn thấy một hộp nhung màu lam trong ngăn kéo, lòng hiếu kỳ, làm cho cô tiến tới cầm cái hộp lên.

Dù biết trộm xem đồ của người khác là không đúng. Nhưng nghĩ muốn, cô chỉ là nhìn một chút xem bên trong là cái gì thôi, chắc không sao đâu? Hơn nữa đây là đồ của chồng cô, Hắc Thứ Khoan từng nói với cô, từng góc trên đảo này, cả thư phòng của anh, đều là của cô, cô có thể tới bất cứ lúc nào, không bị hạn chế, bởi vì cô là nữ vương của cái đảo này.

Nguyễn Yến Hi tự thuyết phục chính mình xong, sau đó tò mò mở ra hộp nhung, bởi vì cô nhìn thấy rất quen mắt, cô cảm thấy hình như cô đã thấy qua ở đâu đó rồi.

Trong hộp là một chiếc nhẫn của nam, Nguyễn Yến Hi nhớ tới. Đây là nhẫn kết hôn của Hắc Thứ Khoan, chính tay cô đã đeo lên cho anh, trên tay cô là chiếc nhẫn của nữ.

Gập lại chiếc hộp nhưng, đem nó để lại ngăn kéo, mặt cô không chút thay đổi ngồi ở trước cái bàn, nhớ tới ngày đó nghe được tin nhắn thoại.

Người ta là Kim ốc tàng kiêu, còn cô lợi hại hơn, quả là kim đào giấu kiêu...

Nếu là bình thường, tin tức như vậy đối với nam giới không có vấn đề gì, nhưng mà Nguyễn Yến Hi chợt thấy hoảng hốt, chồng cô đã lâu ngày không ở bên người, ngày lâm bồn cũng sắp tới rồi, trong lòng có vô hạn phiền muộn, cô bắt đầu sinh ra nghi ngờ.

Từ khi nào Hắc Thứ Khoan lại cất nhẫn đi? Cô nhớ rõ mới trước đây anh vẫn còn đeo nó. Vì sao tự dưng lại cất đi? Chẳng lẽ là sau khi quay về công ty đi làm lại? Có phải anh không muốn cho người khác biết là anh đã kết hôn? Dù sao cả ba mẹ anh, ông bà của cô, cũng không biết anh có một người vợ là cô.

Vì sao anh lại không mang cô cùng quay về New York? Nếu như vậy anh sẽ không phải bôn ba qua lại.

Có rất nhiều rất nhiều nghi vấn, làm cho Nguyễn Yến Hi thất hồn lạc phách (thất thần), càng thêm sầu lo nhay cảm.

Cô rất muốn rời khỏi đảo, nhưng mọi người trên đảo đều nói với cô, không có sự cho phép của Hắc Thứ Khoan, bọn họ không dám để cô rời đi, hóa ra là cô bị nhốt ở trên đảo.

Hắc Thứ Khoan nói, cô là nữ vương của đảo, kỳ thật, cái đảo này cũng là nhà giam của cô, làm gì cũng không thoát đi được, chỉ có thể si ngốc chờ đợi, rốt cuộc cô cũng chờ được chồng cô quay trở về bên người cô.

Sau mấy ngày Hắc Thứ Khoan không trở lại đảo, cô thấy mình như người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ, mỗi ngày đứng ở bờ biển nhìn biển rộng, chờ mong chồng trở về.

(muanhobaybay: hai... ở trong cái sướng mà không biết sướng đây.)

Một người phụ nữ mỗi ngày đều không có việc gì làm, lại cô đơn lủi thủi, sao có thể không miên man suy nghĩ đây? Trong phòng, tiếng người hầu nói cô nghe lại không hiểu được, chỉ có thể dựa vào vài câu tiếng Anh nói chuyện với họ.

Đêm nay, cô trộm khóc, thẳng tới khi mệt quá ngủ thiếp đi, mơ mơ hồ hồ cảm giác có người tiến vào bên giường, cô được cẩn thận tiến vào một cái ôm quen thuộc.

Gần đây cô ngủ không ngon, thỉnh thoảng lại tỉnh giấc, khi tỉnh lại, vị trí bên người luôn lạnh băng như trước.

“Yến Yến.” Thanh âm quen thuộc trầm thấp ôn nhu, giống trong trí nhớ gọi tên cô, cô còn cảm nhận được một đôi môi đang hôn lên giọt nước mắt bên khóe mắt mình, còn có cái gì đó lờ mờ chạm chà chà lên má cô.

Đây không phải cảnh trong mơ. Nguyễn Yến Hi mở mắt ra, nhìn chằm chằm ngực người đàn ông đang ôm cô, không dám chớp mắt, sợ chỉ cần nháy mắt một cái thôi, ảo giác liền biến mất.

Hắc Thứ Khoan cố gắng động tác thật nhẹ nhàng, sợ đánh thức vợ yêu, nhưng mà xem ra, không cạo râu trên máy bay là thất sách..

“Đánh thức em sao?” Tay anh yêu thương sờ sờ gò má cô, cảm giác cô gầy đi.

Vì sao khi ngủ cô lại rơi lệ Giọt lệ kia nóng bỏng tựa dung nham, tích tụ ở trong lòng anh, anh giật mình phát hiện, kỳ thật anh cũng chỉ là một người phàm, cũng là da là thịt, cũng biết đau biết xót.

Nguyễn Yến Hi hấp hấp cái mũi, hốc mắt nóng lên, khiến tầm mắt trở lên mơ hồ. Thật sự không phải mộng. Cô ngửi được mùi hương quen thuộc trên người anh, chân thật cảm giác được cái ôm chặt chẽ của anh, nhưng lại làm cho tâm cô từng trận ần ần đau đớn, trong trí nhớ anh luôn luôn là một người chồng hăng hái, giờ đây lại có chút tiêu tụy, chồng cô luôn luôn chú trọng dung nhan, thế nhưng giờ đây ngay cả râu cũng lâu chưa cạo.

Còn cô thì sao? Cả ngày ngồi trên đảo suy nghĩ vấn vợ, không thể chia sẻ với anh cái gì cả.

“Đừng khóc.” Hắc Thứ Khoan vội lau hàng nước mắt tự nhiên không đành chỉ được của cô, “Thực xin lỗi, anh không nên lâu như vậy mới trở về.” Anh đau lòng ôm chặt cô, tiểu Yến nhi của anh chưa

bao giờ khóc trước mặt anh. Anh luôn luôn làm cô vui vẻ, hiện giờ anh mới phát hiện ra, nước mắt của cô, khiến anh không thể chống đỡ.

Nguyễn Yến Hi lắc đầu, nghẹn ngào nói không ra tiếng.

Anh không nên nói xin lỗi, người phải nói xin lỗi là cô mới đúng.

Vì sao cô lại là một phụ nữ yếu đuối như vậy? Vì sao cô không thể trợ giúp anh, một người vợ mạnh mẽ? Thậm chí lúc anh mệt mỏi, cô cũng không thể chăm sóc anh.

“Đừng khóc.” Giờ phút này Hắc Thứ Khoan thực hận

Nguyễn Yến Hi cố gắng ngăn dòng nước mắt, không thể để sự yếu đuối của mình trở thành gánh nặng của anh, chỉ là không ngăn được tiếng nấc nghẹn ngào, liều mình tiến sâu vào trong cái ôm ấm áp của anh.

Hắc Thứ Khoan ôm cô, chắc chắn và chặt chẽ, giống như đỡ một đứa nhỏ đang khóc, dần dần, trong gian phòng chỉ còn tiếng tim đập của hai người.

Cô lẳng lặng cảm thụ có anh làm bạn, quyết tâm đem khoảnh khắc này nhớ sâu tận đáy lòng, nếu sau này, cho dù cô chỉ có một mình, cảm thấy cô đơn, cũng muốn nhớ lại khoảnh khắc này, cứ như vậy, lần sau anh mà mệt mỏi trở lại bên người cô, cô mới có thể ôm anh một cái ôm ôn nhu nhất.

“Thứ Khoan.” Cô nhin không được mà gọi tên anh, bởi vì vừa khóc lên thanh âm hơi khàn khàn.

“Ừ?”

Nguyễn Yến Hi đem hai má dán vào ngực anh, thật hi vọng, vì anh, cô có thể trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ.

“Em yêu anh.” Tha thứ cho sự yếu đuối hiện tại của cô, cô lại càng cố gắng: đưa đôi môi lên cướp đi hô hấp của anh, ngực Hắc Thứ Khoan cứng lại, đau đớn trong lòng tràn ra hốc mắt của anh, rồi cuộc anh phát hiện ra, anh đã bị lưới tình bủa vây trời chặt, ngay cả con đường lui cuối cùng cũng bị phong kín. Giờ khắc này, một cỗ lực lượng xuyên phá u mê tiến tới, cho anh biết rõ sự thật, nhận ra cảm tình chân thật ở đáy lòng anh.

Không có song gió nguy nan, không cần tốn nhiều công sức, cô chỉ cần nói một câu mềm nhẹ, đã đem tình yêu bắn thủng biển sâu, từ nay về sau chỗ kia trời long đất lở.

Ai chẳng vòng tình bắt ai? Ai muốn ai trả giá hết thủy? Đã không phát hiện ra chính mình trở thành tù binh trước, lá bài mấu chốt còn nằm trên tay thần tình yêu, cứ truy đuổi, mọi người lại tự cho là mình đã nhìn rõ đáp án.

Thẳng tới giờ khắc này, anh mới phát hiện ra, anh cũng không thắng, nhưng lại lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Cô vợ nhỏ được anh dỗ dành đã chìm vào giấc ngủ, anh ở bên tai cô nhẹ nhàng nỉ non:

“Anh cũng yêu em, Yến Yến.”

10. Chương 10

Hắc Thứ Khoan ở lại trên đảo ba ngày, sợ cô lại khóc trong khi ngủ, vào ngày thứ ba lúc anh phải đi, vẫn là Nguyễn Yến Hi thúc giục anh, và nghe được cô cam đoan là cô ổn thật sự rồi.

Kỳ thật không phải vậy. Nguyễn Yến Hi cô đơn nhìn biển rộng.

Cô đã cố gắng hứa với chính mình, nhất định phải kiên cường hơn nữa, không thể phát cáu không cho anh quản lý chuyện công ty.

Dự tính ngày sinh là hai tuần sau, Hắc Thứ Khoan nói khi đó anh có thể giải quyết hết mọi việc, sẽ quay về trên đảo cùng cô chào đón đứa con đầu tiên của họ.

Cô quyết định xem nhiều sách một chút, không thì xem tin tức cũng tốt, còn hai chuyên gia chiếu cố cô cho rằng xem nhiều tin tức kỳ quái cũng sẽ có ảnh hưởng tới cục cưng.

Vậy... Cô xem tin tức tài chính kinh tế đi? Như vậy, cục cưng mới có thể giống anh, lợi hại như cha. Nhưng mà mới xem một lát, cô bắt đầu ngáp ngáp dài, nghe không hiểu.

Không biết Hắc Thứ Khoan rời đi được mấy ngày... cô cảm thấy mỗi ngày dài như một năm, cô lại chuyển sang kênh tin tức, không quên nói với cục cưng trong bụng: “Trên TV đều là hình tượng bất lương, sau này con không được học nha”.

Mới nói như vậy, tiêu đề tin tức thứ nhất chói sáng như đèn huỳnh quang chạy qua, làm cô rùng mình, bật mình đứng dậy.

Ngay sau đó, CNN lập tức phát ra tin tức, Nguyễn Yến Hi vọt tới trước màn hình thật lớn, nắm chặt điều khiển từ xa, một cổ sợ hãi tuyệt vọng làm cô muốn hét chói tai, lại không sao phát ra được thanh âm, đột nhiên bầu trời mặt đất như xoay tròn, bóng tối nuốt chửng cô vào trong đó.

Một nữ hầu hét chói tai gây chú ý cho mọi người trong nhà lớn, Nguyễn Yến Hi đã té xỉu trên mặt đất.

Tại sân bay Đài Loan, Hắc Thứ Khoan lọt vào trận đấu súng.

Những nhân viên chăm sóc và chữa bệnh không phụ công chủ nhà, Nguyễn Yến Hi và đứa nhỏ cũng không bởi vì thế mà bị sinh non.

Nhưng Nguyễn Yến Hi bắt đầu yêu cầu người làm, người ở đây mang cô rời khỏi hải đảo, cô không thể ở trên đảo nữa, cũng không biết chồng cô sống chết ra sao.

Tin tức khác thường kia như một viên đá chìm sâu trong lòng biển rộng, không biết tin tức tiếp theo thế nào, có người cho rằng Hắc gia đã phong tỏa tin tức, dù sao sự sống chết của Hắc Thứ Khoan không chỉ liên quan tới cả tập đoàn, mà cả cổ phiếu Wall Street cùng kinh tế một nửa địa cầu, nếu Hắc Thứ Khoan thật sự bị sát hại, thị trường chứng khoán sẽ không thể điều khiển.

Nhưng mà mọi tin tức đều bị giữ kín, thế giới đang được tô son trát phấn một mảnh bình an.

Tâm Nguyễn Yến Hi lại không thể bình tĩnh, làm sao mà cô có thể bình tĩnh đây?

“Van cầu cô, giúp tôi đi.” Cô lần nữa van nài làm cho người chăm sóc cùng nhân viên chữa bệnh có chút dao động, cô càng thêm khẩn

cầu, “Nếu chồng cô mất đi, cô cũng hiểu được, lần cuối cùng gặp mặt cũng không thể, ngay cả thi thể cũng nhìn không được...” Cô nói xong, nhịn không được khóc lên, nếu không vì cục cưng, Nguyễn Yến Hi đã khóc cả ngày không ngừng, cô đã thề là phải kiên cường, nhưng giờ Hắc Thứ Khoan còn sống, là ông trời của cô, vẫn là điều kiện tiên quyết để cô dựa vào.

Giống với cô, nữ phụ khoa cùng chồng cũng bị ngăn cách, gặp không được, nhưng họ không thể tự quyết định, bởi vì trực thăng trên đảo không thể bay một đường dài, nếu bay tới sân bay nhỏ gần nhất, nơi đó chỉ có xe buýt rất đơn sơ, đối với Nguyễn Yến Hi đang có bầu rất là nguy hiểm.

Ngày thứ ba, rốt cuộc có một vị cứu tinh tới đảo.

Một cái trực thăng tư nhân của Hắc gia hạ xuống đảo, Lão Lục Hắc Thứ Hàm lĩnh mệnh đến trấn an chị dâu.

(Muanho: nghe câu lão Lục thế này, muanho cứ nghĩ lão Lục là con trai, ai dè là nàng....)

“Đại ca không có việc gì, viên đạn chỉ bắn trúng cánh tay, tin tức nói bắn trúng ngực chỉ là tin tức lá cải, do mất thêm chút máu nên mới đưa vào phòng bệnh thôi.”

Nguyên nhân việc Hắc Thứ Khoan rời đảo, quay về New York xử lý việc khẩn cấp có quan hệ, sau lại do vấn đề công ty tuy đã được giải quyết, bị đá ra khỏi trung tâm quyền lực của tập đoàn, phó tổng giám đốc bị buộc cùng đường, không cam lòng, mà trả thù. Hắc gia phong tỏa tin tức là vì dụ ra người đứng sau màn thuê người nổ súng.

Hắc Thứ Khoan hôn mê hai ngày, tỉnh lại, chuyện thứ nhất chính là muốn em gái đến trấn an vợ anh, ở trên đảo Nguyễn Yến Hi sẽ rất sợ hãi.

Nhưng Hắc Thứ Hàm chưa bao giờ cho rằng nữ nhân nên ngoan ngoãn nghe theo an bài của đàn ông, vì thế khi Nguyễn Yến Hi khẩn cầu, liền bắt toàn bộ nhân viên chữa bệnh và chăm sóc hộ tống Nguyễn Yến Hi quay về Đài Loan.

Nguyễn Yến Hi tuy rất sốt ruột, vẫn ngoan ngoãn nghỉ ngơi ở nhà lớn Hắc gia một ngày, kết quả Hắc Thứ Hàm lại không để ý cảnh cáo tạm thời dừng ra cửa của ba anh trai, chị gái, ngày hôm sau liền mang Nguyễn Yến Hi tới bệnh viện, chỉ nghỉ trực thăng hạ xuống tránh phóng viên, nhưng lo lắng đến trạng thái của Nguyễn Yến Hi, vẫn là cho xe đi trước.

Ở trên xe, Hắc Thứ Hàm điện thoại tới cho Lão út Hắc gia ở cửa bệnh viện, ở phố đối diện không xa dừng xe lại.

“Báo cáo, phóng viên ở cửa lớn đã bị Thất ca dẫn dụ rời đi” Khuôn mặt Lão út Hắc gia không thay đổi biểu cảm báo cáo, rất xa, cô liền thấy trong bụi cỏ trước cửa bệnh viện, một tên có cách ăn mặc như sẽ tham gia dã chiến, một thân ăn mặc không hề khiêm tốn, giống như chiêu cáo thiên hạ (ý là tên này muốn ẩn nấp nhưng mà cách ăn mặc quá nổi bật không thể ẩn nấp được ý, mọi người đều thấy rõ. Hóa ra tên này chính là Lão út đang nói chuyện với Hắc Thứ Hàm.

Muanho tưởng ai cơ, thử phào. Nhưng mà buồn cười... :-D)

“Đúng là ngu ngốc, em xác định hẳn sẽ không làm gì sao?” Hắc Thứ Khoan không khách khí mà quở trách em trai, tuy rằng Lão Thất cùng Lao Bát khinh suất giống nhau, Hắc Thứ Hàm cũng chưa từng thừa nhận, chính anh cũng giống thể chuyên môn ra cửa.

“Vấn đề này quá khó trả lời.” Lão út Hắc gia đang ẩn nấp trong bụi cỏ, không thấy mọi người qua lại chỉ trở rồi cười anh. “Thất ca ngẫu nhiên cũng có lúc động não, chỉ là ở thời điểm nào, thì chỉ có ông trời mới biết.”

Hắc Thứ Hàm ngửa mặt lên trời, mắt trợn trắng.

Cô quyết định trực tiếp xuống xe, sợ có phóng viên ôm cây đợi thỏ ở gần cửa bệnh viện, vừa thấy loại xe xa hoa như thế này tiếp cận bệnh viện, sẽ giống cá mập người được mùi máu tươi, mấy hôm nay đã có rất nhiều danh nhân chính thương đến thăm hỏi Hắc Thứ Khoan đều bị phóng viên chộp lấy chăm sóc qua.

Hắc Thứ Hàm che chở Nguyễn Yến Hi đi vào bệnh viện, tránh ở trong bụi cỏ, Lão út cũng dán vách tường theo sát, mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám phương...

“Không ổn. Các đơn vị ngay tại chỗ tìm cách che dấu. Nhiệm vụ Thất ca thất bại.” Chợt nghe Lão út Hắc gia kêu lên như vậy, rất nhiều phóng viên bị Thất ca dẫn dụ rời đi, nhưng lại xuất hiện ở đại sảnh bệnh viện.

Hắc Thứ Hàm nhần lại xúc động trách mắng lão Bát (Lão út= lão Bát), nếu lão Bát không kêu lên, thì không có người chú ý, kêu xong rồi, tất cả mọi người cùng nhìn lại đây.

“Cô ấy không phải là cô gái một năm trước vốn được định gả cho Lý Triết Kỳ sao?” Đột nhiên có người hô lên như vậy, quả nhiên là chó thì mũi vô cùng thính, mà khối thịt này, ngửi mùi thôi đã ra manh mối.

Hắc Thứ Hàm thầm kêu không ổn, rất nhiều phóng viên đã nhận ra Nguyễn Yến Hi, còn có SNG bắt đầu truyền đi tin tức độc nhất vô nhị, bảo vệ bệnh viện không ngăn cản được lũ cầu phóng viên. (muanho: để câu nha, nghe chó phóng viên thì... không hay lắm)

“Xin hỏi Nguyễn tiểu thư, là do đã mang thai, nên mới trong ngày hôn lễ rời đi sao?” Một người sấp lại đây, tia sáng đèn máy ảnh sáng không ngừng, tiếng máy chụp kêu không ngừng.

“Thật sự Nguyễn tiểu thư tự ý rời đi Lý gia sao? Có phải do Lý Triết Kỳ sớm có người phụ nữ khác? Hay là thật ra Nguyễn tiểu thư có tình cảm với Hắc Thứ Khoan mà chưa công khai, cho nên hôn lễ kia mới thất

bại?” Phóng viên có kinh nghiệm còn chuẩn hơn cả máy tính, rất nhanh, chuyện cũ rích từ tám trăm năm trước cũng bị đào bới lên

Nguyễn Yến Hi chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng này, sợ tới mức đầu trống rỗng, mặc dù có Hắc Thứ Hàm đỡ cô, cố gắng ngăn chặn phần lớn bộ phận truyền thông, nhưng thân mình cô lại cứng ngắc không thể bước về phía trước.

“Có báo đã vạch trần thủ đoạn của Nguyễn tiểu thư để lấy được tín nhiệm của Lý gia, lại ở đêm trước hôn lễ thì bị vạch trần, xin hỏi Nguyễn tiểu thư có giải thích gì không?”

Nguyễn Yến Hi kinh ngạc há miệng, cô không biết sau khi cô đào hôn, các tiểu báo Đài Loan lại lấy ra xào nấu thành tiết cầu huyết như vậy để viết báo, việc cô đào hôn tại hôn lễ thế kỷ kia, cùng việc thâm long tráo phượng... càng khiến người ta thêm phỏng đoán, mọi loại chứng cứ đều được lấy ra khỏi lồng hấp

“Xin hỏi Nguyễn tiểu thư, thật sự là cô cùng mới nam minh tinh cầu kết sao? Do hoài đứa nhỏ lên mới bị Lý gia đuổi đi?” Lại một cái tin tức oanh tạc lại đầu, hóa ra là một tiểu nam minh tinh điện ảnh (minh tinh chưa nổi tiếng á), tự nhận là có một đêm tình với Nguyễn Yến Hi, làm đêm lót trở thành một sao nổi tiếng.

“Người bị tàn nào à?” Hắc Thứ Hàm tức giận, “Có người có bầu mười hai tháng sao?”

“Như vậy, đứa nhỏ là của Hắc Thứ Khoan sao? Báo XX đã viết vì cô cho rằng Hắc Thứ Khoan có địa vị cao hơn Lý Triết Kỳ, cho nên cô mới không để ý tới ân tình của Lý gia mà hướng tới ôm ấp của Hắc Thứ Khoan...”

“Đủ rồi” Thanh âm già nua nhưng vẫn trung khí mười phần mang đầy khiển trách, truyền tới từ cửa lớn bệnh viện, là viện binh của lão Thất Hắc gia.

Hiện trường đang nhốn nháo hỗn loạn, cuối cùng an tĩnh, dù sao thì gừng càng già càng cay, Lý lão thái gia được vợ chồng Lý Triết Kỳ đỡ vào đại sảnh bệnh viện

Lũ quỷ phóng viên hút máu người này, dù sao Lý lão thái gia ra mặt, cũng không dám làm càn.

“Lý gia chưa bao giờ đuổi Yến Hi ra khỏi cửa, Yến Hi vẫn là do lão tự tay giao cho Hắc Thứ Khoan, nhìn thấy họ lập lời thề ước trước các vị thần, là vợ chồng được pháp luật thừa nhận, ai dám tung ra lời đồn đại, Lý gia sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.”

“Còn có Hắc gia, các người cẩn thận không tè ra quần.” Lão Thất Hắc gia không quên cáo mượn oai hùm đe dọa.

“Nhưng là cô dâu trong hôn lễ thật sự đã thay đổi, xin lão thái gia nói rõ chuyện này ?” Một phóng viên gan lớn, lên tiếng hỏi.

Lý lão thái gia nháy mắt một cái, hừ lạnh nói, “Có cái gì tò mò đâu, lão đột nhiên thay đổi chủ ý, quyết định thu Yến Hi làm con gái nuôi, Triết Kỳ lại có thể lấy bác mình sao?”

Một câu liền dẫn tới sóng to gió lớn, vợ chồng Lý Triết Kỳ kinh ngạc, nhất là Lý Triết Kỳ, bởi vì Hắc Thứ Khoan là địch thủ khó đối phó, sau đó vợ lại quả quyết, chỉ có thể buông tha Nguyễn Yến Hi, không nghĩ tới anh lại phải gọi Nguyễn Yến Hi một tiếng bác.

Nguyễn Yến Hi không kịp cảm tạ Lý lão thái gia giải vây, cũng không kịp gọi một tiếng cha nuôi, liền vì đau bụng sinh, vỡ nước ối mà được đưa vào phòng sinh.

“Không thể nghỉ được, em có thể mang cái đầu này ra khỏi cửa, thật khó a...”

Ở ngoài phòng sinh, Hắc Thứ Hàm liền quở trách Lão Thất, nghe tin tức xong, Hắc Thứ Khoan cũng rời khỏi phòng bệnh ở ngoài phòng sinh, Hắc Thứ Khoan giờ chỉ nghĩ tới vợ ở trong phòng sinh, không còn lòng dạ nào, hiện tại không có tâm tình xử lý em gái cùng em trai.

“Đừng tưởng rằng chị hơn em một tuổi, là có thể khinh thường em.” Lão Thất Hắc gia vẻ mặt không ai bì nổi, “Lúc ấy, chị cũng chẳng biết làm gì, lão Bát lại càng vô dụng, chỉ đứng ở một bên xem diễn.”

“Anh sai rồi, anh cho rằng vì sao mà dây anten của SNG bị phá hỏng? Một cái tin tức hay hình ảnh cũng không thể phát ra.”

“Em chỉ là phá hỏng cái dây anten mà thôi, phóng viên còn không phát hiện chị đâu.”

“Vậy còn anh? Em thấy lúc anh bị phóng viên truy đuổi, phải gọi điện cầu cứu Tam ca, gọi Lý lão thái gia tới làm viện binh là do Tam ca dạy anh phải không?”

“Là thế thì sao chứ? Ít nhất anh không làm sai, em nhỏ hơn anh, còn dám tranh cãi với anh, muốn chết...”

“Muốn đánh lộn thì ra bên ngoài.” Nghe tiếng vợ yêu la khóc, Hắc Thứ Khoan tâm tình bấn loạn, giờ rốt cục nổi giận, ba người em gái em trai lúc này mới nối đuôi nhau, chuồn ra khỏi gió bão lửa giận của lão Đại.

Hết thấy được an bài, ba tháng sau, Nguyễn Yến Hi ở Đài Loan tròn tháng sinh, chuẩn bị cùng Hắc Thứ Khoan đến nước Mỹ.

Ngày đó Nguyễn Yến Hi được đưa vào phòng sinh, cô mới hiểu được dụng tâm của chồng, lại không kịp nhìn thấy anh trước khi sinh, sinh xong, liền nhìn thấy Hắc Thứ Khoan, hốc mắt cô liền đỏ lên, ở trong ngực anh khóc lớn.

Nếu anh không dụng tâm như vậy, cô sao có thể bình yên mang thai ở trên đảo? Tiếng xầu tại hôn lễ Lý gia truyền đi gây mưa gió, cô lại hồn nhiên không biết gì, tất cả đều vì Hắc Thứ Khoan mang cô đi nước Mỹ, sau hôn lễ của bọn họ, Hắc Thứ Khoan lại suy tính không muốn phóng viên động đến cô.

Đương nhiên, nguyên nhân thực sự, Hắc Thứ Khoan lại không nói cho vợ, kỳ thật anh thật sự nghĩ tới nhất cô trên đảo, hoàn toàn thuộc về anh, nhưng mà nước mắt đêm đó của cô, khiến anh đầu hàng, thay đổi chủ ý.

Thành viên mới của Hắc gia, là trưởng tôn Hắc gia, gọi là Hắc Trí Hiên, mỗi ngày bị ông nội, bà nội, mấy bác, chú cô chiếm lấy, yêu thương, ôm cùng chơi đùa, còn Hắc Thứ Khoan lại có thời gian độc chiếm vợ yêu.

Nguyễn Yến Hi vừa cho con bú sữa xong, đứa nhỏ liền bị bác ôm đi chơi, cô đổi quần áo ngủ trưa, Hắc Thứ Khoan ôm một bó hoa đi vào phòng, cắm hoa vào lọ lớn ở đầu giường, không đành lòng đánh thức vợ, giống như khi ở trên đảo, mỗi lần đêm khuya anh trở lại đảo, anh lén lút, thật cẩn thận nằm ở bên cạnh vợ, ôn nhu ôm cô vào lòng.

(Muanho: anh ơi, chị Yến thật hạnh phúc... Nơi hạnh phúc nhất có lẽ là ở trong lòng anh....)

Nguyễn Yến Hi không mở mắt ra, thỏa mãn mà thở một hơi, càng tiến sâu vào trong ngực chồng, cho tới khi cô ngửi được mùi vị quen thuộc, mở mắt ra, tầm mắt lướt qua người chồng, liền thấy một bó hoa Angel Face ở đầu giường, trên mặt ở nụ cười ngọt ngào.

Đầu ngón tay Hắc Thứ Khoan nhẹ nhàng vuốt lọn tóc của cô ra sau tai, giống mỗi một ngày có một khoảng không gian nhàn nhã chỉ có hai người, anh để cô ghé vào trong ngực anh, cứ lẳng lặng như vậy làm bạn với cô.

(Muanhobaybay: có lẽ đây chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất... anh ôm em vào lòng... cứ yên lặng vậy thôi.)

Hai má Nguyễn Yến Hi dán vào ngực chồng, tay nhỏ bé để ở trái tim anh, trái tim có lực nhảy lên ở dưới lòng bàn tay cô, cứ ở giờ khắc này, cô luôn kích động mà cảm tạ ông trời, may là viên đạn kia chỉ bắn vào tay trái chồng cô, cô mới có thể gặp anh, gần anh như vậy. (muanho: Không phải chứ... chị Yến... tội thân anh Thứ Khoan chị phải mong là anh không trúng đạn chứ nhỉ). Cô thật sự không thể tưởng tượng được, nếu như mất đi anh....

Tay Hắc Thứ Khoan luôn không an phận được bao lâu, thỉnh thoảng anh lại xoa nhẹ người cô, bao giờ cũng thế, bàn tay anh xoa khắp người cô, cuối cùng là xoa nắn cặp tuyết lê càng đầy đặn sau khi sinh của cô, càng xoa càng nhẹ nhàng càng ôn nhu, ... cô biết vì tình duyên sau sinh, anh đã thực nhẫn nại, dưới thân cô cảm nhận được cứng rắn cùng buộc chặt.

Cô cũng muốn a! Nhưng mà... Nguyễn Yến Hi cắn môi.

Sau khi sinh, tuy cô đã cố gắng bảo dưỡng, nhưng vẫn lưu lại dấu vết, trong lòng cô luôn để ý thân thể không hoàn mỹ, không muốn anh nhìn thấy cô như vậy.

“Yến Yến,” rốt cục, anh lên tiếng gọi cô, tiếng nói vì nhiễm tình dục mà khàn khàn, “Anh nghĩ muốn em.”

Nguyễn Yến Hi sẽ không cự tuyệt anh, chỉ cần anh mở lời, cô nhất định dâng tất cả chính mình cho anh, chỉ là hốc mắt đỏ lên, năm ngón tay nắm chặt áo trước ngực anh.

Hắc Thứ Khoan nâng mặt cô lên: “Em không muốn anh yêu em, phải không?”

Cô lắc đầu, vẻ mặt khổ sở, cô không biết nói với anh thế nào. “Em nghĩ cho anh, nhưng mà...” Tay cô tự động sờ lấy bụng mình.

Hắc Thứ Khoan ôm cô ngồi dậy, làm cho cô nằm ngửa ở trên giường, thân thể anh cao lớn ở trên người cô, quỳ gối giữa hai chân cô, kiên định cùng không cho kháng cự lấy tay nhẹ nhàng đẩy áo cô ra.

Nguyễn Yến Hi che mặt, chỉ cảm thấy thật sự khổ sở, cô muốn mở miệng nói với anh, nếu anh không thích, cô có thể đi chỗ...

Nụ hôn nóng ẩm ở trên bụng cô, giống như hạt mưa mềm nhẹ, giống ánh mặt trời nóng cháy, nụ hôn bao hàm tình yêu này như môi lửa, lập tức châm lên tình cảm mãnh liệt, thân thể anh khát vọng, Hắc Thứ Khoan đứng dậy, từ đầu giường lấy mũ anh đã chuẩn bị lâu rồi, tay anh thay thế cho nụ hôn, âu yếm vuốt ve bụng cô, dù hơi bị dạn da, nhưng với anh vẫn đẹp như ban đầu

“Yến Yến, em biết không? Đây là tạo hóa nói cho người đàn ông, phải quý trọng người phụ nữ của mình, chính là dấu vết trung thành vĩnh viễn với em.” Để cô ở dưới người anh, anh tiến vào trong cô.

Nguyễn Yến Hi ghen ngào, ôm người đàn ông của cô, khuôn mặt chôn ở gáy anh khóc lên

Một khắc kia, tất cả nhằn nại cùng đau đớn, tất cả đều đáng giá.

Hai người quay về New York, lại không đi công ty, trước kia anh độc thân vẫn lấy công ty thành nhà, mặt tường sau của văn phòng kia có một vùng đất khác.

“Chúng ta có đi nơi mà trước kia anh ở không?” Nguyễn Yến Hi hỏi, bên ngoài cửa sổ là cảnh phố.

Hắc Thứ Khoan lắc đầu, “Đợi lát nữa em sẽ biết.” Anh ấn cái nút, cười đến thần bí.

Xe dừng lại trước hàng rào gỗ, nóc nhà màu trắng ở trên căn nhà lớn, Nguyễn Yến Hi kinh ngạc nói không lên lời.

Lại một lần nữa Hắc Thứ Khoan thực hiện giấc mộng lãng mạn nhỏ bé không đáng kể của cô, cô từng mơ có một cái nhà,... một căn nhà lớn với nóc nhà màu trắng, có hàng rào gỗ, phải có một cái sân lớn, có xe hoa, vườn rộng, có có thảm cỏ thật lớn... để cô cùng chồng, đứa nhỏ nướng thịt, chơi đùa vào ngày nghỉ...

Từ lúc bọn họ quay về New York, căn nhà đã trang hoàng xong hết thảy, tất cả là những gì Nguyễn Yến Hi thích, phong cách bài trí ấm áp, đương nhiên còn một ít đợi nữ vương suy nghĩ bố trí, mới có thể đầy đủ.

“Sao anh lại biết?” Cô khó có thể tin, cảm động không thể nói lên lời, cô nhớ tới hôn lễ của hai người, cùng giấc mộng giống nhau.

Hắc Thứ Khoan cầm tay vợ, cười sủng nịnh.

“Bởi vì, lúc em uống rượu, giống một tiểu Ma Tước đáng yêu.” Cuối cùng anh nói ra đáp án, còn khiến cô thẹn thùng đỏ mặt.

Đêm đó, bọn họ gặp nhau ở La Mã, Hắc Thứ Khoan nghe Nguyễn Yến Hi say rượu nói, ngây thơ nói với anh “Giấc mộng nhỏ bé” của cô.

Anh phát hiện, anh không thể chịu đựng giấc mộng này của cô do một người đàn ông khác thực hiện và tham dự, cũng chính tại nơi này, anh cảm thấy anh không để ý cùng cô bước trên thảm đỏ.

Anh chưa từng nghĩ tới hôn nhân, nhưng không nghĩ nhìn cô ở trong ôm ấp của người đàn ông khác, vì có được tiểu Yến nhi này, anh cảm thấy kết hôn cũng có thể.

Nhưng mà tình yêu, không rõ là bắt đầu khi nào, chính anh bất tri bất giác đã không thể trở về cuộc sống không có nhau.

Hai má Nguyễn Yến Hi phiem hồng, hốc mắt đỏ lên, cô ôm chặt lấy anh.

Tương lai của bọn họ là những ngày sống trong căn phòng nhỏ xinh đẹp, anh vì cô mà cởi hết những thứ ràng buộc cùng vinh quang.

Có lẽ anh là thiên tử mà mọi người đều ngưỡng mộ, đứng đầu cả tập đoàn lớn, nhưng cô không cần làm mẫu nghi thiên hạ, cũng không cần làm cái gì cao sang, cô chỉ là cô vợ nhỏ của anh, có lẽ bọn họ sẽ sinh thêm một- hai người con trai, có lẽ: ngẫu nhiên sẽ trở lại hải đảo, chỉ có hai người bọn họ, vượt qua vô số lãng mạn cùng hôn môi thân thiết.

Anh yêu, em nguyện ý cho anh hết thấy những gì em có, cho dù em nhỏ bé bình thường, cho dù em có khả năng nhỏ bé không đáng kể. ..

Nhưng em nguyện ý lấy toàn bộ cuộc sống này để yêu anh.

Tất cả đều cho anh.

11. Chương 11: Kết Thúc

Anh yêu, em nguyện ý cho anh hết thấy những gì em có, cho dù em nhỏ bé mà bình thường, cho dù em có khả năng bé nhỏ không đáng kể. ..

Nhưng em nguyện ý lấy toàn bộ cuộc sống này để yêu anh.

Tất cả đều cho anh.

Tên tiếng Anh của anh là Eric, ở nhà đứng hàng út chót, lão cha ở phố người Hoa có chút danh tiếng Quán thịt trâu, rốt cục anh trúng tuyển trở thành nhân viên tập đoàn toàn cầu, lão cha còn hứng chí quyết định ngày này người đến ăn ở quán không phải trả tiền.

Ách... Đây không phải mấu chốt, mấu chốt là đi làm ngày thứ ba, hết thấy đều thuận lợi, anh tận tâm như khi chà lau bãi vị tổ tông, thật cẩn thận chà lau chiếc xe Rolls- Royce đỗ ở vị trí dừng xe chuyên dụng của tổng giám đốc.

Hôm nay, người lãnh đạo trực tiếp của anh, trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc- Jack phân phó anh đảm nhiệm lái xe tạm thời cho tổng giám đốc, bởi vì người lái xe ăn trưa bị ngộ độc, bây giờ còn phải nằm ở bệnh viện.

Có thể trở thành người lái xe tạm thời cho tổng giám đốc tập đoàn, là người trong truyền thuyết, thần bí cao thâm khó lường, Eric liền cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, tuy rằng anh là bí thư của trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, nhưng đi làm ba ngày còn chưa có cơ hội được gặp vị tổng giám đốc trong truyền thuyết. Trong ngày trúng tuyển, Eric có suy nghĩ, không biết vị tổng giám đốc mà truyền thông luôn ca tụng, là người có lực ảnh hưởng tới toàn cầu có bộ dáng như thế nào? Eric tưởng tượng, vị này hẳn phải có khuôn mặt nghiêm túc như Tổng thống Mỹ, có bộ tóc nửa trắng nửa đen như Thủ tướng Nhật Bản, và có dáng người giống đàn ông trung niên, chứ sẽ không giống...

Một hồi tiếng bước chân của phần tử tinh anh truyền tới, dừng hỏi anh vì sao lại biết đó là tiếng bước chân của phần tử tinh anh, ở đây mỗi người trở thành một phần tử của tập đoàn quốc tế lớn, ngay cả người dọn vệ sinh cũng thuộc giới tinh anh, cho nên không cần hoài nghi người nện từng bước nhanh chóng, không do dự là một người tinh anh trong những người tinh anh.

Eric đứng thẳng người, bày ra tư thế nghiêm chỉnh như trong quân đội nghênh đón người tới.

“Xe đã chuẩn bị xong chưa?” Jack- người lãnh đạo trực tiếp hỏi anh.

Eric ngây ngốc. Ba giây đồng hồ, khi ngẩng lên nhìn, há hốc miệng, vội vàng hoàn hồn: “Thưa ngài, đã chuẩn bị xong rồi.” Lần điệu tiêu chuẩn quân đội.

“Tốt lắm.” Jack gật đầu, nói mấy câu với ông chủ, ông chủ trực tiếp ngồi vào ghế sau, hoàn toàn mang phong thái đế vương.

“Cậu biết đường chứ?” Jack lại hỏi. Ông chủ vội vàng về dự sinh nhật của con.

Eric lại ngây ngốc hai giây, mới vội đáp: “Mục tiêu đã được xác định. Tôi nhất định đưa ngài về nhà an toàn và đúng giờ, mong ngài an tâm.” Anh ngẩng đầu ưỡn ngực, hai mắt nhìn thẳng phía trước, trả lời mang trung khí mười phần (ý là: tự tin, chắc chắn), chỉ kém bước không thể đưa tay lên thề.

Jack nhin xuống tiếng cười, khi phỏng vấn anh cảm thấy người này rất thú vị, mới có ấn tượng với người này, anh vỗ vỗ bả vai cấp dưới, sau đó nghênh ngang rời đi.

Eric tuy lái xe rất chăm chú, nhưng nhin không được qua kính nhìn về ghế sau, vị này là tổng giám đốc đại nhân khiến nhiều người kính sợ, mở máy tính trên xe, một giây cũng không lãng phí mà xử lý công việc.

Anh vốn nghĩ tổng giám đốc đại nhân, hẳn sẽ hé ra khuôn mặt của một nhân vật lớn, không nên hỏi anh mặt của nhân vật lớn ra sao, mở tạp chí ra sẽ biết.

Nhưng vị tổng giám đốc đại nhân này càng làm cho anh thấy, so với những người ở trên báo.... Nói thật, thân là một người chịu huấn luyện trong môi trường quân đội, một trăm phần trăm là nam tử hán (đàn ông đích thực), anh cảm thấy những người đàn ông kia mùi son phấn quá nặng, còn tổng giám đốc đại nhân của bọn họ giống như vương tử của một quốc gia.

Eric lấy ánh mắt của một người đàn ông, Vương tử châu Âu có chút kiêu căng, còn khi ánh mắt của tổng giám đốc đại nhân đảo qua, anh cảm nhận được một cỗ rung động, đại khái chỉ có ở những người được huấn luyện trong quân đội, như một vị tướng quân anh khí mười phần...

“Dừng xe.” Tiếng nói của ông chủ ở ghế sau đánh thức Eric, anh lấy lại tinh thần, chắc là ông chủ bất mãn với tốc độ lái xe quá chậm của anh, nên quyết định xuống xe đi xe khác.

“Tôi...” Anh muốn giải thích, nhưng lại bị ông chủ ngắt lời.

“Ở đây chờ tôi.” Mới nói xong, thân hình cao lớn đã xuống xe, đi vào cửa hàng hoa bên đường, Eric vội vàng lái xe tới phía trước cửa hàng hoa, dừng lại.

Ông chủ muốn mua hoa để tặng con sao? Thật sự là món quà sinh nhật lạ lùng.

Tổng giám đốc đại nhân vào cửa hàng hoa không đến mấy giây, liền ra khỏi, chắc là tổng giám đốc đại nhân đã gọi điện đặt trước.

Lên xe, trên tay tổng giám đốc là một bó hoa màu tím, mùi nồng đậm, hình bông hoa có chút đặc biệt, có chút giống hoa hồng, nở rộ lại có điểm giống hoa hải đường, tóm lại là anh không nghĩ ra tên của loài hoa này.

Thật sự là không tưởng tượng nổi, tổng giám đốc đại nhân rất bình tĩnh, tao nhã, tôn quý, cao thượng, nghiêm cẩn... Tóm lại là một người đàn ông vô cùng hoàn mỹ, thế nhưng cũng vào cửa hàng bán hoa ngắm hoa...

A... Không cần thận suy nghĩ tới nhập thần, phục hồi lại tinh thần mới phát hiện đã gần tới địa chỉ mà Jack đã cho anh, Eric sử dụng ánh mắt đã được huấn luyện, quét qua một loạt biển số nhà.

Lạ vậy. Anh có vắt óc suy nghĩ cũng không thể hình dung, một vị tổng giám đốc vô cùng vĩ đại như vậy lại có thể ở trong một tiểu khu gia đình và ẩm áp như vậy, mà phải ở trong một sơn trang rộng lớn, có hoa viên lớn, có bể bơi lớn trong khu dân cư cao cấp mới đúng chứ?

Eric lại mở ra mảnh giấy mà Jack đã viết cho anh để nhìn lại địa chỉ, nhìn mãi... Đúng là ở gần đây mà, hơn nữa... lại ở ngay phía trước, có bức tường gỗ, hành lang màu trắng, hoa viên có đủ loại hoa hồng, cửa lớn có một hộp thư đáng yêu... Tóm lại chính là một ngôi nhà mộng ảo?

Anh cứ nghĩ là cái mà anh đang thấy chỉ là ảo giác, nhưng tiếng nói trầm thấp của vị tổng giám đốc đằng sau không giống như nói giỡn: “Tôi rồi.”

Anh lấy lại tinh thần (sao anh có lăm tinh thần để đâu mà lấy lại thế? :-P), vội vàng dừng xe, xuống xe mở cửa cho ông chủ: “Tổng giám đốc, ngài đi thông thả.” Lễ nghi không thể thiếu. Sau khi ông chủ xuống xe, anh vội vàng nói: “Cho tôi gửi lời chúc sinh nhật tới cậu chủ.”

Tổng giám đốc nhìn anh một cái, đường nét ngũ quan tôn quý trở nên nhu hòa, gật đầu với anh: “Lái xe cẩn thận, không nên xuất thần như vậy.” Nói xong, tổng giám đốc đại nhân bước vào tòa nhà mộng ảo kia.

Eric khiếp sợ cùng sùng bái.

Không hổ là tổng giám đốc đại nhân, biết là anh thất thần lúc lái xe, cửa lớn tòa nhà trắng bạc mở ra, một cậu bé tầm bốn tuổi có khuôn mặt phiên bản của tổng giám đốc đại nhân hưng phấn vọt ra, tổng giám đốc đại nhân với tư thế thẳng lưng đỉnh đặc, lập tức cúi người, ôm lấy tiểu quý, khuôn mặt tuấn tú của tổng giám đốc cũng nở nụ cười ôn nhu tới cực điểm.

Từ trong tòa nhà ảo mộng đi ra là một thiếu phụ (phụ nữ có chồng còn trẻ), cô ấy làm cho người ta liên tưởng tới tiên nữ mùa xuân thẹn thùng. Cách ăn mặc của cô ấy rất thanh lịch, bụng hơi hơi nổi lên, chắc là đang mang bầu, nếu đoán không nhầm, vị này chính là tổng giám đốc phu nhân trong truyền thuyết, luôn ở tại nhà, còn làm cho tổng giám đốc đại nhân mỗi ngày đều trở về nhà ăn cơm chiều.

Vị tổng giám đốc vĩ đại đem bó hoa đưa cho vợ, nụ cười xinh đẹp của tổng giám đốc phu nhân còn kiều mỹ hơn cả hoa.

Eric bình tĩnh, sinh nhật con, hoa đương nhiên phải đưa tặng bà xã có công lao to lớn mà. Anh quả là đầu heo.

Không thể tưởng tượng được, tổng giám đốc sắt đá của bọn họ thế nhưng lại có nhu tình như thế...

Ai, nói đi nói lại, dùng từ “sắt đá” để hình dung tổng giám đốc hơi lạ lạ, tuy thương giới đồn đại tổng giám đốc nhà bọn họ có bề ngoài tao nhã, lễ độ, quý tộc, nội tâm lại cứng rắn, như ma vương...

Nhưng đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là, đó là một bức tranh cực kì xinh đẹp... bà xã ôn nhu nghênh đón ông xã trở về, tươi cười ngọt ngào sẽ xóa tan mọi mệt mỏi... Mà tổng giám đốc với người ngoài lạnh nhạt, lạnh lùng, nhưng lại là một ba ba tốt, một người chồng tốt.

Khi người vợ tiến vào ngực chồng, người chồng đưa một tay ôm vợ, không để ý tới có người vẫn đứng ở lối đi bộ, lập tức hôn vợ, hai người thâm tình hôn nhau, ngay cả người đi đường cũng luyến tiếc cắt đứt ngọt ngào thân thiết của bọn họ. Cho tới khi con trai kháng nghị, hai người mới lưu luyến tách ra, dắt tay con trai vào trong ngôi nhà mộng ảo.

Eric phục hồi tinh thần, phát giác khóe mắt đã ẩm ướt.

Anh rất dễ dàng cảm động, nhưng một màn kia chính là hạnh phúc mà ai ai cũng tìm kiếm, đột nhiên anh có xúc động muốn lấy vợ

Anh nghĩ muốn, buổi tối hôm nay, ah sẽ cầu hôn bạn gái.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duc-vong-doc-chiem-cua-ma-vuong>